

CHYBĚJÍCÍ ČAS

Zdokumentované studie únosů do UFO od Budda Hopkinse

Doslov od Aphrodite Clamar, Ph.D.

Poděkování

Chci zmínit svůj obrovský dluh Tedu Bloecherovi, za jeho stále zásadní připomínky a jeho neocenitelný osobní přínos k celému, i předcházejícímu vydání této knihy. Povzbuzení a stylistické rady, které jsem obdržel od spisovatele Paula Brodeura a B. H. Friedmana byly pro mě obzvláště užitečné k tomu, co bylo na počátku této knihy. Přesné a kritické vědecké názory, které tento rukopis obdržel od Anthonyho Wolffa a Davida Webba, mě vedly kolem řady technických poznámek, a za jejich úsilí jsem hluboce vděčný. Sideo Fromboluti, můj přítel a kolega malíř, mi dodal rázný, ale zcela neutrální přehled a jeho cenné podněty udělali tuto knihu o to přesvědčivější. Děkuji Coral a Jimu Lorenzenovým, z jejichž prací mi bylo laskavě dovoleno použít některé ilustrace, stejně jako od Teda Jacobse, Betty Andreassonové a Wayne Laporta. Nancy Munro, která napsala většinu rukopisu a přepisovala také hodiny emocionálně obtížných nahrávek z pásků, si velmi vážím její trpělivé práce. Především bych chtěl poděkovat April Kingsley, mojí ženě za to, že se smířila s tímto odbočením od práce malíře, za kterého se provdala. Jak správně pochopila, byla to práce intelektuální nezbytnosti a její podpora byla pro její přípravu zásadní podmínkou.

BUDD HOPKINS, 23. PROSINCE 1980.

OBSAH:

Úvod

1. Co bylo na počátku
2. Přistání v Nord Hudson Parku
3. Odbočka ze státní silnice
4. Modré světlo v borovicovém lese
5. NBC katalyzátor
6. Případ Virginie Hortonové
7. Pittsburgh a nahoře v horách
8. [Alsaský jelen](#)
9. Spekulace Grima a Hopefula

Co lze dělat?

Poznámky k hypnóze svědků UFO

Doslov od Aphrodite Clamar, Ph.D.

Jak nahlásit podezření na zkušenosti s UFO

Vybraná bibliografie

Existují tři vizuální pozorování ze strany astronautů oběžné dráze, které podle úsudku spisovatele, nebyly adekvátně vysvětleny. Jsou to:

1. Gemini 4, Astronaut McDivitt. Pozorování válcového předmětu s výčnělkem.
2. Gemini 4, Astronaut McDivitt. Pozorování pohybuujícího se jasného světla na vyšší dráze, než kosmická loď Gemini.
3. Gemini 7, Astronaut Borman viděl něco, co označoval jako „bogey“ letící ve formaci s kosmickou lodí.

- Výcvik a zkušenosti astronautů, kteří dali zprávy o pozorování, patří do nejvyšší kategorie důvěryhodnosti .... speciálně zarážející je první položka na seznamu, denní pozorování objektu ukazuje jeho detaily, jako jsou zbraně (antény?) vyčnívající z objektu, mající znatelné prodloužení v pravém úhlu.

- Závěrečná zpráva o vědecké studii neidentifikovaných objektů UFO, prováděná pro americké letectvo, od Dr. Edwarda Condon, projektového ředitele. Zatím je jisté pouze jedno: nejedná se pouze o fámu: něco je skutečně pozorováno.

- Dr. Carl G. Jung, 1954. Jeho zdůraznění existence jevu.

Úvod

V období druhé světové války, byly oznámeny oficiálně i neoficiálně desítky tisíc zpráv o neidentifikovaných létajících objektech letectvu Spojených států a bezpočtu dalších vládních i civilních vyšetřovacích organizací po celém světě. Astronaut McDivitt pozoroval „válec s anténami“. Tyto objekty jsou často označovány jako mechanické, strukturované, kovové stroje a velmi často se chovají, jako kdyby byly pod inteligentní kontrolou. Tisíce podobných záhadných zpráv z celého světa znamenají, že bez ohledu na to, co za tím může být, jev UFO existuje jako nepopiratelná skutečnost ze života.

Otázkou tedy je, co bychom měli dělat se zneklidňujícím množstvím materiálu, který tvoří tento všudypřítomný jev. Existují dva protichůdné přístupy. K jedné skupině, ke které patřím já a velký počet vyšetřovatelů, vědců, a dokonce i několik potvrzených skeptiků, se domnívá, že fenomén UFO představuje zneklidňující a vážný problém, možná zásadně revoluční. V případě, že UFO není nic jiného než kouřová clona ze záhadných zpráv, pak obrovský počet lidí, od zemědělců po astronauty, musí mít halucinace, což samo o sobě by byl alarmující stav. Druhou skupinu tvoří ti, kteří z nedostatku informací nebo pouhé lhostejnosti tento jev jednoduše ignorují. První skupina hodnotí zjištěné údaje, ostatní vše odmítají. V podstatě je víra v UFO nedefinovatelná, jedni věří, že tisíce běžných zpráv představují problém, který stojí za to zkoumat, bez ohledu na něčí předsudky, teorie a předpoklady. (Je jich je téměř tolik, kolik je vyšetřovatelů tohoto jevu.)

Seriózním vědcům zkoumajícím UFO, je již dlouho zřejmé, že většina zpráv o UFO - někteří říkají, že až devadesát procent - jsou nesprávné identifikace konvenčních letadel, hvězd a dalších přírodních nebo umělých objektů. Jako příklad jsem přijal před několika lety telefonní hovor od rozrušené ženy, která viděla UFO ze svého auta, když ho řídila po East River Drive na Manhattanu. „Bylo to jasné, vznášející se světlo,“ řekla mi, „mnohem větší než hvězda.“ Když jí budova zablokovala výhled, ztratila to z dohledu, pak to znovu uviděla a nakonec to bylo pryč. Zdálo se jí, že se to nepohybuje a bylo to velmi blízko horizontu. Zeptal jsem se na umístění objektu a ona řekla, že to bylo na severovýchodě. „V blízkosti letiště La Guardia?“ zeptal jsem se. „Zřejmě ano,“ odpověděla, „bylo by to u La Gardii.“ Když to řekla, uvědomila si, proč jsem

položil tuto otázku. Její „UFO“ bylo bezpochyby vzdáleným letadlem, přilétajícím s jeho přistávacími světly po temné obloze, právě tak daleko, aby její oči smíchaly dvě jasná světla na křídlech dohromady, do jednoho velkého. Protože letadlo směřovalo na jih, směrem k jejímu autu a vypadalo to, že se vznáší na obloze.

Zprávy, jako jsou tyto, jsou běžné a mnoho vyšetřovatelů jim vůbec nevěnuje pozornost, kromě jejich zřejmých vysvětlení. I bez jejich průhledné příčiny, nabízí taková zpráva jen nevyhovující množství informací, a to i za nejlepších okolností. Řada vědců naivně o složitosti ostatních zpráv o UFO předpokládá, že tento druh objektů, jako je podivné světlo na noční obloze, je tímto fenoménem. Jejich rituální zesměšnění, (například od Carla Sagana) se zdají být formálně podobná podobným vědeckým sdělením, jaké jsme slyšeli o bezpečnosti atomové energie a probíhajícím letu stanice Skylab. Sagan vtipně naznačuje, že někdo vyrábí UFO i z „koktejlových ubrousků“. Další astronom argumentoval tím, že se ptal, kolik brazilských domorodců vlastní kousek z Boeingu 747?

Ale co dalších deset procent zpráv o UFO, které po vyšetřování zůstávají nevysvětlené? Jedná se o mediálně sledované případy, stejně jako bylo v roce 1964 v Socorro v Novém Mexiku pozorování, které bylo vyšetřováno úředníky z White Sands, s podklady výzkumu od FBI, Air Force a místní policie. Ve skutečnosti byl hlavním svědkem vysoce respektovaný policista ze Socorra, důstojník Lonnie Zamora, který jednoho slunečného odpoledne v dubnu, jel ve svém hlídkovém voze po silnici, když uslyšel hluk a viděl oheň na obloze, půl míle nebo tak asi daleko. Nejprve odmítl jeho pronásledování, ale viděl „nehybný plamen...pomalu klesající.“ Jeho „hluk se změnil z vysoké frekvence na nízkou a pak se objekt zastavil.“ Zamora jel po šterkové cestě a viděl lesklý oválný objekt pod sebou v rokli. „Vypadalo to nejprve jako kdyby se auto obrátilo vzhůru nohama. Myslel jsem si, že by ho mohly převrátit nějaké děti. Viděl jsem tam dva malé lidi v bílých kombinézách velmi blízko u objektu. Zdálo se mi, že se jedna z těchto osob otočila a podívala se přímo na mé auto a vypadala vyděšeně. Postavy vypadaly normálně jako lidé, ale pravděpodobně to byli malí dospělí nebo velké děti.“

Zamora vyslal rádiem zprávu, že vyšetřuje možnou nehodu, když zaslechl další hluk. Jeho zpráva, napsaná několik hodin po incidentu v policejním hlášení pokračuje:

Zastavil jsem auto a stále mluvil do rádia, začal jsem vystupovat; mikrofon spadl, natáhl jsem se a zvedl ho. Když jsem vystoupil z auta, na místě události jsem slyšel dvě nebo tři hlasité rány, jako by někdo něco zatloukal nebo zabouchl dveře. Tyto rány byly asi sekundu po sobě. . . .

Jakmile jsem uviděl plameny a slyšel další hluk, odvrátil jsem se a běžel pryč, ale otočil jsem hlavu směrem k objektu. Narazil jsem si nohu o auto v místě zadního blatníku ... Objekt byl oválného tvaru. Byl hladký, neměl žádná okna nebo dveře ... vypadal jako hliníkový, bílý. Pod objektem byl plamen. Objekt začal stoupat přímo nahoru, nejprve pomalu ... pak rychleji ... Myslel jsem, že ten hluk pochází od startu do vzduchu. Objekt odletěl na sever, schoval jsem se za auto pro případ, kdyby objekt explodoval. Byl jsem vyděšený z hluku, sklonil jsem hlavu směrem k zemi a zakryl si tvář rukama. Když hluk ustal, nic jsem neslyšel. Zdálo se, že objekt letí ve stejné výšce a v přímé linii, možná deset až patnáct stop od země. Objekt se pohyboval velmi rychle. Vypadalo to, že se zvedl a okamžitě vzlétl nad zem. Vstoupil jsem do auta a zavolal rádiovému operátorovi Nedu Lopezovi, aby se podíval z okna, abych věděl, jestli také vidí nějaký objekt. Když jsem volal Nedovi, zdálo se mi, že se objekt zvedl a velmi rychle letěl do dálky. Vypadalo to, že letí do Box kaňonu, nebo šest mil dlouhého horského kaňonu. Zmizel pak nad horami. Nevypouštěl žádný plamen, když letěl nad zemí a nevypouštěl ani žádný kouř ani hluk.

* * *

Seržant Chávez z policejního oddělení v Socorru přijel na scénu o chvíli později, v reakci na Zamorovo rádiové zavolání. „Když jsem dorazil,“ píše v záznamu, „Zamora se potil a byl velmi bledý. Šel jsem dolů k místu, kde byl objekt. Všiml jsem si, že tráva hoří na několika místech. Viděl jsem na zemi stopy. Objekt zanechal v zemi čtyři svislé jamky. Všiml jsem si doutnajících keřů, ale na dotek se zdály studené.“

Chavez později poznamenal Dr. J. Allenu Hynekovi, vědeckému poradci Air Force pro UFO, že ještě nikdy v jeho dlouhém vztahu se Zamorou, ho nikdy neviděl v takovém stavu, když ho našel. Zamora se zúčastnil vyšetřování nehod, krveprolití, bojů a dokonce i vražd. „Všichni se však shodují,“ řekl Dr. Hynek, který provedl důkladné vyšetřování pro letectvo, „že Zamora uviděl něco, co ho skutečně překvapilo a měl opravdu strach.“ A bylo to méně než sto stop vzdáleno.

Následné vyšetřování leteckých sil, dokonce marně hledalo zbytky paliva na spálených keřích na trase letu. Dr. Hynek o čtyři měsíce později neobjevil nic, co by ve všech ohledech diskreditovalo Zamorovu zprávu. Konečné stanovisko letectva? Stejně jako při pozorování UFO astronauty dříve zmíněnými, přistání objektu v Socorru v Novém Mexiku je oficiálně vedeno jako neidentifikované. Carl Jung měl pravdu - jsou vidět věci, které vzdorují vysvětlení i zblízka a za jasného denního světla!

Zprávy o bytostech, které viděl Zamorra, „malí dospělí nebo velké děti v bílých kombinézách“, pozorované v UFO nebo v jeho blízkosti, jsou překvapivě běžné. Ve skutečnosti, asi jedenáct hodin před Zamorovým střetnutím, viděl mlékařský farmář jménem Gary Wilcox z města Tioga ve státě New York to, co považoval za okřídlený trup letadla, na jednom ze svých polí. Přiblížil se k tomu a zjistil, že to je oválné, osvětlené plavidlo jakéhosi druhu, opírající se o čtyři podpěry. V jeho okolí také viděl dvě malé bytosti, zhruba čtyři stopy vysoké, oblečené do jednoduché, zřejmě bezešvé kombinézy. Výzkumníci Ted Bloecher a David Webb shromáždili ve své databance více než patnáct set zpráv o takových postavách „humanoidů“ spojených s UFO, a jak uvidíme v průběhu této knihy, většina z těchto popisů přesně odpovídá skupině hmotných postav, které byly spatřeny zdánlivě důvěryhodnými lidmi. Tak podrobně jsou popsány i v těchto dvou případech, takže si člověk klade otázku, jestli pan Wilcox z New Yorku neviděl stejné návštěvníky, co pak odletěli do Nového Mexika, kde se s nimi setkal důstojník Zamora později odpoledne.

Ať už je to znamená cokoli, jedna věc je jasná, větší část vědecké komunity by měla být určitě zapojena do sledování toho, co se může ukázat jako zlomová událost příchodu mimozemských návštěvníků. Nikdo nemůže popřít, že jde pravděpodobně o správné vysvětlení fenoménu UFO, když v roce 1948 byli pracovníci letectva pověřeni vyšetřováním UFO, které ukončili přísně tajným „odhadem situace“, že UFO jsou objekty mimozemského původu. Náčelník štábu letectva, generál Hoyt Vandenberg, obdržel tuto zprávu a rozhodl, že sice postrádá důkazy, nicméně to představuje v posuzovaném případě první oficiální vládní vyšetřování UFO.

Je to ironické, ale pravdivé, že samotná možnost mimozemského výkladu tohoto jevu pracuje proti vědeckého zájmu o fenomén UFO. Veškeré naše myšlení, všechny naše hranice bádání jsou stanoveny antropomorficky. Věda je založena na lidské inteligenci, která se zabývá empirickým světem. Povaha jiných, možná „nadřazených“, ale jistě odlišných inteligencí, které nás studují, je doslova nepochopitelná. Celý podnik není potenciálně ničím menším, než druhou, ničivější kopernikovskou revolucí, a nikdo z nás, ať už je nebo není vědec, na to nemůže být nikdy skutečně připraven. A samozřejmě, každý, kdo si to přeje, může záměrně ignorovat všechny dostupné fotografické důkazy, písemné zprávy, radarové kontakty atd., a jednoduše vzít do úvahy

to, že pokud je nám známo, že chybí jediný přesvědčivý důkaz, že nemáme někde zaparkované UFO jako konečný, neporazitelný důkaz, jako corpus delicti. Jak mi můj kamarád kdysi řekl: „Věřím, že jsou tam, ale nebudu spokojený, dokud jednomu z nich nenakopu do pneumatiky.“

Ačkoli ve Spojených státech byla v letech 1896-7 vlna pozorování neznámých objektů, zprávy o UFO se ve velkých počtech objevují poprvé během posledních let druhé světové války. Ve skutečnosti si americké letectvo i Luftwaffe myslely, že UFO, které američtí letci nazývali „foofighters“, jsou tajnou zbraní druhé strany. K první moderní vlně pozorování ve Spojených státech došlo v roce 1947 a bylo důkladně zdokumentováno Tedem Bloecherem. Bloecher poukazuje na zajímavou skutečnost, že mnozí z prvních svědků automaticky předpokládali, že viděli nějaký tajný stroj pozemského původu. Odkazy na „mimozemskou kosmickou loď“ byly často ozdobami přidávanými reportéry, kteří si přáli vylepšit své zpravodajské příběhy. Obvykle se svědci rozhodli, že stříbrný disk, který pronásledoval jejich auto několik stovek stop, musela být ruská tajná zbraň nebo nějaký nový druh amerického plavidla, takže to poslušně ohlásili letectvu. Kdyby volali do místních novin, s největší pravděpodobností by se objevila zpráva pod titulkem „Pozorování mart'anské kosmické lodi“, a výsměchem na obzvláště tajnou zbraň v rukou nervózních lidí.

V průběhu desetiletí bylo zřejmé, že bez ohledu na to, odkud UFO pocházejí, zřejmě to není ruský, americký nebo německý typ běžného letadla. Zprávy, které měly překvapivou shodu detailů, popisovaly objekty, které se mohly tiše pohybovat neuvěřitelnou rychlostí, zastavit se téměř okamžitě na místě a obecně fungovaly jako něco, co si aerodynamičtí inženýři na této planetě nedokážou ani představit. Místo toho se pozemská technika i nadále soustřeďovala na budování hlučných, drahých raket nebo tryskových pohonných systémů, jejichž mrtvým koncem se zdá být projekt Concorde. Byly vedeny války, pokusy o invaze, ale žádný národ nepředložil strategickou výhodu, kterou by měl za předpokladu, že by někdo vlastnil letadlo s výkonnostními schopnostmi jako měla UFO.

V roce 1949 zpravodajská skupina letectva, která se zabývala problémem UFO, najala jako svého vědeckého poradce Dr. J. Allena Hyneka, astronoma na Ohio State University. Neoficiálně měl za úkol odhalit pozorované události, které se rozrostly do rozměru, který letectvo považovalo za znepokojivé proporce. Doktor Hynek, který sloužil letectvu v této funkci dvacet let, byl pokud víme, zasvěcen do oficiálních vojenských zpráv o UFO, více než kterýkoli jiný vědec. Jeho pověření jsou bezchybná. Řídil Dearbornskou observatoř a byl náměstkem ředitele Smithsonianké astrofyzikální observatoře. Byl předsedou oddělení astronomie na Northwestern University a pracoval jako konzultant NASA. Nyní řídí Centrum pro studie UFO v Evanstonu v Illinois, které je centrálním uložištěm pro materiály o UFO. V důsledku jeho dvaceti let vyšetřování pro letectvo, se stal přesvědčen o realitě a zásadním významu jevu UFO a o velké pravděpodobnosti, že UFO jsou ve skutečnosti mimozemskými kosmickými loděmi.

Počínaje rokem 1947, některé zprávy o přistávajících a vznášejících se plavidlech obsahovaly i popisy posádek - lidských druhů různých typů. V té době se zdálo, že těmto zprávám je téměř nemožné uvěřit. Dala by se akceptovat možnost, že bychom byli pozorováni a studováni z určité vzdálenosti, cizí inteligencí nějakého druhu. Ale byla tato stvoření lidé nebo roboti? A pak, v roce 1965, byl v bostonských novinách zveřejněn příběh o dočasném únosu dvou lidí, pana a paní Hillových posádkou UFO. Jejich vzpomínky byly nějakým způsobem blokovány a únos, ke kterému došlo v roce 1961, se v průběhu psychoterapie objevil teprve nedávno, za pomoci regresní hypnózy. V té době mnoho vážných vědců považovalo tyto zprávy o UFO za těžko

uvěřitelné, i když nyní, o deset a půl roku později, je Hillův poznatek jen jedním z desítek stovek podobných zpráv.

Od roku 1976 jsem byl do různé míry zapojen do vyšetřování devatenácti podobných případů únosů, kterých se účastnilo třicet sedm lidí. Těchto devatenáct případů přineslo jasné vzory, když třicet sedm lidí, co se na tom podíleli, tvořilo náhodnou směs profesí, věku a sociálního zázemí. Patřily mezi ně dvě registrované zdravotní sestry, golfový profesionál, několik vysokoškolských studentů, právník z Wall Street, malíř, pisatel do zpravodajských médií, ředitel školy ve výslužbě, pojišťovák, vysokoškolský instruktor atd. Jádrem této knihy je sedm z těchto devatenácti případů. Jsem přesvědčen o bezúhonnosti každého jednotlivého svědka a o důvěře, která byla v některých případech posílena použitím testů na detektoru lži. (Tento nákladný krok se obvykle nepovažuje za nutný, pokud bylo provedeno důkladné šetření případu.)

V této době, rozvíjející se historie fenoménu UFO, se mi zdá, že tyto dosti podobné únosy představují nějaký druh systematického „výzkumného programu,“ s lidským druhem, jako objektem výzkumu. Jednotlivci nebo malé skupinky lidí, jsou nedobrovolně „vypůjčeny“ a nejčastější vzpomínky na takové setkání jsou účinně vymazány z vědomí jedince, nějakými posthypnotickými příkazy. UFO vyšetřovatelé se spoléhají na regresní hypnózu, jako nejefektivnější způsob uvolnění zapomenutého času, obvykle hodinu nebo dvě, a obnovení často otřesných vzpomínek na to, co se skutečně stalo. Psychiatři a psychologové, kteří praktikují hypnózu, se tak stali našimi nejužitečnějšími spojenci.

Jaké jsou cíle těchto dočasných únosů a jaká část zážitku může být čistě psychická, můžeme jen hádat, ale že mají fyzický rozměr, se mi zdá nepochybně. Jak uvidíme, několik unesených nese na tělech jizvy způsobené řezy, které vznikly již před léty, kdy byly subjekty dětmi. Při samostatných příležitostech jsem slyšel tyto svědky v hypnóze popisovat téměř přesně stejnými slovy nástroje, které byly použity k těmto řezům. Ačkoli tyto únosy nezahrnují téměř nic, co lze vykládat jako úmyslně škodlivé nebo zlovolné ze strany únosců, vzorový případ, který se objevuje, mě přesto nechává velmi znepokojeným.

Typický případ únosu sleduje jeden z několika základních scénářů; ve skutečnosti je to přítomnost určitých detailů v tom, co se na první pohled zdálo jako pouze rutinní pozorování UFO, upozorní však zkušeného vyšetřovatele, aby se případem podrobněji zabýval. U tohoto vyšetřovatele stoupá jeho pozornost, pokud se svědek zdá být zmatený nevysvětlitelnou ztrátou času nebo si stěžuje na určité fyzické příznaky.

Jako příklad budu prezentovat hypotetický případ únosu, složený z běžně vykazovaných údajů, z řady skutečných případů. Předpokládejme, že mladý muž, jeho manželka a rok staré dítě jedou autem pozdě v noci, po relativně opuštěné dálnici. Vidí, jak se na obloze pohybuje jasné světlo a najednou se blíží k jejich autu. Po chvíli si uvědomí, že to není letadlo nebo helikoptéra nebo něco, co znají. Letí to bez zvuku, pohybuje se to nepravidelně a může se to náhle zastavit zcela na místě, na rozdíl od jakéhokoliv letadla, které kdy viděli. Nyní to prolétá nízko nad jejich autem a zdá se, že to mizí za porostem stromů. Potom se jejich motor náhle zastaví, když selže jejich elektrický systém. Nakonec UFO odletí do jiného místa, než ho naposledy viděli, a jejich motor znovu naskočí, zdánlivě sám od sebe. Jsou zmatení, ale ulevilo se jim, že věci jsou opět normální. Nejsou si vědomi toho, že je nyní o dvě hodiny později. Všichni tři strávili nějaký čas uvnitř UFO, kde podstoupili nějaké vyšetření a celý zážitek byl zablokovan z jejich vědomých vzpomínek. Události bezprostředně před únosem a bezprostředně po únosu byly hladce spojeny dohromady, což jim zanechalo jen malou nebo vůbec žádnou vzpomínku na chybějící čas.

Popsal jsem únosy do UFO, jako počínající epidemii. Ve skutečnosti nemáme tušení, kolik takových únosů se již odehrálo, ale věřím, že jich existuje mnohem více než pouhé dvě stovky incidentů, které byly zkoumány. Proč tyto případy zůstávají nezjištěné se ukáže, až se vrátíme k našemu případu. Většina lidí, kteří mají takovou zkušenost, a tím myslím pouze pozorování UFO, tak část z nich, která si to bude vědomě pamatovat, to nebude hlásit jakémukoliv orgánu. Existují náznaky, že zhruba 70 až 80 % těchto událostí jsou nehlášené, takže nejpravděpodobnější je, že nikdy neuslyšíme o této věci jako první. Takový je strach ze zesměšňování a zmatek v tom, kam jít nahlásit tak nepravděpodobnou událost!

Ale vraťme se k mému menšinovému příkladu a předpokládejme, že se někdo po cestě zastaví, zavolá policii a nahlásí neidentifikovaný létající objekt. Je pravděpodobné, že tato zpráva skončí na policejní stanici, pravděpodobně odsunuta do odložených případů unaveným policistou. V tomto případě však předpokládáme, že policista je svědomitý, zapíše událost a odešle ji prostřednictvím národní bezplatné linky do „Centra pro studium UFO,“ nebo to možná oznámí nějaké jiné vyšetřovací organizaci pro jevy UFO, případně bude oznamovatel kontaktován školeným vyšetřovatelem.

Tyto tři předpoklady, které jsme učinili proti možnosti založení zabránily tomu, aby se náš případ únosu ponořil do neznáma. Kolik případů se kupodivu dostalo tak daleko? UFO badatel začne výslech svědků. Položí pár otázek o době a trvání pozorování. Kdyby tato rodina zkontrolovala čas v určitém okamžiku po setkání, pravděpodobně by si byla vědoma ztracených dvou hodin. Velmi jemně, aby je neznepokojoval, vyšetřovatel zkoumá specifika časového problému. Poté se zeptá, zda zažili neobvyklé fyzické pocity, horko nebo chlad nebo cokoli, na co si mohou vzpomenout. (Nejedná se o přesné příznaky jaké očekává najít, užívá to jen pro povzbuzení paměti, kam by chtěl dovést svědky). „To je zajímavé,“ odpověděl manžel, „protože se stalo něco neobvyklého.“

Vysvětlil, že on i jeho žena měli na krku podivné červené značky a netušili, jak vznikly. Na dítěti dokonce byla také jedna taková. A ještě něco jiného. Další den si všiml kulaté, červené značky vedle svého pupku. Trochu to páliło a bolelo, když se jí dotkl. Ve skutečnosti tam má pořád malou jizvu, i když už je to měsíc, co viděli UFO. Náš hypotetický vyšetřovatel, protože zná význam těchto často hlášených znaků, ale nepřál si v současné době získat nějaké znepokojivé údaje se dotázal, zda to svědek někdy konzultoval s lékařem, když to zjistil.

(V jednom případě Ted Bloecher i já jsme současně vyšetřovali případ, kdy mladý muž ve skutečnosti strávil v roce 1976 celý týden v nemocnici, kde podstupoval testy na podezření z nádoru ledviny, který ve skutečnosti neexistoval. Zapomněl říct svým lékařům, kteří si prohlédli podivné známky na břicho, které je vedly k podezření na nádor, že se mu objevily po děsivém zážitku v lese, kde přistálo UFO se skupinou humanoidů. Z jeho vyprávění mu chybí zhruba hodinová doba. Řekl, že zná lékaře, že by mu to nikdo nevěřil, ale sám se také zdráhal čelit možnému spojení mezi značkami a střetnutím s UFO. Jeho společník z kempu měl stále slabé stopy dvou malých paralelních řezů na spodní části páteře, které objevila jeho žena, den po jeho návratu domů.)

Vyšetřovatel pak požádal svědky, zda by chtěli podstoupit hypnózu s profesionálním psychologem, která jim pomůže vybavit si podrobnosti o jejich setkání, které si nemohou vědomě pamatovat. Tady leží konečná a možná největší pochybnost ze všeho. Mnoho lidí, možná většina, kteří se ocitnou v této situaci, odmítají z různých důvodů tuto záležitost zkoumat dále. Za prvé se bojí samotné hypnózy, navzdory rostoucímu terapeutickému využití v širokém spektru zdravotních situací. Mnoho jiných může mít pocit, že tam něco opravdu bylo, co si

nepamatují z jejich setkání, obzvláště v případech, kdy neexistují žádné fyzické stopy a vyšetřovatel se přirozeně váhá s nimi přít.

Ale velmi často svědek cítí, že se s ním něco divného stalo, během období ztráty času. Před několika lety jsem se díval na případ blízkého setkání s UFO, do kterého se zapojilo sedm mladých lidí, kteří v té době současně seděli ve třech vozidlech a utrpěli dvouhodinový výpadek paměti, který začal, když k nim přistupovala řada postav s helmami. Matka jedné z mladých žen mi zavolala několik dní poté, co jsme se skupinou diskutovali o problému hypnózy. „Myslíš, že byli té noci uneseni?“ zeptala se a překvapila mě, protože jsem nikomu neřekl o mém podezření. „Ano, ano,“ přiznal jsem. „Já si to také myslím,“ odpověděla a přerušila mě, „ale já nechci, aby moje dcera věděla, co se jí přihodilo.“ Odpověděl jsem, že psychologové obvykle cítí, že je lepší ventilovat traumatickou zkušenost, která by jinak mohla, pokud by byla udržována v utajení, způsobit nějaké potíže. „To vím a souhlasím s tím,“ odpověděla, „ale teď se jí daří ve škole i ve společenském životě a nechci, aby měla nějaké problémy. V případě, že přijde den, kdy budu mít pocit, že jí to způsobuje bolest, pak ji budu chtít nechat projít hypnózou. Snad znáte pořekadlo, že spící psy máte nechat ležet.“ Nemohl jsem se hádat s jejími pocity a tak záležitost zatím spí..

Poté, co jsem zvažoval jednu z mnoha mimořádných překážek objevených v případech únosů a jejich následky, s jejich následným hloubkovým šetřením, je možné obdivovat jen to, že se tolika lidem nicméně podařilo dostat do naší pozornosti. Je jasné, že na každý jednotlivý případ, který bychom zkoumali, co byl veden jako únos nebo pravděpodobný únos, mohou existovat ještě desítky případů zcela neznámých, a to pouze v několika západních zemích, USA, Anglii, Francii a Kanadě, kde existuje část rozšířené vyšetřovací sítě. Ojedinelé zprávy ze všech ostatních zemí, z Jižní Afriky a Indonésie naznačují, že tento jev existuje po celém světě. Ve skutečnosti k jednomu z únosů, který budu hlouběji zkoumat, došlo ve Francii.

A tak, počínaje zhruba pěti stovkami jedinců, o kterých se ze studie zpráv domníváme, že byli v USA uneseni, můžeme logicky teoretizovat, že mohou existovat desítky tisíc Američanů, jejichž setkání nikdy nebylo odhaleno, s ohledem na to, že mluvíme o rutinním pozorování UFO, při kterém byl odhalen časový odstup a další podezřelé podrobnosti.

Objev, který mě přiměl napsat tuto knihu, je podle mého názoru mimořádně důležitý. Sedm případů, zdůrazněných na těchto stránkách, zahrnuje únosy pěti různých fyzických osob. Tři z nich, kteří se před tím nikdy nesetkali, byli vzati jako sedmileté děti a na jejich tělech byly provedeny řezy, z jakých důvodů můžeme pouze spekulovat. Dva z nich - a možná všichni tři - byli evidentně uneseni i podruhé, jeden ve věku šestnácti let, jeden o několik let později. Všichni tři se narodili v roce 1943 a byli uneseni v létě 1950. Nikdo z nich neměl před hypnotickou regresí žádnou vzpomínku na UFO nebo na setkání s humanoidy všeho druhu. To, jak ponejprv podstoupili hypnózu, obsahuje komplexní vzor nepravděpodobných případů, které popíšu v dalších kapitolách.

Každý případ je nějakým způsobem propojen s jedním případem, který se týká mladého muže, který byl unesen na počátku jeho věku dvaceti let, ale který stejně jako ostatní unesení neměl absolutně žádnou vědomou vzpomínku na pozorování UFO. Jediné, co mohl říci, byl „pocit“, že „se mu něco mohlo stát“ jedné noci v roce 1973, na konkrétní silnici v Marylandu, když jel domů od své přítelkyně. Hypnóza odhalila klasický únos. Ze všech těchto případů nelze vyvodit závěr, že někdo mohl být unesen, aniž by si na to vzpomněl, bez vědomého vyvolání vzpomínek, dokonce ani na předběžnou událost, jako je pozorování UFO. Mohlo se to stát komukoli z nás před mnoha lety, buď v dětství nebo nedávno. Žádné známky nebo stopy nemusely po tom

zůstat. To je pro mě nejdramatičtější a nejznepokojivější možnost, která se utvářela ve všech letech výzkumu UFO. A co to nakonec znamená, je stále stejně záhadné. Pro všechny z nás to znamená, že celý jev UFO může být nakonec nezahoubný, jsou pevné důkazy pro tento názor, takže kdo byl unesen, může to znamenat jeho zvláštní privilegium. Nikdo to neví jistě. Mohu jen říci, že jsem si jist, že se to děje - lidé jsou unášeni, „vyšetřováni“, někdy označeni a propuštěni, jejich vzpomínky na únos jsou vesměs zablokovány. Kromě tohoto jsou všechno jen spekulace.

1. Co bylo na počátku.

Jak jsem se já, jako racionální, mírumilovný umělec, zapojil do něčeho tak esoterického, jako je fenomén UFO, si opravdu nejsem jistý, i když jedna věc je jasná: události ke mně přišly samy, nehledal jsem je, alespoň ne na začátku. Byl jsem na střední škole, pak na vysoké škole, v pozdních čtyřicátých a na počátku padesátých let, když se v novinách objevily první zprávy o létajících talířích. Tehdy jsem se o to zvlášť nezajímal a vzpomínám si, že jsem tomu nevěnoval pozornost. V polovině šedesátých let téma UFO, jak jsem zjistil, zcela ustoupilo z mého pohledu, vysvětlovalo by to odmítnutí jevu vyšetřovateli Air Force, během uplynulého desetiletí. Velké balony, meteorologické jevy, halucinace nebo něco jiného zpravidla způsobovaly toto mylné vzrušení.

Bydlel jsem v Truro v Massachusetts, bylo to v létě roku 1964, v nedávno postaveném letním ateliéru a moje první manželka Joan a já jsme bavili hosta našeho domu, Teda Rothona, anglického sociálního pracovníka, kterého jsme potkali na naší evropské cestě. Provincetown, Truro a Wellfleet představují hlavní letní uměleckou kolonii, kde je nekonečný sled večírků, koktejlů a různých kulturních a společenských akcí. Koncem srpna odpoledne, jsme se Joan, Ted a já vydali z Truro a zamířili do Provincetownu na koktejlový večírek. Bylo asi 17.30 a mračna z dřívější bouře se rozpadla. Malé shluky mraků rychle rozfoukal vítr od oceánu, když jsme jeli po silnici č. 6. Jeden z nás, nepamatuji si kdo, si všiml temného eliptického objektu na obloze, vlevo před naším vozem.

Bylo to malé, asi tak dvě délky našeho auta dlouhé, jak se dalo usuzovat a nezdálo se, že se to pohybuje. Přiblížil se k tomu shluk mraků, vznášel před tím a zakryl to z dohledu. Za několik sekund mrak přešel a znovu se objevil náš eliptický objekt, zřejmě stále na stejném místě, silně odrážel paprsek slunečního světla a vypadal jako matný hliníkový objekt. Za ním se objevil další mrak, který na okamžik zakryl jeho siluetu. Co by to mohlo být? Byli jsme tím zaujati, zpomalil jsem, když jsme se k tomu přiblížili, a nyní jsme se na objekt dívali pod ostřejším úhlem. Při pohledu více či méně zdola se zdálo, že je kruhový.

Najednou ho pohltil další rychle se pohybující mráček, který měl zjevně řídkou hustotu, protože jsme mohli vidět náš kulatý objekt uvnitř mraku, se všemi jeho nezjistitelnými barvami, a proto vypadal jako černý, jako objekt v mlhavém obalu. Tentokrát, asi minutu a půl poté, co jsme to poprvé uviděli, jsme si všichni tři mysleli, že je to balón. „Pokud ano, je upoután k zemi,“ řekl jsem, „protože se nikam nepohybuje a vítr fouká do mraků.“ Rozhodně to nebyl vrtulník, neměl žádná křídla, žádný ocas, žádné výběžky jakéhokoli druhu - jen hladký kruh při pohledu zespodu a v profilu měl mírně eliptický tvar.

Když jsme projeli kolem, jel jsem velmi pomalu a natahovali jsme krky, abychom to udrželi v dohledu. Najednou se to dalo do pohybu, přeletělo to silnici za námi a zamířilo k oceánu, směrem proti větru. Zastavil jsem auto, všichni jsme vyskočili a sledovali, jak objekt tiše mizí v oblacích, které letěly od severovýchodu. Pohybovalo se to rychlostí, řekněme malého letadla.

Byli jsme ohromeni, zmateni a pak nadšení. Co to bylo? Jeden z nás, zapomněl jsem kdo, řekl: „Myslíš, že to byl jeden z těch létajících talířů, o kterých jsi četl?“ Šli jsme na večírek k Hudsonovi a Ione Walkerovým a vyprávěli jsme jim o našem dobrodružství. Jeden z hostů řekl, že v létě předtím, viděl velmi podobný objekt v téměř stejném místě, podél trasy silnice č. 6. Několik dalších lidí mělo podobné zážitky. Zajímalo mě to tak, že jsem se začal zabývat otázkou existence UFO a brzy jsem si podle knihy, kterou jsem si na toto téma koupil uvědomil, že příhoda nebyla zdaleka vyřešena, že to byla ve skutečnosti matoucí a trvajících záhada.

Zvláštní, ale velmi lidskou reakcí člověka na taková tajemství, je schopnost přijmout jako věrohodné pouze to, co zvláštního člověk sám zažil a nic dalšího. Četl jsem zprávy v knihách o pozorování UFO jako bylo to moje a pomyslel jsem si, je to velmi uvěřitelné. Ale potom časopis Look zveřejnil příběh o únosu Betty a Barney Hillových podle knihy Johna Fullera, o tomto prvním široce propagovaném únosu posádkou UFO. To je směšné, pomyslel jsem si, kdo může uvěřit na takové hlouposti? Moje logika zůstala neotřesitelná. Přijal jsem možnost, že to, co jsem viděl při jízdě po silnici č. 6, by mohl být nějaký druh kosmické lodi nebo nějaký druh mimozemské sondy v našem životním prostředí, po tom všem, kdy většina vědců přijala myšlenku mimozemské inteligence jako pravděpodobnou, takže tyto případy se jeví přinejmenším jako možné. Dokonce jsem připustil neurčitou možnost, že uvnitř této kosmické lodi by mohly být nějaké živé bytosti. Ale že by přistáli, zastavili auto a unesli dva lidi a provedli nějaké fyzické vyšetření, odebrali vzorky kůže, krve atd.? To je přeci směšné!

Pokračoval jsem ve sledování zpráv o UFO prostřednictvím novinových článků a příležitostných brožovaných knih a můj zájem se ustálil na tom, co jsem považoval za poněkud neformální úroveň. Život malíře neumožňuje mnohé posedlosti. Herec Maximilian Schell získal v roce 1968 můj obraz Genesis I, na kterém byl nakreslen, jako na většině mých prací z těchto let, obrovský, nejednoznačný černý kruh. Poznamenal, že na tomto obraze je něco nadpozemského a navrhl, že bych měl jít na film Stanley Kubricka „Vesmírná odysea 2001“, protože cítil nějakou rezonanci mezi těmito dvěma díly. Poté, co jsem viděl ten film, jsem s ním nesouhlasil, ale při zpětném pohledu jsem možná v té době podcenil míru mého přijetí fenoménu UFO. Podvědomí je rušné místo!

Trvalo mi tři nebo čtyři roky, než jsem si pomalu přiznal, že únos Betty a Barneyho Hillových, by se právě mohl stát přesně tak, jak si to Hillovi vzpomínali v hypnóze. Koneckonců, původně netvrdili nic o únosu. Pozorovali něco v noci, v roce 1961 na odlehlé dálnici v New Hampshire a cítili, že jim chybí asi dvě hodiny vzpomínek, které si nemohli vybavit z cesty domů. Barney Hill začal mít noční můry a trpěl opakujícími se vředy. Šel k psychiatrovi pro pomoc, protože se mu zdálo, že součástí problému je nějaký skrytý traumatický zážitek, tak souhlasil s testem v hypnóze. V ní se objevil traumatický únos posádkou UFO! Betty Hillová také podstoupila regresní hypnózu, aniž by věděla o obsahu výpovědi svého manžela. Dr. Benjamin Simon, jejich psychiatr, uvedl oba své pacienty do hypnotické regrese, aby si mohli vzpomenout, co se událo během jejich prožitků. Dr. Simon nahrával sezení, nicméně byl překvapen podobnostmi jejich popisů humanoidních vězitelů, vnitřku lodi, okolnostmi jejich únosu, atd.

Když jsem četl detaily o případu, konečně jsem si koupil Fullerovu knihu, o přerušení cesty jsem začal mít pocit, že si Hillovi vzpomínají přesně to, co se s nimi stalo, skutečnosti, které se ukázaly v hypnóze, co s nimi dělali, dva samostatné příběhy, což jim dodalo neobvyklou platnost. V případě, že UFO jsou nějaké mimozemšťany pilotované kosmické lodi, měly by být tyto příběhy zkoumány velmi opatrně, což nám dává na to dobrý pohled. Posádka vyzvedla

exempláře za velmi bezpečných podmínek, i když ve skutečnosti nás studovali na dálku před přistáním a navázáním kontaktu. Koneckonců, bylo by poněkud dětinské a antropomorfní od nás očekávat respekt k cizincům po tom, jak jsme se chovali po přistání na Měsíci - skákali a drželi malou americkou vlajku, pózovali pro televizi, dělali stopy do měsíčního prachu a fotili se před lodí.

Skrytá vyšetření, jaká byla prováděna na Betty a Barney Hillových měla velký smysl, zvláště když kontrastovala s bláznivým „přistáním na trávníku před Bílým domem“, podle našich představ, co bychom měli od mimozemšťanů očekávat. O několik let později jsem slyšel, jak Dr. Edgar Mitchell, astronaut, který kráčet po Měsíci během druhé expedice, vysvětloval svou roli: „Kdybychom se měli setkat s jakýmkoliv živými bytostmi, neměli bychom samozřejmě možnost požádat NASA, abychom přistáli v nějaké neobydlené oblasti, kde bychom mohli prozkoumat místní faunu bezpečně a podle našeho uvážení. Chtěli bychom si vzít zpět nějaké živé exempláře, prozkoumat je a vrátit je zpět s minimem rozruchu doufaje, že se bezpečně vrátíme na Zemi, s co největším počtem informací.“

V době, kdy došlo k únosu v Pascagoule v roce 1973, byl jsem již schopen přijmout myšlenku „na odběr lidských vzorků“, což bylo docela věrohodné, v rámci tisíců případů pozorování UFO na celém světě. Zásadním důvodem pro mou schopnost přijmout tyto případy za pravdivé, byl hlavní problém: pokud k těmto událostem nedošlo tak, jak uváděli svědci, co způsobilo jejich vzpomínky? Mnoho účastníků se dobrovolně podrobilo vyšetřením na detektoru lži a analýze hlasového stresu, což jsou dvě nejčastější metody detekce lži, takže pokud vím, žádný případ prokázání lži při testech, při kterých byly použity tyto přístroje, se neukázal jako falešná zpráva. Je zřejmé, že svědci věřili, že říkají pravdu.

Co se poté stalo? Jak může mít tak mnoho normálních lidí, s žádným rozpoznatelným psychologickým postižením halucinace, s tak propracovanými detaily, zejména pokud jsou tyto velmi podobné „halucinace“ obvykle objasněny pomocí regresní hypnózy? Ani Jung by netvrdil, že archetypy jsou tak detailně podobné, nebo zcela stejné.

V průběhu let mi začali přátelé předávat různé vlastní pozorování UFO, a já jsem si začal dělat poznámky, když o ně byl dostatečný zájem. Občas, během pozdějších šedesátých a začátkem sedmdesátých let, jsem tuto záležitost přednesl na večerní párty, a téměř nikdy jsem nevynechal další zprávu. Být umělcem mi dávalo určitou svobodu prezentovat takové podivné příhody, těžko si lze představit neurochirurga, investičního makléře nebo psychiatra, který by v těchto letech připouštěl na veřejnosti svůj vážný zájem o UFO. Svoboda, kterou mají umělci, je nezbytnou pracovní podmínkou a jejich největší okrajovou výhodou, neboť oni mohou ponechat ten chmurný příběh venku na stole, zatímco právník by ho zahrabal do kapsičky na košili; jeho zvědavost by sice mohla být stejná, ale existuje u něj jiný přístup k utajování.

Léto 1975 bylo klíčové pro můj zájem o fenomén UFO. Do mé pozornosti přišla řada pozorování v oblasti Truro-Wellfleet-Provincetown a já jsem začal s intenzivnějším vyšetřováním každého případu. Betty Bodianová, moje malířská přítelkyně, ohlásila podivnou bílou kouli na temné obloze nad provincetownským přístavem. Tento zářící objekt, který se zdál být stacionární, mrkal a zhasínal nepravdělně po dobu tří minut před tím, než zmizel. Neměl jsem o to zvláštní zájem, dokud mi Dan a Jan Boyntonovi, tehdejší spolujednatelé Provincetown Advocate neřekli, že viděli zářící bílé světlo podivně blikající nad zálivem a dozvěděl jsem se, že čas, místo a datum 16. července jsou stejně jako předchozí zpráva Betty. Zajímavé bylo, že Boyntonovi byli na místě v poloze devadesát stupňů od paní Bodianové a od sebe vzdálení asi tři míle. Velmi zajímavý byl také lidský problém. Boyntonové osobně popsali část svého zážitku do

novin. Dan byl editorem a Jan zhotovoval většinu fotografií. Viděli UFO při jízdě v Truro na silnici č.6 (na stejném místě, mimochodem, kde jsem ho pozoroval dříve), a Jan měl na zadním sedadle automobilu svůj fotoaparát. Dva majitelé novin – editoři, spisovatelé a fotografové tedy strávili asi dvě minuty diskusí o této podivné věci na obloze, aniž by na okamžik zastavili, aby ji vyfotografovali, což je příklad, proč je méně fotografií UFO, než by se dalo očekávat.

Následně se objevili další čtyři svědkové tohoto UFO, kteří se nacházeli na různých místech podél úseku pěti mil. Jeden z nich ho sledoval pomocí dalekohledu a byl si jistý, že na zářícím objektu pozoroval řadu toho, co vypadalo jako okna. Toto konkrétní UFO - pokud tam skutečně bylo jen jedno, se ukázalo být velmi zaneprázdněné, na chvíli téměř všudypřítomné. Ve době šesti týdnů od konce června do srpna, objekt vyhovující jeho popisu byl viděn při mnoha příležitostech:

- 1) Dvěma policisty z Wellfleetu, kteří ho sledovali, jak se pohybuje po obloze kolem třetí hodiny v noci, dne 3. července.
- 2) Jedna žena a její dospívající dcera, ho viděly západně od Provincetownu, vznášející se a blikající.
- 3) Dne 17. července ho viděl muž ve městě Eastham, poblíž Wellfleetu, který zavolal pobřežní stráž ve víře, že to byl nějaký druh tísňového signálu.
- 4) Nejzajímavější ze všech, bylo pozorování Davida Linda a Bess Schuylerové, poblíž jejich nemovitosti v Truro. Vrátili se domů asi ve 23:30, v teplé, mlhavé noci 12. srpna, když viděli, jak se blíží k jejich domu něco, co nejdříve považovali za oheň pod vrcholem kopce, asi čtvrt míle daleko. Během několika vteřin si uvědomili, že se nejedná o oheň, ale o velké kruhové světlo, které spočívá buď na zemi, nebo visí blízko nad zemí. David vzal svůj dalekohled a mlhou objekt pozoroval, zdálo se mu, že koule má po obvodu okna nebo nějaké svislé konstrukce, jako sloupy. (Následující den jsme zjistili, že poblíž místa je umístěn latkový plot, a pokud byl objekt za ním, mohly jednotlivé tyče způsobit tuto iluzi.) David si také všiml, že z velkého světla se čas od času uvolňovaly jednotlivé paprsky, zářící po jeho obvodu.

Přestože byl pohled na to velmi neobvyklý, David a Bess se ve tmě rozhodli, že to musí být dům, kterého si nikdy předtím nevšimli. Možná, že soused odřízl nějaké větve, které bránily pohledu na jeho obydlí, nebo možná nainstaloval nějaký obrovský světlomet, který byl rozostřen mlhou. Musí existovat nějaké vysvětlení, jako bylo tohle, takže odložili dalekohled a odešli do domu.

Sdílím malý domek v New Yorku s Bess a Davidem a znám je velmi dobře. Bess je zvědavá na fenomén UFO a David je spíše skeptický, nebo přinejmenším ho to nezajímá. Ráno mi Bess zavolala, aby mi o tom řekla a omluvila se za to, že mi to neoznámila v noci předtím. Brzy se probudila a vyšla ven s dalekohledem. Kvůli povaze pobřeží a blízkosti malého kopce, mohlo být světlo pouze na jednom konkrétním místě a Bess rychle pochopila, že v blízkosti tohoto místa není žádný dům, jen nízký zemní val, jak se mu na mysu říká „brusinka“ a zakrslé borovice.

V okolí existují jen dva domy, z nichž jeden byl po celá léta letní sídlo Edwarda Hoppera, velkého amerického malíře, ale v noci předtím, než byly oba domy osvětleny a viditelné, tak někde mezi nimi bylo velké, neznámé světlo, vyzařující paprsky a zjevně velmi blízko u země, ne-li přímo na ní. Jel jsem se tam podívat, abych viděl co bych mohl najít, a během několika minut jsem odkryl něco zcela jiného.

Bess zůstala na místě, odkud sledovala světlo s Davidem, a já jsem se vydal směrem ke kopci. Bess mávala rukou doleva nebo doprava a řídila mě tak na místo. Když jsem tam došel, viděl jsem, jak přijíždí auto. Žena a dospívající dívka vešly do domu a zastavily se; byly v létě

nájemníky v domě, který byl nejbližší ke kritickému bodu, takže jsem se jich zeptal na incident a vysvětloval jim, co tam dělám. Bohužel tu noc před událostí šly brzy do postele a spaly od 23:30, její dcera a syn, kteří bydleli s nimi, byli v Provincetownu, až do 1 hodiny v noci „a tak ani oni neviděli něco neobvyklého. Ale všiml jsem si, že všechny tři si vyměňovaly rychlé a smysluplné pohledy. „Viděl někdo před třemi nocemi něco zvláštního?“ zeptala se jich žena a pak mi vyprávěla svůj příběh.

Byla to sobotní noc a z nějakého důvodu nemohla usnout, takže se rozhodla číst. Kolem půl deváté ráno začalo do jejího pokoje svítit světlo - velmi jasné, pohybující se světlo, jehož zdroj byl zjevně dostatečně vysoko, aby nebyl vidět. Světlo proudilo dovnitř, prošlo poměrně rychle a pohybovalo se směrem k zálivu. Bylo velmi jasné, bílé a velmi zvláštní, pomyslela si, protože oblast je docela izolovaná, tak byla vyplašená. Místo toho, aby šla k oknu, které bylo obráceno zhruba na jih, šla ke schodům a zavolala na svou dceru, jejíž místnost byla nad ní, směrem na západ.

Dcera se probudila právě včas, aby uviděla světlo ve svém okně, které procházelo kolem a mířilo na sever, jako by kroužilo kolem domu. Opět nebyl vidět žádný světelný zdroj. Dívka byla nyní zcela vzhůru a byla zvědavá, tak šla dolů do pokoje své matky právě včas, aby viděla, jak světlo opět přichází, tentokrát změnilo svou dřívější trasu, běželo proti směru hodinových ručiček. A to bylo vše. Žádná ze tří rodin v domě neměla tušení, co by to mohlo být. Bylo to bez zvuku. Tento mys je velmi klidné místo - hluk jakéhokoli druhu se nese na velké vzdálenosti a sousedé tvrdí, že se navzájem vidí, jak rozsvěcují světla.

Moje jediná teorie byla, že svítily světlomety z auta, které jelo po prašné cestě vedoucí do domu Hopperových, což by mohlo být příčinou toho, i když to vypadalo nepravděpodobně, protože mezi silnicí a domem zasahuje hřeben kopce. Nicméně, jsem se rozhodl experimentovat. Později v noci jsem se vrátil do svého auta. Rodina odešla do svých pokojů, a já nastavil světla tak, jak to bylo v ten večer a sedl za volant. Jel jsem vpřed, zastavil se, couval, otáčel se a svítil nahoru a dolů. Ve skutečnosti, jsem dělal všechno možné, jen nesvítil rovně do země. Nikdo však neviděl blikání z mého auta, protože hřeben kopce, jak jsem předpokládal, vše zablokoval.

Během týdne jsem se dozvěděl o třetím incidentu poblíž domu Lind-Schuylerových. Koncem června si psychoterapeut a jeho manželka, jejichž domov se nachází asi tři čtvrtiny míle daleko, po večeri zdřímli. Probudili se a všimli si něčeho, co považovali za úplněk svítící nízko na obloze, dokud si neuvědomili, že Měsíc nebyl v té době v úplňku a kromě toho na tom místě nebyl vidět. Řekli mi o pár týdnů později, že incident byl poněkud znepokojující, takže aniž by o tom něco řekli, šli do domu, uvařit si kávu. Měsíc byl vidět z oken obývacího pokoje. Měli své kafe, trochu se pomazlili, a pak se vrátili do ložnice a oba se nenápadně dívali po obloze - světelná koule byla stále tam, kde byla.

Ani jeden se o tom nezmínil, ale oba se rozhodli vrátit do obývacího pokoje. Po druhém nepříjemném vyčkávání, během kterého opět nezávažně diskutovali, se vrátili do ložnice, kde viděli podivné světlo, a ještě jednou našli záminku k návštěvě obývacího pokoje. Trávili čas neformálním, nesouvislým rozhovorem a nakonec šli potřetí zpět do ložnice. Světlo tam už nebylo a hodně se jim ulevilo, takže šli spát. Přiznali se mi, že druhý den se o incidentu nezmínili a ani nikdy později, dokud neslyšeli o podivném světle v Truro od svých přátel, kteří jim také řekli o mém zájmu. Při zpětném pohledu považovali své chování v té době za velmi zajímavé. „Sejde z očí, sejde z mysli“, podpořili „o čem se nemluví, to neexistuje“. Diskutovat o této záležitosti by bylo přiznat souvislost, o které věděli, že je znepokojující a skutečně tajemná.

Spisovatel Donald Barthelme mi řekl jednou poté, co si přečetl popis přistání UFO, který jsem psal pro „*Village Voice*“, že jeho život byl dost komplikovaný, aby musel tento problém přidávat k věcem, o které se musel starat. Bylo mu líto, že si ten článek přečetl. Vím, co tím myslí. Rozhodně jsem se nikdy nechtěl vypořádat s problémem UFO - jevem, který až do toho srpnového odpoledne 1964 na cestě do Provincetownu, o kterém jsem dříve nic nevěděl, nyní existoval.

Záměrně jsem přelétl tato pozorování z roku 1975 na mysu Cod, ne proto, že nejsou samy o sobě zajímavé, ale proto, že jsou až dole na seznamu případů, které odůvodňují důkladné vyšetřování, a v době, kdy k nim došlo, jsem se tím začínal aktivně zabývat. Několik měsíců poté, co jsem se vrátil do New Yorku, se všechno změnilo, když mi jeden listopadový večer George O'Barski řekl o své zkušenosti v North Hudson parku. Ale to alespoň něco říká o tom, jak se můj zájem o fenomén UFO začal zvyšovat.

2. Přistání v North Hudson parku.

Přes ulici od mého ateliéru v části Chelsea na Manhattanu, se nachází malý obchod s alkoholem. Je typický jako stovky jiných, stejně nevýrazný, avšak otevřený po čtrnáct nebo patnáct hodin denně. Majiteli jsou Bill Burns a George O'Barski, kteří mi prodávali víno k večeři a mé pohotovostní zásoby mi zajišťovali po více než dvacet let.

V listopadu 1975 měl George O'Barski sedmdesát dva let. Je přirozeně chytrý a pohotový - základní vlastnosti pro Newyorčany, a je také přísným abstinentem. Konkrétně, koncem listopadu jsem přišel večer do jeho obchodu, abych si koupil láhev Soave k večeři. George chodil sem a tam za pultem a byl očividně ustaraný. Začal si stěžovat na artritické bolesti v koleni, a pak zamumlal nějakou věc o tom, že už neví, co všechno by se mohlo ještě stát. „Starám se jen o domov a o vlastní firmu, ale jak něco může sestoupit z nebe a napůl mě vyděsit k smrti.“ Přirozeně jsem se ho zeptal: „Co tím myslíš, že něco může sestoupit z nebe?“ Pomalu a zdráhavě, mi začal vyprávět svůj příběh, a pokračoval jen proto, že jsem ho ujistil, že se vážně zajímám, o to co se mu stalo. Dva nebo tři další zákazníci vstoupili do obchodu a způsobili zdlouhavé přerušování vyprávění, tak jsem řekl Georgeovi, že se vrátím po večeři, abych slyšel zbytek jeho dobrodružství. Uvědomil jsem si, že netuší, že mě zajímají ty „věci, které sestupují z nebe“, takže jeho příběh jsem nechtěl zesměšnit, což bylo přirozené. Jeho příběh byl vším a hlavně byl neuvěřitelný.

Asi o hodinu později jsem se vrátil do obchodu s kazetovým magnetofonem a George se pomalu začal uvolňovat. K incidentu došlo před deseti měsíci, v polovině ledna. George zavřel obchod o půlnoci a šel na procházku s „Cognac“, jeho německým hlídacím psem, pak pracoval na účetnictví a doplňování zboží. Kolem jedné nebo dvou v noci obchod zamkl, a ve svém černém Chevroletu odjel domů.

George žije v North Bergenu v New Jersey, přímo naproti řece Hudson na Manhattanu. Té noci, podle svého zvyku, projížděl opuštěným North Hudson parkem a po cestě zašel do dvacetičtyřhodinové restaurace ve Fort Lee na večeři. Jeho autorádio začalo vydávat skřípavé a plechové zvuky, když se potýkal se stupnicí. S vyhlídkou na další nákladné opravy viděl, jak plochý, jasně osvětlený objekt proletěl nad jeho autem asi sto stop po levé straně, stejným směrem. Byla teplá noc, vzpomněl si George a okno na straně řidiče bylo částečně stažené.

Uslyšel tichý bzučivý nebo drnčivý zvuk vycházející z objektu, který se nyní zastavil na hřišti před jeho autem.

George popojížděl velmi pomalu, a cítil se zcela zmaten tím co viděl, blížil se ke kulaté, třicetimetrové lodi, která se nyní vznášela asi deset stop nad zemí. Okolo obvodu byla řada pravidelně rozmístěných vertikálních oken, zhruba třicet centimetrů širokých a metr vysokých. George se na to ohromen nedůvěřivě díval, když se mezi dvěma okny otevřel úzký vchod a objevil se žebřík. Loď se usadila na čtyři podpěry na hřiště, okamžitě z ní vystoupila skupina malých postav a jedna po druhé sestoupily na zem.

George odhaduje, že bytosti byly vysoké jen tři a půl až čtyři stopy, a byly oblečené ve stejných jednoduchých světlých overalech s kapucí. „Vypadali jako děti v lyžařských kombináčích,“ vzpomněl si. Bylo jich nejméně devět a možná i deset nebo jedenáct - byl příliš šokován, než aby je spočítal, a nedokázal rozeznat jejich tváře. Když mi George říkal tyto věci, jeho oči byly vykulené a byl vyděšený se vzpomínkou na tuto hrůzu:

„Byl jsem v obchodě mnohokrát přepaden muži s pistolemi a noži, kdy jsem byl dost vyplašený, ale něco takového mě dosud nevyděsilo. Akcentuje a opakuje poslední větu. Jel autem stále pomalu vpřed, ale postavy mu nevěnovaly pozornost. Každý z nich nesl velký, lžící podobný nástroj a malou tašku s držadlem. Rychle se pohybovali. George řekl: „Vystoupily na žebřík, asi jako děti, sestupující po požárním schodišti. Rychle. Žádné plýtvání silami.“ Nakopali hlínu a nasypali ji do svých tašek. V několika momentech byli zpátky uvnitř, UFO se vzneslo a odletělo směrem na sever. George byl nejbližší nich ve vzdálenosti šedesáti stop. Celý incident se odehrál v době kratší než čtyři minuty.

Zeptal jsem se George, co udělal, když se vrátil domů. „Hej ... potil jsem se. Okamžitě jsem si uvařil čaj.“ Obvykle zapnul televizi a díval se na noční film, ale byl příliš vyděšený, než aby riskoval, že se v jeho bytě objeví nějaké světlo. „Šel jsem do postele, byl jsem zcela vyděšený. Natáhl jsem si přikrývku přes hlavu. Vstal jsem a vzal si dva aspiriny. Víš, byl jsem vyděšený. Myslel jsem, že ten celý zatracený svět náhle skončil. Nevěděl jsem, co si sakra m y s l e t ... Myslel jsem, že budu blázen, nebo se tam dole stalo něco strašně špatného.“

Následující ráno se George vrátil do parku. Přišel k místu, kde přistálo UFO. Na malé ploše bylo asi patnáct malých děr, hlubokých čtyři nebo pět palců. Řekl: „Víš, když jsem tam šel a viděl ty díry, měl jsem ještě větší strach ... Něco ti řeknu. Dokonce jsem ty díry ohmatal. Nevěřil jsem tomu, že se na ně dívám, a dal jsem do jedné ruku.“

Stejně jako většina lidí, kteří měli podobné zážitky, i George vyzkoušel všechny prostředky, na které si mohl vzpomenout. Chtěl věřit, že celá věc byl jenom sen, nebo měl dokonce nějaké halucinace. Řekl mi, že když viděl a ohmatal ty díry, musel jít domů, udělat si další čaj a vzít další aspirin. I když jsme nakonec našli řadu dalších lidí, kteří také byli v North Hudson parku ve stejné noci, co nepochybně viděli totéž UFO, potvrzení jeho pozorování, pokud vůbec něco, bylo pro něj o to více znepokojující.

Běžná mylná představa o lidech, kteří hlásí setkání s UFO je, že „věří na UFO.“ Faktem je, že jen velmi málo svědků je o tom apriorně přesvědčeno. Jsou pevně přesvědčeni o přesném popisu barev, tvaru, výšky, pohybu atd., ale nabízejí jen málo vysvětlení toho, o čem věří, že ten objekt byl. Ve chvíli reflexe mi George řekl, že teoretizoval, že vláda nebo CIA nebo snad nějaká nadace někde vyvinuly tajnou metodu pohonu zcela nekonvenčního plavidla, jaké viděl. „Ale pak,“ dodal, „to nedává smysl. Proč nemohli poslat někoho pro vzorky půdy? A jak mohli najmout všechny ty malé chlapce? Normální by bylo, kdyby měli lidi běžné výšky. Jinak to nedává smysl.“

Jak jsem poslouchal Georgův příběh, všiml jsem si detailů, které posílily mé přesvědčení, že se držel jeho pravdivosti. Zaprvé by si pravděpodobně nikdo nedokázal takový příběh (a z jakého důvodu?) vymyslet. Sám by se z takových událostí vyloučil. Georgeova role byla přísně pasivní. Žádná malá postava ho neregistrovala, neotočila se k němu, nehrozila mu, nebo mu dala nějakou zprávu. On jenom pomalu projížděl a díval se na ně. Téměř všechny vážné zprávy o UFO zahrnují neškodné nebo alespoň neutrální chování, a Georgeův příběh je v tomto ohledu typický.

Za druhé se mi zdá, že kdokoli, kdo by vymyslel senzační setkání s „vesmírnými bytostmi“, by začal tím, že popíše jejich podivnou, nezapomenutelnou tvář - obrovské oči, špičaté uši nebo cokoli, a pak se pustí do triviálních detailů. Georgovy „sněžné děti“ nosí helmy zakrývající tváře, ale přesto si byl jistý, že jejich boty byly z jednoho kusu, spojené s jejich nohavicemi. Byl daleko od toho, aby hrál při setkání hrdinskou roli. George zdůraznil, že byl jako zkamenělý. „Prostě se přestal hýbat,“ řekl a pokračoval v přiznání, že on, muž sedmdesátník, šel spát s pokrývkou přes hlavu. Když UFO vzlétlo, letělo na sever velmi rychle a lehce, vzpomněl si, jako by bylo kovové a někde vysoko nahoře ho přitahoval obrovský magnet. Když jsem poslouchal konkrétní obsah Georgeova popisu, měl jsem nevyhnutelný dojem, že inteligentní, opatrný muž se snažil najít nejlepší slova k popisu téměř neuvěřitelného zážitku.

Uvědomil jsem si, že je nezbytné najít vyšetřovatele ze seriózní organizace studující UFO, který by přesně věděl, co dělat dál. Několik telefonátů mě zavedlo k Tedovi Bloecherovi, tehdejšímu státnímu řediteli MUFON (Mutual UFO Network) v New Yorku, vyšetřovateli s dvacetipětiletou zkušeností. Dne 20. listopadu přišel Ted do mého studia, aby si poslechl pásku, kterou jsem nahrál v Georgeově obchodě. Byl jako u vytržení, je těžké nezůstat klidný u Georgeovy mimořádné příhody. Každý spojený s UFO slyšel opětovně stohy vědeckých a kvazi-vědeckých spekulací o těchto strojích, s dosud neznámým způsobem pohonu. George to řekl takto: „Když to vzlétlo, podíval jsem se pod něj, jako by ho něco odfouklo. Řekl jsem si: „Musí tam být velký fukar nebo něco, co tuto věc řídí ... ale nic nevidím!“ V následujících měsících se k tomuto tématu vrátil.

„Víš, když jsem byl dítě, viděl jsem všechno. Viděl jsem vzducholodě a vydávaly hluk. Malé dvojplošníky létaly do měst a museli jste zaplatit čtvrták, abyste je mohli sledovat přistávat, dělali více hluku, a pak byla letadla se dvěma motory, která dělala hrozný rámus. Po válce byly tryskáče, které vás málem ohlušily. Pokaždé, když udělali něco rychlejšího, bylo to horší pro uši. Nyní mají Concorde, to je nejrychlejší letadlo ze všech a nikdo ho nechce, protože když to přistává, otřese to všechny šindele ze střech. Ale tuto věc jsem viděl tu noc v parku! Hučelo to asi stejně jako lednička, když se zapne. A zmizelo to skoro dřív, než jsi stačil mrknout! Řeknu ti to! Nikdy jsem nic takového neviděl ani neslyšel. Bylo to úžasné.“

Ted Bloecher mě seznámil s mladým vyšetřovatelem UFO, jménem Gerald Stoehrer a v sobotu 23. listopadu jsme jeli všichni tři do North Hudsonova parku, abychom se setkali s Georgem a znovu rekonstruovali jeho ranní setkání. Rovina, kde UFO přistálo, je velké atletické hřiště, lemované stromy a využívané jak pro fotbal, tak pro softball. Posádka UFO měla pěkný výhled na horní panorama Manhattanu, protože místo přistání je přímo naproti Západní 88. ulici. Ve skutečnosti loď přistála méně než čtyři míle od sídla novin *The New York Times*.

North Hudson Park je příjemné, pěstěné místo, asi čtvrtiny velikosti Central Parku. Má jezero, zalesněnou oblast a hebký, dobře udržovaný trávník, společný všem udržovaným městským parkům. Na přesném místě, kde George řekl, že loď dosedla, existuje vyšší trávník, ve kterém jsme našli sérii asi patnácti holých míst, šest palců v průměru, kde tráva zcela chyběla. Nebyly

tam žádné skutečné díry, ale zbývající hlína v každém malém kruhu bez trávy neobsahovala žádné stopy kořenů, což objevil Ted Bloecher, když odebral vzorky půdy pro případné budoucí vyšetření. O několik týdnů později jsme našli strážce parku, jehož úkolem bylo zahrnutí všech děr, které najde na hřišti, aby se zabránilo nehodám. Vzpomněl si, že na začátku léta, měl zaplnit řadu malých otvorů v tomto místě. Neměl ponětí, co je způsobilo, ale předpokládal, že je museli vyhrabat vypuštění psi.

V toto slunečné odpoledne se Ted postavil přesně na místo přistání, zatímco jsme se Stoehrerem šli do Georgeova auta. George uchoпил volant, aby sledoval svou cestu té lednové noci. Když byl magnetofon zapnutý a Stoehrer nahrával každý incident, jak si na něho George vzpomněl, jeli jsme parkem a poslouchali jeho příběh. Od chvíle, kdy jeho rádio začalo zlobit až do odletu UFO, uplynulo méně než čtyři minuty. Naše cesta stanovila věrohodný časový rámec, a my jsme měli nový, podrobnější popis, pro porovnání s předchozími informacemi.

Ve spodní části kopce u parku se nachází vysoká, kruhová moderní stavba, ironicky pojmenovaná „Apartmány Stonehenge.“ Náhodou jsem tu budovu znal, protože zde kdysi žil sběratel mých prací, a vzpomněl jsem si, že Stonehenge obsluhují celodenní vrátní. Budova sedí na vrcholu Palisades a nájemníci, kteří se dívají na řeku Hudson, mají pěkný výhled na Manhattan. Hlavní vchod je však na straně obrácené k North Hudson parku. Hlídkující vrátný by měl vynikající výhled na všechno, co by přistálo na místě, které nám George ukázal. Šel jsem dolů z kopce, tři sta yardů nebo tak asi od místa přistání ke dveřím, abych položil vrátnému pár otázek. Vrátný ve službě byl velký, srdečný a sdílný muž jménem Eddie Oberterbussing.

Řekl jsem mu, že vyšetřuji incident, ke kterému došlo v parku minulý leden, velmi pozdě v noci, který by mohl představovat UFO. Záměrně jsem zamlčel jakékoli další podrobnosti, jako je přesné datum, místo a popis objektu atd. Eddie mi řekl, že ti dva noční vrátní, kteří pracovali ve Stonehenge v lednu, od té doby oba odešli pracovat jinam. Jeden z nich, Bill Pawlowski, však oznámil zvláštní incident někdy v lednu, kdy během nočních hodin, bylo jedno z obrovských skleněných oken u vchodu rozbito, za poměrně nejasných okolností. Eddie nebyl s Pawlowským mnoho měsíců v kontaktu, ale byl tak laskavý, že mi našel jeho novou adresu.

Ted Bloecher je chodící encyklopedie zpráv od letectva i civilistů o UFO. Domníval se, když jsem mu řekl o rozbitém okně, že nebude pravděpodobně žádná souvislost mezi nehodou a pozorováním UFO, ale v následujících měsících narazil na jednu nebo dvě věci, které ukazují na určitou věc, jako precedens. Nebyly tam však takové detaily ve zprávách o přistání a sběru půdy, jako řekl George. Existuje spousta podobných příhod o malých bytostech vykopávaných vzorky půdy a dokonce o odstraňování rostlin z farem. Takové události se vyskytovaly v rozpětí asi třiceti let ve Spojených státech, Francii, Jižní Americe i jinde. A co je mimořádně společné, pro svědky takových absurdních událostí, je váhání svědků, jako je George, několik měsíců po události, než komukoli pověděli své příběhy. Vysmívání a nedůvěra byly předvídatelné reakce.

Vdovec George O'Barski neprobudil svého syna, aby mu řekl, co se stalo té noci. Až druhý den poté, co se vrátil do parku a zkoumal díry, se konečně zbavil svého břemene. George mi to řekl tak, že kdyby viděl policisty pět minut po vzletu UFO, nehlásil by jim to. „Muž v mém věku, který by vyprávěl takový příběh - prostě by to odložili. Kdybyste sem přišel před rokem a vyprávěl mi ten samý příběh, asi bych vám nevěřil.“ Tlak na sdílení jeho zmatků a strachu musel být nakonec příliš silný, tak se mi velmi váhavě a obezřetně svěřil, i když neměl důvod se domnívat, že budu sympatický posluchač.

Bill Pawlowski, bývalý vrátný, se ukázal být obtížně zjistitelný. Během dvou týdnů jsem ho mnohokrát volal do jeho domu v jihovýchodním New Jersey. Jak jsem se dozvěděl později,

pracoval v noci jako bezpečák a telefon měl přes den odpojený, aby mohl spát. Až 5. prosince jsem se k němu dostal. Řekl jsem, že se vyšetřuji incident, ke kterému došlo v parku naproti Stonehenge Apartments v předchozím lednu, a zeptal jsem se, jestli by si vzpomněl, zda viděl něco zvláštního. Jeho odpověď byla okamžitá. Řekl, že si vzpomíná na ten incident, a že to bylo děsivé. Bylo to ráno, ve dvě nebo ve tři, když pohlédl do parku, protože si náhle něčeho všiml. Byla to extrémně jasná světla zářící z kopce směrem k němu. Tato světla byla ve vodorovné řadě, deset až patnáct, pravidelně rozložených. Nikdy nic takového neviděl. V tom okamžiku ho napadlo, jestli by to nemohla být řada rovnoměrně zaparkovaných automobilů, svítící svými reflektory směrem k němu, ale pak si uvědomil, že světla se zdají být asi deset stop nad zemí. Dokázal rozeznat souvislou temnou hmotu obklopující řadu světel a věděl, že vidí něco znepokojivě neobvyklého.

Pro lepší výhled přešel k oknu a pak se rozhodl zavolat nájemce budovy. Otočil se k telefonu, vytočil číslo a začal mluvit, když zaslechl prudké vibrace a náhlý praskot. Okno ve vstupní hale se zlomilo dole u jeho nohou. Zavěsil a přikrčil se, aby se na to podíval, a když vzhlédl o chvíli později, světla byla pryč. Okamžitě zavolał policii. Okamžitě mu odpověděli, pravděpodobně proto, že v budově žil poručík od policie z North Bergenu. Dva strážníci a Pawlowski zkoumali díru ve skle, která byla zvláštní. Cokoli udeřilo do skla, neproniklo dovnitř. Na venkovní straně ale došlo poškození, jako by kousek skla byl vytržen z povrchu a z tohoto malého kráteru vystříkla řada kousků. Nikde poblíž však nebyl nalezen žádný projektil.

Naproti předního vchodu do Stonehenge je široká příjezdová cesta, ohraničená zdí a za zdí je svah deset stop dolů. Ať už cokoli rozbilo okno, muselo to přiletět shora a Pawlowskému bylo jasné, že výstřel musel přijít z kopce přes silnici. Nicméně neřekl policii o světlech v parku, neboť nebyl ochotný vystavit se znova výsměchu. „Světla zmizela“, řekl, „a myslel jsem, že by mi to stejně nikdo nevěřil, tak jsem jim nic neříkal. Jen jsem navrhl, aby tam nahoru jeli a viděli to, co by mohli najít.“ Pokračovali v hlídkování, ale park úplně vynechali. Ukázalo se totiž, že North Hudson Park nespadá do pravomoci policejního oddělení v North Bergenu.

Zeptal jsem se Pawlowského, jestli té noci řekl někomu jinému o objektu v parku a k mé nesmírné úlevě řekl, že ano. Policejní poručík, který žil v budově Stonehenge, byl Del Gaudio, v noci byl ve službě a vrátil se asi v půl šesté ráno, asi tři a půl nebo čtyři hodiny po přistání UFO v parku. Bill byl přítelem poručíka a vyprávěl mu svůj příběh. Dne 9. prosince jsem zavolał poručíka Del Gaudia a zeptal se ho na to. Byl to statečný, bezohledný profesionál, soudě podle jeho hlasu. Mé otázky, konkrétně byly: zda zná Billa Pawlowského, a co mu bývalý vrátný sdělil tu noc, co se rozbilo okno? „Jasně, znal jsem ho,“ řekl poručík. „Pracoval noci. Já přišel asi v půl sedmé ráno a on mi vyprávěl nějaký divoký příběh o té velké věci se světly, jak to přistálo dole v parku. Nemyslel jsem si, že byl nějak zapletený s tím rozbitým oknem, ale bylo to možné. Nevěřím takovému příběhu. Musel pít nebo tak něco.“ (Všestranná odpověď, jako například „zavři zobák“.)

Každý detail Pawlowského příběhu potvrdil O'Barski. George viděl objekt z jedoucího auta, takže pro něj nebylo snadné odhadnout počet osvětlených oken, viditelných z jediného úhlu pohledu. Hádal, že deset nebo dvanáct, a možná až patnáct. Pawlowski si vzpomněl, že když viděl deset až patnáct světel, byl dost nervózní, aby je počítal. George řekl, že UFO se zastavilo asi deset stop nad zemí a pak klesalo, až bylo jen asi stopu od země. Pawlowski hádal, asi ze vzdálenosti tří set yardů, že světla byla asi deset stop nad zemí. Protože světla nesvítla až po spodek UFO, jejich odhady jsou velmi podobné. Oba se shodli, že celé pozorování trvalo jen asi tři minuty, a oba určili čas kolem třetí v noci. Všechny informace byly zjištěny samostatně a dobrovolně, ani jeden z nich se někdy nesetkal nebo nemluvil s druhým.

Telefonický rozhovor s Pawlowským jsem ukončil naprosto otřesený. To, co začalo jako téměř neuvěřitelný příběh, kterému jsem věřil, neboť mi to řekl muž, kterého jsem znal tehdy sedmnáct let, se právě proměnil v něco složitějšího, nejistějšího a více znepokojujícího. Neznámé plavidlo nějakého druhu přistálo jednu míli od Broadwaye a šedesát stop od chudého George O'Barského, který jel domů z práce. Zřejmě uniformovaná posádka vystoupila a odebrala vzorky zeminy. Proč právě z tohoto místa?

Následovaly scénáře, když jsem se snažil tyto části dát dohromady. Na palubě UFO viděl někoho nebo něco, co viděl ve velké kulaté budově dole uniformovaný vrátný, který pohlédl dolů z kopce? Bill Pawlowski ve svém Stonehenge bohužel sáhl po telefonu a rozbilo se sklo v okně. Konec telefonního hovoru. Konec sběru půdy. Nějaký „výstřel“ se zdál spíše jako varování než omyl.

Dalším krokem byli Ted a Gerry Stoehrer, se kterými jsem plánoval rozhovor s Pawlowskim do větší hloubky v naději, že přinesou další informace. A co bylo ještě důležitější, vzít ho zpět do parku, aby nám mohl ukázat, kde přesně viděl UFO. Z Georgeova sdělení jsme mu neposkytli žádné podrobnosti - chtěli jsme, aby jeho paměť byla co nejčistší. Při dalším výslechu si Bill vzpomněl na něco jiného, co nás zaujalo. Na úpatí kopce naproti Stonehenge je velký strom tvořený třemi kmeny rostoucími z jedné sady kořenů. Jeden kmen rostl téměř rovnoběžně se zemí, v přímé linii se vstupem do Stonehenge a místem, kde bylo UFO na kopci. Pawlowski trval na tom, že když slunce vyšlo ráno po přistání, byl velký kmen rozseklý a visel dolů. Věří, že stejná „zbraň“, která rozbila okno, prořezala také strom. Parkový servis od té doby uřezal puklý kmen téměř u země, takže asi nikdy nebudeme vědět, jestli tyto dvě nehody měly stejnou záhadnou příčinu.

Centrem našeho vyšetřování bylo nyní to, kde přesně si Pawlowski pamatoval UFO. Vrátil se do parku 11. prosince, byla to první návštěva za několik měsíců, a s Gerrym Stoehrerem se dle svých starých vzpomínek díval od vchodu do Stonehenge směrem do kopce. Vzpomněl si na tyč, která očividně rozptylovala světlo, jako by byla před UFO, a blízko něj. Na vrcholu kopce byl kdysi stožár, byl však odstraněn, a byl umístěn asi dvě stě stop vlevo od místa, kde O'Barski umístil místo přistání. Pawlowski se podíval, přemýšlel a nakonec se rozhodl, že to nemohl být stožár před světly, protože si vzpomněl, že byly dále doprava, kde ve skutečnosti stojí vysoký sloup lampy. Šel přímo do parku na přesné místo, které pojmenoval O'Barski. Gerry zadržoval dech, pak se uvolnil a měli jsme náš konečný detail, který se potvrdil.

Bill nikdy neviděl malé členy posádky, což není překvapivé. Nejprve pracovali na zemi asi padesát stop zpět od hřebene kopce, takže by pravděpodobně nebyli vidět od vchodu do Stonehenge. Také obtížnost při pohledu zevnitř osvětlené místnosti, přes odrazy na skle, zakrývala drobné detaily, Bill byl schopen vidět neobvykle jasná světla a tmavé tvary, které obsahovaly. Byl ohromen, když jsme mu konečně řekli další podrobnosti o Georgeově pozorování. Vypadalo to, že cítí směs závisti a úlevy, když O'Barski byl asi o tisíc stop blíže k UFO a jeho pracovitým obyvatelům.

Jednou z oblastí, která se v takových případech rutinně kontroluje, je řízení letového provozu FAA, aby se zjistilo, zda mohl radarový operátor v noci sledovat neidentifikovaný předmět. Mluvčí FAA z oblasti New York - New Jersey, se kterým jsem mluvil, pro mě neměl nic o tomto případě, ale zajímal se o moji zprávu z osobních důvodů. Řekl mi, že před několika lety, když byl sám řídícím letového provozu na letišti v New Yorku, sledoval UFO letící nadzvukovou rychlostí. Nejzajímavější je, a to je docela neobvyklé, chování UFO, když objekt letěl po trase

rovnoběžně se zemí. Řídicí na dvou letištích nejbliže k jeho hlášení oznámili, že také sledovali UFO na svých radarových obrazovkách. Vysvětlil mi, že v tomto nedávném případě z North Hudson parku, UFO pravděpodobně nikdo nesledoval.

Počítačový systém nyní zasahuje mezi radiolokátorem a obrazovkami, které používají operátoři. Většina neleteckých radarových cílů je automaticky odstraňována z obrazovek radarů, čímž se zabrání „pozemnímu nepořádku“, inverzím a dalším potenciálně matoucím datům. Když jsem vysvětlil polohu, nadmořskou výšku a neuvěřitelnou rychlost UFO, jak ho George popsal, ujistil mě, že počítač by to patrně automaticky vyřadil, a žádný objekt by pravděpodobně nebyl vidět na obrazovce.

V průběhu rozhovorů, které jsme provedli s ostatními zaměstnanci Stonehenge Apartments, jsme zjistili, že Frank Gonzalez, vrátný, který pracoval v noci s Pawlowskim, se kdysi světil spoluzaměstnancům, jaké pozorování udělal. Gonzalez odešel ze Stonehenge pryč před několika měsíci na práci v Riverdale, kde žil se svou manželkou a dcerami. Ted mu volal do jeho nového bytu a domluvil schůzku na neděli prvního února. Dychtili jsme se dozvědět vše, co jsme mohli o jeho pozorování, které zřejmě předcházelo schůzku O'Barskiho a Pawlowského.

Francisco "Frank" Gonzalez je malý, elegantní, opatrný muž, jehož angličtina není zdaleka plynulá. Jeho dcera, jako dospívající, nám půvabně všem pomohla v nevyhnutelných jazykových nesrovnalostech. Frankovo pozorování bylo mezi druhou a třetí hodinou, v noci 6. ledna, šest dní před přistáním v parku, se svědky O'Barskim a Pawlowskim. Stál uvnitř hlavního vchodu do Stonehenge, když si všiml velkého jasného světla, které se nehybně vznášelo nad hřištěm v North Hudson parku. Zvědavý otevřel dveře a vyšel ven. „Viděl jsem něco kulatého, velmi jasného, s nějakými okny. Slyšel jsem jakýsi hluk ... nebylo to jako vrtulník, nic takového, jako letadlo také ne. Něco jiného. „Bál jsem se,“ řekl a vrátil jsem se (dovnitř). „Pak jsem viděl, že to světlo stoupá přímo nahoru a řekl jsem: „Ach bože!“

Gonzalez odhadl, že objekt byl asi tak vysoko jako dvacáté patro apartmánů Stonehenge. Popsal zvuk, který vydával, jako silný, který mu téměř rozbolel uši, a když se pokoušel o jeho napodobení, připadalo to Georgeovi jako motor od ledničky. Další detail z pozdějšího setkání byl potvrzen, když popisoval barvu světla. O'Barski byl pevně přesvědčen o tom, že světlo z oken bylo v odstínu obyčejné žárovky, to znamená blíže ke žluté, než k modré zářivce. Zeptali jsme se Gonzalese na odstín světla, které viděl. „Jello,“ odpověděl a jeho dcera jemně změnila výslovnost na kubánské „j“ a upřesnila slovo na správné „žlutý.“ Frank s úžasnou vynalézavostí vytvořil pro nás kresbu lodě, kterou viděl; ta měla spodek obklopený obdélníkovými okny, ale žádný vrcholek. „Neviděl jsem ho,“ přiznal se. „Byla tma, ale spodek byl jasně vidět.“ Když poprvé uviděl UFO, zavolal strážníky, ale bohužel pro všechny z nás, byl v garáži a nedostupný jako směrodatný svědek.

Frankovi jsme dali hrubý nákres, ukazující některé z významných míst v parku: stožár, různé cesty, hřiště a on bez váhání umístil UFO přímo nad hřiště, přesně v místě, kde ho viděli Pawlowski a O'Barski přistát o šest dní později. Kromě toho, Frank popsal jakýsi reflektor na spodní straně lodi, který osvětloval případné místo přistání. Celá epizoda vypadala jako předběžný průzkumný let pro zkoumání terénu, v téměř staromódním vojenském smyslu. Naše spekulace ve smyslu těchto úvah byly posíleny, když asi o dva měsíce později Gerry Stoehrer našel dalšího svědka průzkumného letu, podle jeho popisu to muselo být stejné UFO, tentokrát jen několik hodin před konečným přistáním.

Začátkem ledna jsem předtím, než jsem slyšel příběh Franka Gonzalese, začal psát popis přistání UFO v North Hudson parku, který byl otištěn v *The Village Voice* 1. března, a způsobil něco rozruchu v blízkosti apartmánů Stonehenge. Jedním z důvodů, proč jsem článek napsal,

bylo především to, že jsem doufal, že by se mohlo objevit několik dalších svědků události, o které jsem věděl, že ji muselo vidět více lidí, než jen George a Bill. Za tímto účelem jsem se záměrně vyhýbal určitým skutečnostem v mém článku. Přesné datum jsem neuvedl, říkal jsem pouze, že to bylo „v polovině ledna“. Nepopisoval jsem barvu samotného objektu, „velmi tmavý,“ jak řekl George, „téměř černý.“ Byla tu třetí zásadní skutečnost, a to počasí. Leden 1975, jak by se dalo očekávat, byl většinou chladný, přičemž teplota zůstávala mezi dvaceti a třiceti stupni F. Pouze dvakrát se dostala ke čtyřicítce. Ale ve tři hodiny ráno, 12. ledna, když UFO přistálo, bylo kolem padesáti, a od 21:30 až do 23 hodin, asi pět hodin před přistáním, se oteplilo na 63 st. F. Bylo pro nás důležité, aby tyto kousky nezveřejněných informací, byly testem pravdivosti pro každého, kdo by následně mohl přijít a tvrdit, že viděl UFO.

Koncem března přednesl Gerry Stoehrer přednášku skupině PTA v severním Bergenu na téma UFO. Poté, co skončil, ho oslovili dvanáctiletý Robert Wamsley a jeho matka Alice. V sobotu v devět třicet - byli si jistí časem, protože rodina sledovala v televizi „Bob Newhart Show“, Robert pohlédl z okna a viděl, k jeho úžasu, úžasné kulaté těleso se svítící kupolí, těsně před domem. Wamsleyové žijí dvanáct bloků jižně od North Hudson parku, nebo asi čtrnáct bloků od Stonehenge Apartments. Robert na to upozornil svou matku a zbytek rodiny - Joseph Wamsley, otec a ostatní děti - Joseph Jr., ve věku šestnáct let a Debbie, třináctiletá, vyběhly ven, aby lépe viděly.

UFO mělo kolem dokola obdélníková okna, která vydávala nažloutlé světlo. Pohybovalo se velmi pomalu, možná čtyřicet nebo padesát stop nad zemí, a jako by klouzalo pod mírným úhlem, pomyslela si paní Wamsleyová, která spatřila v jeho oknech lidi. O dva dny později, Stoehrer navštívil Wamsleyovy a shromáždil další podrobnosti. UFO letělo podél East Boulevard směrem na North Hudson Park. Po ulici běželi čtyři členové rodiny Wamsleyů, kteří ho sledovali asi dvě nebo více minut. Objekt, nabíral rychlost a nakonec se ztratil z dohledu v okolí „velkého kulatého domu“, jak řekla Alice Wamsleyová. (The Stonehenge Apartement). Poskytla klíčový detail. Když poprvé uviděla UFO, odpočívala v županu. Nechtěla si nic nechat ujít, tak běžela ven, aby ho sledovala po ulicích, i když měla na sobě pouze župan. Byla také bosá, ale vzpomněla si, že byla velmi příjemná noc a nebyla jí vůbec zima - opravdové překvapení v lednu!

Původně jsme kontrolovali povětrnostní podmínky z několika důvodů. Jeden byl rutinní záležitostí, jak získat základní informace a druhý, abychom zjistili, zda by bylo možné, kopat půdu, která byla zřejmě zmrzlá a třetí, abychom zkontrolovali prohlášení George O'Barského, že slyšel bzučení UFO, protože kvůli mírnému počasí nechal okno auta částečně otevřené. Paní Wamsleyová, která v lednu běžela po ulicích v New Jersey s bosýma nohama, poskytla mimořádné potvrzení data a okolností přistání. Poslední věcí byla otázka barvy UFO. Gerry se zeptal Wamsleyových na jejich vzpomínky. „Těleso bylo tmavě šedé nebo dokonce černé,“ řekl Robert a my jsme měli konečné ověření.

Takže v North Hudson Parku přistálo UFO v pondělí 6. ledna 1975, ve 3 hodiny v noci a místo přistání prozkoumal vrátný Gonzalez. Ve 21:30 v sobotu v noci, se UFO vrátilo, proletělo nízko nad oblastí, a bylo sledováno na ulicích rodinou Wamsleyových, oslňovalo svými světly a svým zvláštním zvukem. Letělo přes park znovu a zmizelo někde v blízkosti Stonehenge Apartments. Poté, o pět hodin později, se vrátilo ke své misi. Přistálo před Georgem O'Barskim, vystoupila „posádka“, aby nakopala vzorky půdy, vypálila varovný výstřel u Billa Pawlowskiho a odletěla. Celá záhadná záležitost se odehrála během šesti dnů a svědků muselo být mnohem více, než osm lidí, které jsem popsal. (Sestra Alice Wamsleyové, o které jsem se nezmínil, byla devátá.)

V měsících po těchto událostech, Ted Bloecher, George O'Barski a ostatní osoby zapojené do případu spekovaly o tom, co všechno to mohlo být. Na první pohled se zdá absurdní to, aby si představovali, že celá epizoda se stala proto, že posádka UFO, ať to mohl být kdokoli, mohla skutečně potřebovat půdu z Nord Hudson parku. Mohlo by toto místo být jen scénou nějakého divadla, navrženou tak, aby nám sdělila nějaké základní informace? Ted Bloecher a mnoho dalších zkušených vyšetřovatelů se vážně zabývalo touto teorií. Při pohledu na důsledky, co by se daly z toho odvodit, je to myšleno spíše obrazně, než doslovně:

1. Potřeba odebrat vzorky půdy znamená mimozemský původ návštěvy Země; tj. myšlenka „mimozemšťanů“ je namístě. (George si myslel, že naši astronauté také odebírají vzorky na Měsíci.)
2. Neznámý „magický“ pohonný systém jejich lodě ovládá technologie daleko před naší. Vědecká nadřazenost je zde dominantní.
3. Tyto dvouruké a dvounohé „děti“ v overalech naznačují rasu lidí jako jsme my a proto nejsou děsivě cizí.
4. Jejich malá velikost a neutrální chování vůči George O'Barskému, vzdálenému pouhých šedesát stop neznamení nepřátelství.
5. Dále mohl výstřel, který rozbil okno u Stonehenge, znamenat varování a možnost, že jsou-li ohroženi, jejich chování může být nepřátelské.

Bylo navrženo, že celý scénář zahrnuje jak shromažďování informací, tak zároveň úsilí o „zvyšování povědomí“ tím, že jemně předává myšlenku jejich přítomnosti „pouhým pozemšťanům“, aniž by nás to zbytečně alarmovalo. Pokud je to jejich cíl, dosahují ho pozoruhodně úspěšně. Gallupova anketa k tématu UFO ukazuje, že neustále rostoucí část populace přijímá možnost, že jsme skutečně pod mimozemským dohledem. Nikdo, koho znám, dosud nespanikařil z široce publikovaných zpráv o činnosti UFO, kromě hry Orsona Wellese a jeho „Války světů.“

Přistání v North Hudson parku zaujalo velké množství tisku a televizního zpravodajství, po mém poněkud podrobném článku ve *The Village Voice*. Frank Gonzalez, Wamsleyové, George O'Barski a další svědci byli vyslechnuti různými televizními štáby. (Případ sám o sobě, musím zdůraznit, zahrnuje i další UFO incidenty, které zde nezmiňuji, výborná a důkladná dvoudílná série Teda Bloechera v ZFS by měla být konzultována čtenáři.) Významný televizní pořad byla talk show z roku 1976, pořádaná Stanley Siegelem na kanále 7, v New Yorku. Hosty byli Dr. Robert Jastrow z Goddard Laboratory NASA, Edgar Mitchell, astronaut, který vedl druhé přistání na Měsíci, Dr. J. Allen Hynek z Centra pro studium UFO a svědkové Betty Hillová a George O'Barski.

Po shrnutí události té noci v North Hudson parku, od chvíle, kdy jeho rádio přestalo hrát, po téměř neuvěřitelný pohled na UFO vzlétající úplně tiše, byl George konfrontován s tímto problémem. Stanley Siegel se omlouval předem za otázky, řekl, že jeho diváci budou požadovat, aby se zeptal Georga, zda opravdu viděl ty věci, které popsal, jako jsou: Máte problém s pitím? A co vaše historie duševních chorob? Říká tento svědek pravdu?

Nastala pauza, George se opřel v křesle a promluvil pomalu a přímo. „Vždycky si myslím, že když člověk, jako já, žil rozumný, čestný a slušný život po 73 letech, že nebude dělat něco jako blázen, aby v jednom divokém okamžiku zničil celý svůj život, historii a slušnost.“ Toho dne zde nebylo žádné studiové publikum, ale kameramani a technici přikývnuli a usmívali se jeden na druhého s opravdovou vřelostí na Georgeovu nezaměnitelnou integritu.

Všiml jsem si jedné další věci; když se Stanley Siegel zeptal na tyto otázky, George se ani na okamžik nezmínil o tom, že existují i jiní svědkové, a že William Pawlowski nezávisle potvrdil

přistání UFO. Odmítl se spoléhat na potvrzení své výpovědi od jiného muže, a obhájil své příhody pouze z důvodu své vlastní pravdivosti.

V době vyšetřování událostí v North Hudson parku jsme já ani Ted Bloecher, nevěděli z první ruky mnoho o únosech. Oba jsme však narazili na to, že v Georgeově vyprávění nastal otravný problém s časem. Pokud by incident s UFO trval jen tři nebo čtyři minuty a George dorazil domů zhruba ve tři hodiny ráno, nemohl opustit svůj manhattanský obchod v době 2:15 až 2:30. Bylo to dvacet bloků od jeho obchodu k Lincolnovu tunelu a poté podél východního bulváru do parku, takže sotva mohla cesta v danou dobu stěží trvat déle, než řekněme, dvacet minut.

George zavírá svůj obchod o půlnoci, ale stěží někdy pracuje ještě dvě a půl hodiny, než se vydá domů. Také mi řekl, že má čas od času pocit, že mu ty „tiché postavy“ něco řekly, něco, co nedokáže pochopit ani si to pamatovat. Navrhl jsem mu jednoho dne, že si myslím, že kdyby podstoupil hypnózu, tak by mohl zjistit, zda by mohlo být něco součástí jeho zkušeností, které byly záměrně blokovány z jeho vědomé paměti. „Ne, pane,“ odpověděl. „Když vás doktoři podvedou, zůstanete nějak mimo a možná se už nikdy nevrátíte.“ Řekl jsem mu o svědkovi, který právě prochází hypnózou, aby si v podobném případě vzpomněl na ztracenou dobu. „Jak se mu vede?“ zeptal se George. „Zjistil některé zajímavé věci, ale je to pro něj emocionálně vyčerpávající?“ George se rozzářil nad mou odpovědí. „Vidíš, co tím myslím? Měl jsem pravdu. Nikdy mě neuvidíš, jak jsem hypnotizován!“

Základní dedukce z přistání v North Hudson parku není, že by to také mohlo zahrnovat únos. Jde o to, že zde máme názorný příklad volného pohybu, jaký používá UFO, volnost, která naznačuje, jak rozšířené tyto únosy mohou být. Nejsme omezeni pouze na temné polní cesty a izolované farmy v Nebrasce. Jeden ze svědků souvisejících s pozorováním poblíž North Hudson Park, na East Boulevard, hlásil jasně osvětlený objekt s okénky, těsně nad vrcholem objektu Palisade. Zastavil auto a vystoupil, aby si ho mohl prohlédnout. UFO se poté přesunulo směrem k mostu George Washingtona a všechna jeho světla okamžitě zhasla. Sledoval temnou hmotu, jak letí pryč, jako téměř neviditelnou skvrnu na noční obloze. UFO, které George sledoval, mohlo zhasnout světla, a mohl tady být snadno složitější scénář, než si kdokoli z nás představoval, i když to navždy zůstane jen spekulací. Tuto otázku jsem nastolil pouze za účelem prokázání složitosti problému.

Zcela nedávno jsem byl v Georgeově obchodě a měli jsme poněkud filosofický rozhovor. „Víš, Budde,“ řekl, „nejsem nábožensky založený muž. Moje manželka byla nábožná. Ale já stárnu a myslím, že mi nezbývá moc času, takže na to nemyslím. Myslím, že existuje-li Bůh, a někdy se s ním setkám tváří v tvář, jen řeknu: ‚Pane, ty jsi mi nedal všechny mozky na světě nebo všechny výhody, ale udělal jsem, co jsem mohl s tím, co jsi mi dal.‘ A tak myslím, že to bude muset akceptovat. A pokud ano, řeknu mu: ‚Dobře, Pane tedy se chci zeptat. Kdo byli ti malí kluci, co jsem tu noc viděl v parku? Kde jsou? Odkud jsou? Jsi také jejich Bůh, nebo co?‘“ Nastal ostrý obrat v našem myšlení.

3. Ostrá odbočka z dálnice.

Ne každý, kdo se setkal s *UFO*, je o tomto fenoménu stejně informovaný, jako byl George O'Barski, který se mě musel jednoho dne zeptat, co znamenají iniciály U.F.O. Když mě Ted Bloecher v lednu 1978 seznámil se Stevenem Kilburem, tak vysvětlil, že se se Stevem původně setkali na konferenci ve Forteu, na shromáždění, které pořádají nadšenci spisů Charlese Forta.

Jako Fort ve své době, se i nadále věnovali studiu různých podivných a nevysvětlitelných jevů, včetně UFO. V té době byl Steven vysokoškolačkem na University of Maryland, ale když se přestěhoval do New Yorku a oženil se, zavolał Tedovi, aby obnovil jejich přátelství. Ted ho pozval na neformální setkání vědců studujících UFO, do mého studia a tam jsme se setkali.

Steven Kilburn je plachý, impulzivní a ustrašený muž. Je mladý, nemá ani třicet, a je nápadně přitažlivý; ve skutečnosti více než jednou odmítl pozvání, aby stál modelem. Místo toho se věnuje kariéře v umění, jeho studium má podporu v zaměstnání, pracuje od devíti do pěti. Jeho plachost a vážnost jsou podmanivé, doprovázené podceňovanou, přirozenou upřímností a přímocarostí. Na našem setkání byl spokojený, když poslouchal, ale jen velmi málo přispěl k obecné diskusi o nedávných případech UFO. Ale skrze to všechno jsem cítil, že věci do něj pronikají, a brzy jsem si uvědomil, že je bez zjevného důvodu nespůj.

Steven byl z jeho spojení s Forteanym a jeho přátelstvím s Tedem obeznámen se základní formou a složitostí fenoménu UFO, i když četl jen velmi málo z literatury nebo o konkrétních případech. Než se zúčastnil dvou nebo tří našich poněkud rozlehlých, nestrukturovaných shromáždění, slyšel nějaké řeči o použití hypnotické regrese v případech podezření na únosy. Jednou v noci na počátku roku 1978, když se schůzka rozcházela, mě Steven zastavil v hale v přízemí. Nervózně se pohyboval, jeho oči se stydlivě upínaly do střední vzdálenosti, a pak najednou zvedl oči, aby se setkaly s mými, ve stálém prosícím pohledu, jehož účinek byl strhující. „Pravděpodobně na tom nic není,“ řekl, „ale něco se mi mohlo stát, když jsem byl na vysoké škole. Nevzpomínám si na nic konkrétního, ale něco mě vždycky obtěžovalo na určitém úseku silnice, kterým jsem projížděl pokaždé, když jsem opustil dům mé přítelkyně v Marylandu. Nevím, jestli na tom něco je, ale myslím si, že by mohlo být.“

Zeptal jsem se, jestli při jeho zkušenosti došlo k pozorování UFO. „Ne, to je všechno. Nevzpomínám si na nic konkrétního, ale cítím, že se mi jednou něco stalo, když jsem jel domů.“ Věděl jsem, že ho to stálo velké úsilí, dokonce i to, aby věc nanesl, ale zejména jeho žádost: „Někdy, kdykoli bude otevřená schůzka, bych rád zkusil hypnózu, jen abych se ujistil, jestli mám své pocity z toho všeho.“

Další den, když jsem telefonoval s Tedem, jsem zmínil své přesvědčení, ve kterém Steven popsal neklid, který pociťoval, kdykoli byl na tomto konkrétním úseku dálnice. V tomto okamžiku jsme postoupili v našem chápání případů únosů, akceptovali případ Hillových a ostatním se to líbilo jako obecný model. I když svědkové by si mohli uvědomit, že tam bylo období nevysvětlitelně chybějícího času a okolní události měly podrobné rozlišení; pouze únos samotný by byl blokován ve vědomé paměti. Co bychom si mohli myslet o muži, který si prakticky nevzpomněl na nic ze své zkušenosti, a který neměl nic solidnějšího v paměti, než hluboký strach z určitého úseku dálnice? Vypadalo to téměř směšně a chabě, pod záminkou vstoupit do nákladného a časově náročného procesu hypnotické regrese. A přesto byl Steven sám zvláštní případ. Věřil jsem, že je to ten druh člověka, který by raději bagatelizoval své pocity, spíše než by je uměle nadsazoval. Ted i já jsme zvážili různé faktory podílející se na případu a rozhodli se, že situace by měla být zkoumána.

Ke konci roku 1976, jsem se setkal s psychiatrem, Dr. Robertem Naimanem, který občas používá hypnózu jako léčebný druh terapie. Je velmi zkušený v této metodě, používá hypnózu po více než patnáct let, aby pomohl některým z jeho pacientů překonat kuřácké návyky, problémy s přejídáním atd. V jednom zajímavém případě mi řekl o pacientovi jiného psychiatra, který si nikdy nemohl vzpomenout na své sny, ale když za několik týdnů přišel k Dr. Naimanovi časně

ráno, byl zhyponotizován a instruován, že si bude schopen vzpomenout své sny, když ten den později navštíví svého psychiatra. Ujistil mě, že tento podivný dvouступňový proces byl nakonec úspěšný.

Dr. Naiman měl velmi málo informací o fenoménu UFO, a ve skutečnosti ani žádné názory na to, je-li to tak nebo jinak. Nicméně, to byl velkorysý, přemýšlivý člověk se zvědavou myslí, takže vyhlídky na prozkoumání vzpomínek svědků UFO byly zřejmě pro něj zajímavé. Souhlasil s tím, že nám věnuje trochu času a začátkem roku 1977 jsme začali používat hypnózu v několika časosběrných případech, o kterých jsme předpokládali, že mohou být skutečnými únosy. Výsledky byly fascinující a rozmanité. V jednom případě, který je stále předmětem vyšetřování, dvojice mladých mužů a žena, jeli autem v blízkosti Kentu, v Connecticutu, v září roku 1973, když zpozorovali velké, vznášející se UFO, vyzařující sérii pohyblivých světél, na úrovni korun stromů. Všichni tři pak jeli na místo, kde viděli, jak světla klouzají z kopce dolů na silnici. Když seděli v autě, přistoupilo k nim asi dvacet malých postav s přilbami. Další věc, o které věděli, že to už zapoměli, že nějak uplynuly dvě hodiny! V hypnóze si jeden muž nepamatoval nic z chybějícího časového období a druhý muž - veterán z vietnamské války, však měl dramatický průlom a vzpomněl si alespoň na některé překvapující následné události.

V jiném případě Dr. Naiman pracoval s mužem, který, jak věřil, měl vážný paměťový blok. Ve svém druhém hypnotickém sezení, subjekt prošel děsivou fyzickou paralýzou obou ramen, symptomem, který byl od té doby pozorován během hypnózy u dalších podezřelých z únosu. Ve skutečnosti, dokonce i když jsou tyto jedinci vyvedeni ze stavů transu, ochrnutí rukou a paží přetrvává někdy i několik minut v situaci, která je pro subjekt poněkud znepokojivější než u překvapeného hypnotizéra.

Na jaře 1978 Bob Naiman představil Teda Bloechera a mě psychologovi Dr. Girardu Franklinovi, kolegovi, kterého cvičil v používání hypnózy. Vzhledem k našim požadavkům, které byly pro dr. Naimana vždy na pokraji zvládnutí, navrhl, že se zeptá doktora Franklina, zda by nám pomohl s naším vyšetřováním. A tak se stalo, že v květnu 1978 bylo k dispozici vhodné dvouhodinové časové období, tak jsme domluvili schůzku se Stevenem Kilburnem.

Dr. Franklin nebyl zvědavý na fenomén UFO. Naopak, byl velmi skeptický, a tak byl téměř předem stěží připraven na to, co se rozvinulo. Nikdo z nás - Ted, Steven, Dr. Franklin nebo já - neočekával nic dramatického. Cestou na schůzku se Steven omluvil Tedovi za to, že nás všechny obtěžuje, protože měl pocit, že za jeho strachem z toho úseku Marylandské dálnice nemusí být nic konkrétního. Ted ho ujistil, jak jsem to i já udělal později, když jsem dorazil, že ať už z toho cokoli vzejde, sezení by fungovalo jako druh kontroly, experiment byl zaměřený na zjištění, zda hluboko zakořeněné pocity hrůzy, jako měl Steven, by mohly být způsobeny utlumenou traumatickou událostí, nebo možná z nějakých vnitřních psychologických důvodů. V každém případě by odpověď byla pro něj užitečná.

Ordinace dr. Franklina je v přízemí jeho sídla na Upper West Side na Manhattanu. Po vzájemném představení se Steven posadil na koženou pohovku a začal podrobně popisovat pozadí svých pocitů, zatímco Ted si připravil magnetofon. Stevenův hlas a držení těla, když hovořil, byly úžasně upřímné, jeho oči byly stabilní a setkávaly se s pohledem dr. Franklina. Zde je záznam výpovědi:

SK: Než jsem přišel do New Yorku, míval jsem dívku - přítelkyni. . . jsme stále přátelé. . . jezdil jsem z Baltimoru, z Pikesville do Fredericku v Marylandu, abych ji viděl. Jel jsem po silnici č. 40 na západ, a řekl bych, že alespoň deset nebo patnáct mil této silnice byly velmi opuštěné. Velmi

často jsem byl u ní v domě pozdě do noci a vracel se za velké tmy. Ulice nebyly vůbec osvětlené. Asi tak, řekl bych rok poté, co jsem ji poznal, jel jsem po silnici z Fredericku do Baltimoru. Nepamatuji si, jestli jsem skutečně viděl něco na obloze, věřím, že jsem se tam díval, a že to tam bylo, když jsem měl poprvé pocit, že tam něco je. Z nějakého důvodu jsem se cítil velmi podivně. Nevěděl jsem proč. Byl to pocit, že mě někdo sleduje, jako když se probouzím. Nevím, jestli mě někdo sledoval nebo jsem sledoval něco zvláštního. Ať už to bylo cokoli v tom čase, vzpomínám si, že jsem cítil, že se se mnou možná něco stalo právě v té době, či se to stane, a byl to velmi divný pocit. Pokaždé, když jsem míjel tu oblast, cítil jsem z nějakého důvodu, že se právě něco stalo. Opravdu jsem na to prostě nemyslel jako na jakýsi druh události, kterou jsem zažil, nebo něco z četby nějakého románu, nebo cosi jiného. Ale vždycky jsem přemýšlel, jestli se mi v té době skutečně něco stalo.

Ted' to nemohu říct s jistotou, ale věřím, že jsem byl trochu zmatený ztrátou času v jedné zásadní vzpomínce, kterou jsem měl. Je samozřejmě možné, že se mýlím, ale je tu něco v tom, co jsem nikdy skutečně nepochopil a já ani nevím, na co bych se měl ptát, abych našel to, na co jsem hledal odpověď, pokud to dává smysl. Nikdy jsem se tak necítil nikde jinde. Bud' mám velmi živou představivost, nebo to byla jen halucinace. . . Bylo to na velmi tmavé silnici, to bylo jisté, a ani mě nenapadlo, jak jsem jel, že toto je ten druh místa, kde se dějí takové věci, jako setkání s UFO, co by se mohly stát. To bylo součástí mého váhání - ztráta času. Doufám, že se to nestalo.

GF: Není to ztráta času, protože pokud se nic nestalo, je to jen informace, jako by se něco stalo, takže se toho nemusíte bát. Není to ztráta času - v každém případě jste byl v pořádku.

SK: Dobře, to mě vyhovuje . . . No, já si pamatuji různé další detaily, pokud je to důležité. Myslím, že jsem jel autem mé sestry, což je Toyota, v tomto konkrétním případě, já vždy neřídil její auto. Z nějakého důvodu mám velmi podivnou vzpomínku z pohledu na palubní desku. Nevím, jestli jsem se tam díval na hodiny nebo ne, ale vzpomínám si, že jsem je viděl, a nepamatuji si proč.

HM: Vzpomínáte si na nějaké myšlenky, které byste mohl rozvést?

SK: No, jen jsem si vzpomněl, co jste žádal. Vidím, jak moje auto zajelo na stranu - myslím, že to bylo mimo vozovku, byl tam takový pruh trávy - a vidím, že jdu po ní. Vidím auto z úhlu a vidím, jak jdu od předku auta doprava a vidím světlo, myslím jako od auta, že je to z auta, si nejsem jistý a vidím, jak se s někým setkávám nebo cosi dělám, kamsi jdu, ale mám zřetelně pocit, že jsem vystoupil z auta, jak auto zastavilo, a znovu je tu něco, co mi problesklo v mysli jako vzpomínka nebo scénář události, ke které došlo.

A také, jel jsem sám, příčina pocitu, že jsem sledován, byla napravo nad hlavou, cosi jsem tam cítil, bylo to tam, neboť jsem se na to díval. Bylo to prostě velmi černé, velmi temné a myslím, že tehdy byla jasná noc.

GF: Pamatuješ si, co si o tom myslíš?

SK: Báł jsem se.

GF: Báł jsi se?

SK: Oh, báł jsem se. Ano. Myslím, že jsem se trásl, nebo něco takového. Ne, nebyl jsem ztuhlý, ale jen velmi vyděšený.

GF: Opravdu vystrašený.

SK: Ano. Ve skutečnosti jsem měl pocit, že jsem uvězněn v autě a přeji si, abych mohl jet rychleji.

GF: Odtamtud?

SK: Ano. A někdo byl za mnou, s rychlejším autem, měl jsem takový pocit. Také si pamatuji, jak jsem se podíval do zrcátka, abych zjistil, jestli mě někdo sleduje.

GF: Skoro jste cítil, jako by tam mohl být?

SK: *Ano, jako bych byl sledován nebo něco takového. Mám pocit, když to shrnu, že jsem tam nebyl sám.*

GF: Správně. Měl jste pocit určité přítomnosti, nebo něco takového, co vás sledovalo?

SK: *Ano. A také jakýsi pocit moci, kterou má někdo jiný. Byly to pocity, které pravděpodobně prošly velmi rychle, ale ten pocit jsem měl a cítil jsem to pokaždé, když jsem projížděl touto oblastí. Zřetelně si vzpomínám na to, co jsem si jednou zapamatoval. Myslím, že se to stalo poprvé. Také si vzpomínám, na jízdu na tomto úseku silnice, stejně jako na mnoha silnicích, že tam byl jakýsi velký kopec podobný nábreží, pokrytý trávou, a myslím, že tam byl plot a stromy - za plotem byly stromy. (Pauza) Myslím, že to bylo přede mnou, když jsem řídil. Musel jsem být daleko, protože jsem viděl, jak mé reflektory zhasínají a neviděl jsem cestu před sebou. Opět nevím, jestli je to jen moje představitivost, po mnoha letech. Kdybych hádal, pravděpodobně to bylo ve dvě nebo tři hodiny ráno. To jen hádám, protože bylo trochu chladno. Myslím, že jsem měl lehkou bundu, ale to nemůžu říct s jistotou. Myslím, že zbytek toho bych jen hádal.*

GF: Cítíte se připraven vyzkoušet hypnotickou seanci a pak uvidíme, jestli z toho můžeme něco zjistit?

SK: *Dobře.*

GF: Dobře. Jak by ses cítil, když si lehneš?

Steven si udělal pohodlí a Dr. Franklin začal proces navození stavu transu, ale v tuto chvíli došlo k malé technické chybě. Magnetofon byl umístěn na podlaze poblíž gauče, ale později jsme zjistili, že z nějakého důvodu nezachytil Stevenův velmi tichý hlas s dostatečnou hlasitostí, abychom mohli jeho slova rozlišit. Naštěstí však, když přišel během relace čas obrátit kazetu, Ted přemístil přístroj a později byla důležitější část relace úspěšně zaznamenána.

Steven zpočátku hovořil o tom, že je v autě, jede domů a cítí se ospalý. Popsal otevření okna, aby se osvěžil, a v jednom místě se z nějakého důvodu sehnul dolů k přístrojové desce. Vyprávěl o zastavení svého auta a o jeho zmatku z toho, co se dělo.

Ležel naprosto nehybně ve stavu hlubokého transu. Jeho hlas byl tichý a jeho slova lehce nesrozumitelná, když popsal, že stojí vedle auta a neklidně se dívá na kovový plot. Byla dlouhá pauza a zdálo se, že se bojí pokračovat ve svém výkladu. Byl očividně zmatený a vyděšený. Najednou vykřikl, jako by měl bolesti. „Je to na mém rameni, ... nějaká svorka ... bolí to. Nemohu se pohnout!“

Doktor Franklin se pokusil uklidnit jeho strach, ale pak se projevila nešťastná nehoda. Několik stop od pohovky byl doktorův automatický telefonní záznamník, který v tu chvíli přijal hovor; náhle se ozvalo hlasité cvaknutí a Steven doslova téměř vyskočil pár centimetrů od gauče. Znovu vykřikl. Jeho strach byl hmatatelný, jeho hlas vyvolal paniku, a slzy mu tekly po tvářích. Dr. Franklin podnikl okamžitá opatření, aby ho uklidnil a ujistil ho, že je v bezpečí, a že nám bude schopen říci přesně, co se děje.

V dřívějších pokynech vysvětloval, že Ted by mohl také někdy vyslyšet, takže teď, poté, co byla kazeta obrácena a záznam připraven, proběhl tento dialog:

TB: Stále stojíš vedle svého auta, Stevene?

SK: *Ano.*

TB: Vidiš, co máš na rameni?

SK: *(rozrušený) Ano.*

TB: Jak to vypadá?

SK: *Jako velký klíč.*

TB: Odkud pochází?

SK: *Nemůžu to říct. Uh. . .*

TB: Je to za tebou?

SK: *(rozrušený) Ano. Je to dlouhé. . . Je to velké. . . ne jako klíč . . . uh. . .*

TB: Drapák?

SK: *Ne . . . u h . . . ne. Klíč . . . to sedí. . .*

TB: Klíč?

SK: *Já, uh. . . (Stevenovo tělo se pohybovalo, jako by měl bolesti.)*

TB: Říkáš, že tě to uchopilo za rameno?

SK: *Ano. . . to je . . . uh. . . Ano . . .*

TB: Jak daleko to sahá?

SK: *Kolem dokola. Je to po obou stranách mého těla.*

TB: Jak daleko? Až dole na hrudi?

SK: *Ano.*

TB: Zapadá to těsně do tvého těla? Nebo je to nepříjemné?

SK: *Ano. (Rozrušený) Ano. Uh, myslím, že to. . . (Neslyšitelně). Bolelo to . . .*

TB: Snažíš se z toho uvolnit?

SK: *Ne. Obávám se! (Neslyšitelně) Je tam světlo . . . tím směrem.*

TB: Přichází světlo z vašeho auta?

SK: *Ne! (Strach) Ne! Je tu ještě něco. Něco za plotem! (Velmi rozrušený.) Ach! Jsou černí, všichni oblečení v černém! (Neslyšitelně) Jejich tváře nevidím. . .*

TB: Vidíš kolik jich je?

SK: *Uh. . . více než dva. . . tři nebo více.*

TB: Ale jsou na druhé straně plotu?

SK: *Ano. Myslím, že na něco čekají. Bojím se! Nevím, co se stane. . . . Oh . . . nevím, co se stane. . . nevím, co se stane! (Velmi rozrušený) Oh. . . někdo přichází!*

TB: Přicházejí přes plot?

SK: *Uh, nevím. Myslím, že by mohli.*

TB: Jak vysoký je ten plot?

SK: *Uh, vyšší než já. Šest stop nebo tak nějak. Jsou přímo proti němu. Myslím, že slyším jejich dýchání nebo nějaké věci . . . nebo klouzání, nebo nějaký druh zvuku.*

TB: Slyšíš ten zvuk. Poslouchej to. Řekni nám, co slyšíš.

SK: *(Neslyšitelně.) Bolí mě boky a záda. Otočili mě zpátky. Cítím se jako . . . moje záda . . . pořád cítím, že mě to obrací, ale nic nevidím. . . .*

TB: Jakým způsobem vás to obrací?

SK: *Vpravo.*

TB: Je to směrem k plotu?

SK: *Ne. K ulici.*

TB: Kde stojíš ve vztahu k autu?

SK: *Hm, asi šest stop daleko.*

TB: Na boku nebo vpředu?

SK: *(Neslyšitelně) levá přední strana. Stále vidím, uh, Toyotu mé sestry. To je auto. Stále to vidím. Je světlo. Je to lehké. (Rozrušeně).*

TB: Je to den, nebo jsou to jen jasná světla?

SK: *(Rozrušený.) Jsem zmatený. (Neslyšitelně) to prostě. . . Je to blízko.*

TB: Pokračuj .

SK: *(Vyděšený, neslyšitelně.)*

TB: Je to na rameni?

SK: *Je to dlouhé a mosazné. Je světlo jako ve dne. . . ale je noc.*

TB: Viděl jsi někoho?

SK: *(Vehementně) Bojím se! Vyděsilo mě to. (Neslyšitelné) Myslím, myslím, že je to něco jiného.*

TB: Kdo byl za plotem?

SK: *Bojím se!*

TB: Je za plotem? Byl za plotem?

SK: *Byl. Vylezl a teď je na mé straně. Je velmi bílý. (Extrémně rozrušeně) Oh. Ach. Ach.*

GF: (Neslyšitelná otázka o čísle.)

SK: *Nevím. Bojím se. Nechci se dívat.*

TB: Je k tobě blízko?

SK: *Teď ne.*

TB: Kam šel?

SK: *Oh! Stále ho vidím přicházet přes plot. Když jsem ho poprvé viděl, opravdu mě to vyděsilo.*

BH: Byl asi tvojí velikosti?

SK: *Ano. Ne. Ne, byl menší. . . téměř naše velikost. To jeho . . . jeho ruce (neslyšitelné). Velmi bílý krk. Krk, hlava, o b l i č e j . . . žádné vlasy. Žádné na tváři ani na hlavě (rozrušeně). Oh, nechci ho vidět! Není jako my. Nechci ho vidět. Kdykoli ho vidím, děsí mě to.*

GF: Protože byl tak odlišný?

SK: *Ano. U h . . . nemyslím si, že ho opravdu vidím, ale asi ano.*

TB: Dotýká se tě Stevene?

SK: *(velmi rozrušený) Oh! Myslím, že on . . . Ano . . . ale ne hned.*

GF: Ale on ti neublížil. . . jen vás vystrašil.

SK: *Ano.*

TB: Řekl vám něco? Mluví s vámi?

SK: *Ne. (Po dlouhé pauze) Je tu něco. Já ... já vím, že je tu něco. Přicházejí. Nevím, co dělají. Připravují se na něco. Kůže. To je ten hluk.*

TB: Jaký je hluk?

SK: *Uh, rukavice nebo kabáty nebo něco. Zní to jako kůže, jako nové kožené rukavice. . . mnou si ruce. To je druh. . . to je hluk.*

TB: Víte, odkud pochází?

SK: *To. . . uh. . . Ano . . . uh. . . Bojím se . . . pohybují se. . . proti plotu. Je tam něco vzadu. . .*

TB: Jak se mohl ten s bílou kůží dostat přes plot?

SK: *Nevím. Nevidím ho přicházet. Chtějí nějakou věc. Myslím, že ode mě něco chtějí. Nevím, co ode mě chtějí.*

TB: (Neslyšitelná otázka o kůži postav.)

SK: *Ano. (Neslyšitelné.) Stále je vidím . . . b o j í m se! Je ošklivý. Nemá jemnou pleť. Je to, uh, legrační kůže. Není to jako kůže.*

TB: Co to má? (za druh pleti).

SK: *Uh, vypadá to jako tmel nebo tak něco. Vypadá to, že byste ji mohli pohnout rukou.*

BH: Jaká je to barva?

SK: *Bělavá, jako křída, v tom trochu odstínu šedé. Nevím. . . je to opravdu divné.*

TB: Vidiš jen jeho hlavu?

SK: *Ano.*

TB: Také bělavá barva?

SK: *Ano.*

TB: Co má na sobě od krku dolů?

SK: *Je to černé. Jako rolák nebo tak něco. Můžu vidět jeho krk. Je to ta samá věc. Děsí mě to. . .*

TB: Stojí před vámi?

SK: *Ano.*

TB: Jak blízko?

SK: *Velmi blízko. (Rozrušený) Bojím se!*

TB: Zvedne ruce?

SK: *Uh, ano. (Neslyšitelný.)*

TB: Vidiš jeho ruku?

SK: *(Dlouhá pauza) Myslím, že ano. Je to stejné jako jeho tvář, jako tmel nebo tak něco.*

Všechny prsty jsou perfektní.

GF: (neslyšitelná otázka.)

SK: *Ano. Vystrašil mě jeho prsty.*

(V této chvíli GF začíná s pokyny, jak vyvést Stevena z transu. Bylo nám všem jasné, že jeho utrpení by mělo být přerušeno.)

Od začátku našeho výslechu uplynulo více než hodina a půl. Steve si promnul oči a vrátil se do plného vědomí, hluboký pocit sdílené úlevy zaplavil místnost. Po několika závěrečných uklidňujících slovech od dr. Franklina jsme opustili jeho ordinaci a šli dolů po Columbus Avenue směrem ke kavárně a pohybovali se, jako bychom my tři byli ještě trochu ohromeni. Když jsme seděli u stolu uvnitř, objednali jsme si tři silné nápoje a začali se snažit porozumět tomu, co jsme slyšeli.

Jednou z nejvýznamnějších přetrvávajících mylných představ o hypnóze je, že jakmile pacient je již v transu, okamžitě zapomene obsah hypnotického sdělení. Naopak! Subjekt si pamatuje přesně to, co se stalo a obvykle velmi živě! Jevištní hypnotizéři, což je druh, který bohužel mnozí z nás znají nejlépe, protože jejich produkce často dává subjektům nějaký hloupý posthypnotický návrh, třeba: „Když někdo řekne slovo „kočka“, postavíš se a budeš zpívat „*The star and the Banner*“ a tak podobně. Pak dá hypnotizér další pokyn, že si subjekt nebude pamatovat nic, co se stalo během hypnotického transu. Tato uměle vyvolaná amnézie je nezbytná pro jejich jednání. Dobrovolník je vyveden z transu, vrací se na své místo a slyší hypnotizéra říkat slovo „kočka“. Ke svému úžasu a ponížení se zastaví a zazpívá národní hymnu. Tento druh představení vedl mnoho lidí k tomu, že nesprávně předpokládali, že hypnotizovaní lidé si normálně nepamatují, co se stalo během stavu transu.

Steven Kilburn si možná vzpomněl na víc, než by si přál. Přestože byl zcela otřesen tím, co znovu prožil, také se mu ulevilo, když věděl, že přece existuje důvod pro jeho zvláštní strach z tohoto specifického úseku Marylandské dálnice. Byl přesný, když jsme ho vyslyšeli ohledně té svorky. Její okraje byly zaoblené. Byla to kovová věc, sedla mu přes rameno odzadu a držela ho nehybného a bolestivě ho otáčela kolem dokola. Pokusili jsme se o několik náčrtů, ale nechtěl se zabývat tvářemi těchto stvoření s bílou pleť. Věděli jsme všichni tři, že jsme byli jen na samém začátku hledání, abychom odhalili všechny podrobnosti té noci. Toto první hypnotické sezení skončilo v místě, když Dr. Frank zjistil, že Steven podstoupil tolik zjevného strachu a fyzického nepohodlí, které dále prohlubovat, by bylo nemyslitelné.

Šel jsem domů plný zvláštního smutku a soucitu se Stevenem. Co se dělo? Nic z toho, na co si vzpomněl ze setkání s UFO, neznamenalo úmyslnou zlovolnost, ale strach a bolest, které to vyvolalo, byly devastující. Některé detaily zůstaly pevně v jeho mysli, jako popis kůže té bytosti:

„Je velmi bílý... krk, hlava, obličej... žádné vlasy ... nemá normální kůži, není to jako kůže... vypadá jako tmel... jak by s tím mohl hýbat rukou.“

V nadcházejících měsících jsem měl vidět, že se tento obraz posiluje. Travis Walton zveřejnil popis svého únosu v Arizoně a popsal své únosce v nápadně podobném vzhledu: „Byli o něco méně než pět stop vysokí ... Jejich tenké kosti byly pokryty bílým masem vypadajícím jako pěnová guma. Když natáhli ruce ke mně, všiml jsem si, že na jejich prstech nemají nehty. Jejich ruce byly malé, jemné a bez chlupů. Jejich tenké kulaté prsty vypadaly hladce a bez vrásek.“ Poněkud tajemné pozorování Steva Kilburna již mělo význam: „Všechny prsty byly perfektní,“ řekl na konci svého hypnotického sezení.

Steveovo setkání v Marylandu se stalo v roce 1973. Travis Walton byl unesen o dva roky později, v listopadu 1975. V říjnu téhož roku se dva mladí muži z Norska a z Maine, setkali s podobným případem a jeden z nich pod hypnózou popsal své vězňatele tímto způsobem:

„Vypadalo to jako kůže, ale víte, kdyby byl někdo v rakvi, řekněme rok, rok a půl, jak to asi bude vypadat? Vypadalo to skutečně bílé.“ Jeho obraz z jejich celkového dojmu je přesný: „Vypadali jako houba“.

Dne 18. března 1978 Bill Herrmann zažil dvouhodinovou ztrátu času, když stál před svým domem v Charlestonu v Jižní Karolíně a pozoroval UFO. Hypnóza odhalila další klasický únos. Bytosti měly velmi světlou pleť, „barvy jako marshmallow,“ vzpomněl si. „Jejich oči byly tmavé s hnědou duhovkou. Měly velké hlavy... bez vlasů.“ V roce 1953, Gerry Armstrong, tehdy dvanáctiletý, zažil podobné trauma. Pod hypnózou poprvé nedávno řekl, že „dva, kteří mě vzali na loď, byli o něco vyšší než já. Měli bělavě šedou kůži.“

Seznam případů lze mnohokrát rozšířit, ale nejdůležitější je smysl, který mají čestní a vyděšení lidé, kteří se snažili vypovědět co nejpřesněji o tom, co viděli. Byly přijati humanoidními tvory, jejichž kůže měla bělavě šedou barvu a znepokojivě měkký vzhled, jako houba nebo marshmallow nebo jako tmel. Tyto tři obrázky označují shodu, barevné a pohybové kvality, a to vše na rozdíl od opakovaného popisu výšky postav, pohybujiícího se mezi čtyřmi a pěti stopami.

Seržant u letectva Charles L. Moody živě popsal svůj únos ze 13. srpna 1975, své únosce a přidal detail, se kterým se budeme mnohokrát znovu setkávat. Byli mezi čtyřmi a pěti stopami vysokí, měli hlavy větší než naše, a „neměli žádné vlasy, řasy nebo obočí ... kůže byla bělavě šedá.“ Ale tato kůže, řekl Moody, byla „skoro jako maska víte, jestli jste právě prodělali facelifting nebo něco takového.“

Když jsem mluvil se Stevenem několik dní po sezení u Dr. Franklina, řekl mi, že jeho zážitek byl klidný, a že se snaží vymazat ho ze své mysli. Rozhodně netrpěl touhou pokračovat v hypnotickém procesu. Bylo to na konci května a podle naší obvyklé praxe, se naše rodina přestěhovala do našeho letního domu na mysu Cod. Manželka, dcera, naše pokojové rostliny, kočka, umělecké materiály a já jsme tam žili a pracovali až do začátku září. Ted občas Stevena viděl, ale až v prosinci 1978 se Steven rozhodl, že je ještě jednou připraven zkusit hypnózu.

Tato sedmiměsíční mezera mezi hypnotickými sezeními nám přinesla nepředvídanou výhodu. Steven nikdy neslyšel magnetofonový záznam, který jsme natočili při jeho prvním sezení, ani neviděl přepis rozhovoru. Až na dva nebo tři dny, bezprostředně po jeho květnové hypnóze, ani Ted, ani já jsme s ním nemluvili podrobně o událostech, na které si vzpomněl. Byli jsme tedy v ideální pozici, abychom zjistili, zda má nějaký nový materiál, který se mohl vynořit z paměti, a byl v souladu s tím, co jsme již věděli, nebo by mohl být nějakým způsobem v rozporu, a tím zpochybnit přesnost Stevenova sdělení.

V měsících po setkání s doktorem Franklinem jsme se Ted a já setkali ještě s dalším psychologem – šarmantní a ráznou ženou řecko-amerického původu, jejíž exotické jméno nevyvolává překvapení. Ve světě plném jmen Mary a Betty, když se lidé zeptají dr. Aphrodite Clamarové, jak přišla ke svému křestnímu jménu, podívá se na vás přímo do očí a říká: „Moji rodiče mi ho dali,“ a tím navždy uložila věc do klidu. Robert Naiman se původně setkal s Dr. Clamarovou na večíрку, a náhodou se zmínil, že skupina vědců zabývajících se UFO, se kterými se seznámil, hledá psycholožku, zběhlou v hypnotických technikách.

Náš problém tehdy navstal, když žena, která byla unesena v dubnu 1977 nedaleko Tucsonu v Arizoně souhlasila, že podstoupí hypnózu pouze v případě, že psychologem bude žena. Její příhoda, na jejíž části si vědomě vzpomínala, zjevně obsahovala události, které byly zvláště intimním způsobem zneklidňující, takže tato plachá, padesátiletá žena požádala o psychologa svého pohlaví. Ze složité řady důvodů se očekávaná regresní hypnóza zatím nikdy neuskutečnila, ale situace přesto vedla k našemu setkání s Dr. Aphrodite Clamarovou, jejíž následná pomoc a spolupráce se ukázaly jako neocenitelné.

Sezení jsme pro Stevena domluvili na 1. prosince 1978. Ted popsal Afroditě zjevný strach Stevena, který zažil na svém sezení o sedm měsíců dříve, aby podle toho upravila svou techniku. Po provedení krátkého rozhovoru, ho uvedla do hlubokého transu a dala mu jako ochranný obraz „teplý, pevný dům, kde by zůstal uvnitř, v bezpečí před vším hrozícím, ale ze kterého bude moci sledovat všechny události, které by se mohly venku rozvíjet.“

Opatrně vytvořila toto imaginární útočiště. „Existuje zalesněná oblast, podle vašeho výběru. Je tu spousta a spousta půdy. ... Posad'te se tak, abyste se mohl dívat ven ...“, a pak ho vedla zpět k jeho zkušenosti z roku 1974. Záznam sezení:

AC: Vidíte auto?

SK: *Ano.*

AC: Nechte auto vyjet. . . uvidíme, kam pojedete.

SK: *Ano. . . Jedu rychle. Jsem velmi unavený. To je vše, co chci říct. Jo, jsem opravdu unavený. Ospalý. Jo, to je vše.*

AC: Měl jste dlouhý den?

SK: *Dlouhý den. Opravdu jsem ospalý. Už je pozdě.*

AC: Jsou na přístrojové desce hodiny?

SK: *Jo, ale nefunguje to. Zapnu světlo v autě, abych něco viděl a pak to vypnu. Myslím, že mám hodinky. Jo, myslím, že ano.*

AC: Vidiš, kolik hodin tam je?

SK: *Ne. Nedívám se na to. Ale v autě svítilo světlo jen minutu. (Dlouhá pauza, a potom s méně ospalým hlasem) myslím, že jsem sjel ze silnice přímo na bok. . . a to mě probudilo. . . . Jedu dolů z velkého kopce. To je ono. Velký kopec. Opravdu jedu rychle. Sáhl jsem po něčem. Něco jsem upustil, nebo upravuji sedadlo nebo tak něco dělám. . . . To je, když vidím, že světlo svítí. Nakláním se dopředu, abych něco udělal. Dole na podlaze něco je. Sáhl jsem po tom pravou rukou. . . . Jo . . . nevím, co to je. Je tma. Na silnici nejsou téměř žádná další auta. . . . Jsem tam celkem sám ve svém směru. (Dlouhá pauza) Jen se chci dostat domů. (Další dlouhá pauza.) Ach, ne! Co se děje? Ne! Nechci, aby se to stalo!*

AC: (Zeptá se tiše na to, co tam vidí.)

SK: *Oh! Na silnici nic nevidím. Nevidím vůbec nic a pravá část vozu se prudce otáčí a já jedu docela rychle, cesta se kroutí doprava. Opravdu silně auto klouže. Je to jako obrovský magnet, který mě právě stáhl doprava! Musím se držet dál od auta (v jeho vzpomínce) a cítím se lépe.*

Protože potom v něm nejsem. Když jsem v tom, opravdu mě to děsí. (Steven se odmlčí a pak pokračuje.) Přicházím ... přicházím na pravou stranu vozu, auto jelo doprava a mám pocit, že se mi někdo dívá přes pravé r a m e n o ... Nevidím nic na zadním sedadle ... ale v autě je to děsivé, protože nevím, co se děje. Jsem zmatený. Proč jsem zastavil? Nevidím nic. Jen jsem zajel k plotu ... a stromy ... Je tu jeden opravdu velký strom, a já slyším šustění listů ve větru. Je tu nějaký příkop. Jo, jakýsi strmý příkop. Je tu plot, který klesá. Je tu kopec a jde dolů, protože se na něj dívám doleva. A pak jde dál ... dál jde k dálnici. Myslím, že je tu barel paliva a. nějaké skály a suché bláto, ale ne příliš suché, protože nedávno pršelo. . . možná i tento den nebo den předtím.

Jsem venku z auta. . . a dívám se na plot. Někaké auto jede po silnici. Moje auto je mimo silnici. . . a stojí na betonu. Je na něčem solidním, jako by tam chtěli postavit cestu, ale neudělali. to . . . Nemám strach. Jen nevím, co tam dělám. Mám nějaký svetr. Myslím, že je to nějaký kabát. Víím, že je dost teplý. Pořád myslím na teplo. V autě jsem na to nemyslel, a tady, když jsem šel mimo auto, jsem na to myslel. (Steve se odmlčel a pak mluvil s dr. Clamarovou, jako kdyby se rozhodli přerušit svoji výpověď) Bojím se pokračovat. Nemyslím vůbec, myslím hned teď. Obávám se, podívat se dál.

AC: Jste v bezpečí v domě?

SK: Ne. . .

AC: Můžete se vrátit do svého domu. Je tam velmi jasný výhled, fantastický výhled.

SK: Ano. Ach . . . Ach . . . to jo . . . to jo. Jsem chráněn. Ale tehdy jsem nebyl. Byl jsem opravdu odhalen. Byl jsem venku. To jo. Jsem teď chráněný a dívám se na plot, protože proti němu uslyším hluk, nějaké chrastění. Nevím, proč se nebojím, ale jen se dívám na plot. . . trochu se prohnul. . . Stále se bojím, něco vidím. (Velmi tiše) Jo. . . to jo.

AC: Jsi v domě v bezpečí. Když chceš, můžeš vidět vše.

SK: (Po pauze) jsem tam úplně sám. Před autem ... dívám se přes příkop k plotu. Ani nevím, kam se dívám ... ale neměl bych se tam dívat. (Začne se mírně třást a strach ho ovládne náhlou silou.) Já víím! Ach, Bože! Víím, proč jsem zastavil! Oh, ne! (Rozrušené dýchání.) vidím dvě světla na obloze, když řídím. jsem shrbený, dívám se nahoru. Je to odraz v čelním skle a pak jsem rozsvítil abych zjistil, jestli je to tam pořád, a je to tam a já vypnul světlo.

Je to vpravo, vysoko nahoře, přes dálnici, přes stromy a je to pomalé. . . a nevím, co to je. Pohybovalo se to rychle, ale ne moc rychle. Nic neslyším. . . Dvě světla, navzájem diagonálně. Jedno doprava a druhé doleva. . . jsou bělavá a kolem nich nějaká mlha. Vidím nějaké stíny. . . jdou ke stromům vpravo a mizí přede mnou. Přímo přede mnou, když jdu dolů z kopce. Konečně se dostanu k místu, kde si myslím, že to bylo a zastavuji se. Ne! Ah ... já tam opravdu nechci jít, ale já ... já nevím. Bylo to opravdu násilné, jak auto jelo doprava. Jo, silně jsem držel volant. Silně, opravdu táhl vpravo. Myslel jsem, že je to nebezpečné. . . .

Když jsem poprvé viděl ta světla, byla vzdálená více než kilometr a obloha byla temná, ale ne úplně temná. Viděl jsem mraky. Temné mraky a obloha byla světlejší. Jo, obloha byla osvětlená a to musel být měsíc za mraky. . . téměř přímo přede mnou, mírně doleva. Ale měsíc není tak vysoko. Vrátil jsem se za plot. Pořád j s e m . . . . nevím co. Ne. Jen ... se nechci tam dívat. Budu se opravdu bát, když tam půjdu. Jsem zvědavý, co se to děje. Opravdu neočekávám, že něco uvidím. A pak si pamatuji, že jedu domů. Jo, jen jak jedu domů. A jsem v pořádku. Zpátky v autě a jedu domů. A já si to nechci pamatovat. Neměl bych si to pamatovat.

AC: Kdo řekl, že si to nebudeš pamatovat?

SK: Jen. . . ne. Vím jen, že nebudu. (Jeho hlas je napjatý, ztrápený) Je to pravda, vážně! Mohl bych umřít. Chci říct, vím, že ne, pokud si vzpomínám. Ale cítím opravdu obavy. Věřil jsem pak, ale teď tomu nevěřím. Jen se bojím ...

V tomto okamžiku dochází k náhlému přerušení zaznamenaného sdělení, když páska skončila a byla obrácena. Když se to dělo, Stevenův strach zmizel a začal mluvit poněkud odlišným, pevnějším tónem hlasu a několikrát opakoval větu: „Není čeho se bát,“. Bylo to děsivě, jako by uklidňující slova byla vyslána z vnějšího zdroje.

SK: Není čeho se bát. Kolem mě stojí ty bytosti. . . a, ach,. . . není čeho se bát. Stále se dívám na plot. . . něco tam je za ním. Myslím, že tam je pole nebo něco, odkud pocházejí. Je opravdu ticho. Tam vzadu je opět světlo. A teď je to snadné. Není tam tma. Myslím, že je světlo v celé této oblasti. Moje auto je stále tam. . . částečně osvětlené vpředu. . . .

Je tu ne jeden ...ale nejméně tři ... přede mnou. A jsou. . . uh. . . opravdu podivní. . . a já se jich bojím. (Hluboké, vzrušené dýchání a mírné sténání.) Neměl bych si to pamatovat. Je tu jeden. . . on je jejich šéf. Je to šéf. A jeden z nich dělá něco přede mnou, vpravo. . . ohýbá se a něco dělá. Zajímají mě. Teď se už nebojím. Na plotě je něco vlevo. A zase vidím ty kožené věci. Pamatuji si to. Jako černá kůže . . . jako hrudník nebo tak n ě c o . . . Také to slyším. Je to jako masáž kůže. . . klouzání proti kůži, ale ne jako pravá pevná kůže. . . je to lepkavé a tenké. Vypadá to tak, ale není to opravdu lesklé. A nevím, co to je. Myslím, že také vidím tmavé paže a rukavice, ale nejsou všechny černé. . . .

Tyto bytosti přede mnou nejsou černé. Neměli by. . . Vidím jejich tváře a jsou bílé. . . jako . . . křída. . . ah. . . vypadají, jako by byly vyrobeny z gumy, nebo. . . ah. . . není to guma, ah. . . jak tomu říkáš? Tmel nebo tak něco. Jako guma umělce. Tak to je. Je to velké. . . a vůbec nejsou lesklé. . . opravdu matný povrch, druh křídově bílé, pouze ne čistě bílé. Dotýkají se mě. Bolelo to. Nevím, co chtějí. Tenhle ukazuje na ostatní jednou z jeho paží. Má nějaký oblek. Nevím, jestli je to jeho povrch, nebo je to oblek nebo co to je. Nevypadá to jako kůže. Pokaždé to bolí, vidím jakési prsty, které si pamatuji. Jsou. . . ah. . . jako trubky. Přesně tak. . . jsou to trubky. Pouze bílé plastové trubky. . . to jo . . . dotkly se mě. Jistě jsem to cítil. Vypadaly tvrdě. . . byly tak trochu lesklé.

Jsou malí. Pod má ramena . . . jejich výška. Stojíme tam. Nevím, co děláme. Dělají něco. Kopají. Jeden kope. . . . Šéf mu ukazuje, aby kopal nebo dělal něco levou rukou, ukazuje tam. Myslím, že má v úmyslu spěchat nebo tak něco a ten druhý se ohýbá. . . . Má n ě c o . . . opravdu to nevidím. . . a vykopává díru. Není to hluboká díra. . . jen tak trochu šťourá do země. Sklonil se na pravé koleno. Hlína je šedivá. . . hned vedle dálnice. . . vedle auta, ve skutečnosti ... jen pár stop od pravého předního kola automobilu.

Nemám pocit, že je silný. . . . Nevím, co kopá. . . . Jeden z ostatních se dívá. Myslím, že jsou čtyři nebo je jich pět. Všichni tam jen tak stojíme. Nevím, na co čekáme. Je to cosi zmačkaného,. . . co má na sobě. . . nohy a trup a všechno. Je hubený. . . opravdu hubený. Nemyslím si, že by hodně vážil. Ve skutečnosti by pravděpodobně nevážil. . . ani padesát liber.

Zdalo se, že se nyní rozplynul prudký strach, který Steven zažil dříve. Vypadal klidně, jako by tyto pobuřující okolnosti prožíval naprosto odděleně. Některé z jeho komentářů byly přerušeny malými ironickými poznámkami. Bylo pro mě těžké dojít k závěru, že Steven byl nějakým způsobem uklidněn na místě jeho setkání.

SK: Zajímalo by mě, kdy zde pojedou další auto. Vidím nás, jak tam venku stojíme. Já se ale nebojím. Šéf je tam. . . jeho oči jsou opravdu lesklé. Vypadají černé. Nevidím žádné zorničky ani

nic. . . a jsou velké. Jeho hlava není kulatá, je jako obrácená kapka. S velkým kulatým okrajem nahore. Vypadá, že není živý. . . možná jen proto, že nedokážu pochopit, co dělá, co myslí, nebo cokoli. . . je to, jako by bylo všechno v klidu. . . . Není to moc pohodlné t a m . . . nechce tu zůstat. Neříká to, ale je to zřejmé. Chce odejít, myslím, že víc než já. Myslím, že chce, abych mu něco řekl nebo mu pomohl nebo něco. Proč já? Musel si mě vybrat. Je to číslo! Cítím se už unavený. Já mu nerozumím. Chce ode mě něco. Nechápu, co to je. . . .

Chci, aby to skončilo. Chci, aby celá věc skončila. Nejsem si tím jistý. Vůbec nevěřím tomu, co vidím. Já ne. . . ah. . . neexistuje způsob, jak to vysvětlit. Byl jsem si vědom, že nemohu dělat to, co chci. Skutečně na mě něco mají . . a nevím, co to je. Mohou mě přimět, abych dělal to, co chtějí. Jsou. . . vzájemné ve spojení, ale nemluví. Nic neslyším.

AC: Myslíš si, že je to telepatie?

SK: Myslím, že to tak je. Protože si navzájem nějak rozumí. Myslím, že existuje mezi nimi nějaký konflikt. Nemyslím si, že spolu skvěle vycházejí. (Směje se). Myslím, že je tu argument pro něco, protože šéf chce jednu věc a jeden z ostatních chce něco jiného. Myslím, že se hádají o místo. . . kde mají kopat. A šéf tam ukazuje - to je ono! Ten druhý jde támhle k plotu, tam na pravé straně, kde je tma.

Je mi to zcela jasné. Světlo přichází z něčeho, co je tam vzadu přede mnou. Je jasnější než denní světlo. Je to opravdu silné světlo, ale není takové v mých očích. Musí tak být v jejich. Protože vidím odraz. Jo, v očích té postavy je něco opravdu lesklého. Je to skoro, jako by byly černé a hluboké. Jako by byly tekuté nebo tak něco. Ale jsou dokonale tvarované. Jsou opravdu jakéhosi ořechového tvaru. Ne dokonalé kruhy, ale téměř dokonalé. Stále se dívám na ty oči a dívá se na mě. Bože! Mám pocit, že jsem jako pod mikroskopem. Ale on se opravdu ... Nemyslím si, že se o mě opravdu stará. Nemyslím si, že se opravdu zajímá o to, co si myslím. Všechno už pochopili.

Pohybuje se jako a. . . jako . . . stojí v klidu, ale když krácel, bylo to skoro jako by měl dvě špatná kolena. Téměř se klátil. . . posouval svou váhu doleva a doprava. Téměř se houpal tam a zpět. A trochu táhl nohy za sebou. Myslím, že nevím, jestli vidím chodidla nebo boty. Jsou téměř bílé. Nejsou jako jeho hlava a jeho tvář. Jsou ve tvaru kočičích očí, mandlového tvaru. Nevidím žádné prsty ani nic, ale končetiny míří vpřed a vzad, tak jako hůlky. To jo. Má hubené kotníky i nohy. Opravdu hubené. Není kostnatý, nic takového, ale je tak malý. A myslím, že se o mě stejně zajímá, ale v tuto chvíli se necítím ohrožen. Nějak se dívám na jeho nohy a on se trochu ohlédne. Jen abych zkontroloval, kde jsem. Ujišťuje se, že nikam nejdu.

Paže jsou také opravdu hubené, jako by neměl bicepsy. Nemají téměř žádný tvar. Jsou tak trochu rovný, téměř ploché. Opravdu se bojím dívat se na něj. Nechci, aby si myslel, že jsem agresivní. . . .A ach, jeho ramena. . . jsou opravdu čtvercová, ale malá, hubená, a má krk, ale je malý, jako vše ostatní. Hubený. Jeho brada je opravdu špičatá. Nevidím žádné uši, i když tam něco je. Jeho ústa jsou jako štěrbina, ale není otevřená. . . jen trochu napříč. Absolutně nemění výraz. Jsem trochu . . . cítím se j a k o . . . kdyby mě teď mohli vidět moji přátelé! Nemyslím. . . ale je to v pořádku, zvládnu to. Dělam dobře, jen ho sleduji. Podívám se zpět na auto a teď se rozsvítí další část vozu. . . část pravé strany vozu, na kterou se dívám. Ano, světlo je ve všem. Pak se podívá, šéf se mu dívá přes hlavu, protože se tam něco pohybuje dolů. Světlo se pohybuje jako něco, co je opravdu jasné. . . a stíny se mění. . . .

Ten chlap stále kopá. Bože, co to kopá? Kopá něčím, co má ve svých rukou. Není to pro něj snadné. Nabídl bych mu pomoc, ale mám pocit, že by to způsobilo problémy. A pak se před ním objeví další, který ho sleduje. Všichni vypadají podobně. Myslím, že jsou všichni malí a bělaví a nejsou koordinovaní. Jsou tak trochu nad věcí. Myslím, že mají problémy s kopáním. Bože! Chci

něco říct. Mluvím o pravděpodobném místě kde se dá kopat. Je to hned u silnice. Ani pole, tráva nebo něco. Jen ošklivá, načernalá, šedivá hlína. Je to stále hlubší. Kopá díru. Určitě ano. Jo, je stopu hluboká. Už to vidím. Stále kopá.

V tomto okamžiku bylo nám všem jasné, že navzdory svému hlubokému transu, Steven se brání pohybu ve svém vyprávění vpřed. Vypadalo to, že se úmyslně vyhýbá jakékoli vzpomínce na to, co se stalo potom, a ve skutečnosti trávil čas tím, že se zabýval detaily tohoto okamžiku. Ted to signalizoval doktorce Clamarové a ona začala probouzet Stevena z hypnotického stavu a ujišťovala ho, že snadno dokáže integrovat tyto nově vzpomínky do struktury svého života. Byla to dlouhá, osvětlující relace, i když napětí bylo emocionálně vyčerpávající.

Dnešním nejdůležitějším odhalením byl pocit, že máme konzistentní, i když stále se rozvíjející sekvenci událostí. Před sedmi měsíci jsme věděli, že Stevenovo auto se zastavilo u silnice, že vystoupil mimo něj a kousek příběhu, ke kterému připojím písmeno „B.“ Písmeno „A“, jak se auto zastavilo na prvním místě jsme neznali až do dneška, doprovázené tím, jak to bylo podle jeho popisu nedobrovolné a při vysoké rychlosti, jako v případě že ho „obrovský magnet vysál doprava.“ Když stál u svého auta, stalo se za „C“.

Stále viděl a slyšel mysteriózní černé kožené objekty. Pak za „D“ spatřil příchod bílých tvorů. Je zajímavé, že v dnešním vyprávění znovu nezahrnul jejich skutečný příchod na scénu, což je samozřejmě velmi děsivý moment, který se mu připomněl živě v předchozí relaci. Tentokrát začal s jejich přítomností, jako se společníky a spojil je s novým detailem - opakovanou uklidňující zprávou: „Kolem mě stojí další bytosti... není se čeho bát.“ Tato situace „E“ okamžitě následuje po „D“ (jejich příchodu).

Steven přešel k „F“ - epizodě o postavě kopající, zatímco sám byl nějakým způsobem nehybný. „G“ označíme informaci o sevření na ramenu, další části příběhu zde vynecháme a samozřejmě další obzvláště děsivé vzpomínky. Dalo by se tedy říci, že jeho první hypnotická relace se zabývala „B“, „C“, „D“ a „G“. O sedm měsíců později jsme se dozvěděli o „A“, a některých nových detailech v „C“ a „E“ a „F“, v úplném vyprávění o případu.

V menším měřítku sloužily další vzpomínky sloužily k osvětlení několika nevysvětlitelných a skrytých vzpomínek z minulosti. V květnu vzpomínal Steven na ohýbání se dolů, snad aby zapnul světlo uvnitř auta, ale z nějakého důvodu nemohl dodat: „Mám divné vzpomínky při pohledu na přístrojovou desku. Nevím, jestli jsem se díval na hodiny nebo ne, ale vzpomínám si, že jsem je viděl a nepamatuji si proč.“ Ve svém pozdějším sezení, tento zdánlivě bezvýznamný fakt znovu popsal: „Obracím se k něčemu, co jsem upustil nebo upravuji nastavení sedadla nebo něco dělám, když vidím něco, čeho se bojím, světla opodál... Sahám na něco pravou rukou.“

O několik minut později, se význam jeho pohybu vrátil v šoku: „Já už vím Oh! B o ž e ... ! Vidím dvě světla na obloze, když jsem shrbený vzhlédl nahoru. Je to odraz na čelním skle a potom rozsvítím světlo, abych zjistil, jestli tam stále je. A je tam...“ Stevenova vzpomínka byla tak živá, protože to byl okamžik, kdy poprvé spatřil UFO létat nad hlavou. Instinktivně se pokusil přesvědčit sám sebe, že to byl jen nějaký druh odrazu, ale jeho sklonění a pohled na světlo mu to uvnitř řeklo jinak.

Několik dní po naší schůzce jsem telefonoval Stevenovi, abych se ho zeptal, jak mu je, a co si o tom zpětně myslí. Řekl jsem mu, že během jeho hypnózy se mi zdálo, že se zdráhá jít vpřed ve svých vzpomínkách. „To je pravda,“ řekl svým charakteristickým plachým, tichým tónem hlasu. „Nechtěl jsem jít dál. Obávám se, že to nejhorší mi ještě zbývá.“ Hypnotický proces zjevně obsahuje vlastní vestavěný bezpečnostní ventil, subjekty si obvykle vzpomínají pouze na to, co v

tu chvíli pohodlně zvládnou. Zdá se, že je zde opatrné hodnocení rušivých podnětů v nevědomí, a to i přes chvíle na pokraji paniky, jako měl Steven, který měl takovou zkušenost během obou sezení, jeho mysl byla schopna se v sebeobraně vypnout.

V tomto okamžiku našeho vyšetřování Stevena Kilburna, výsledek sezení přesně odpovídal mnoha dalším zprávám o únosech, jako je případ Betty a Barneyho Hillových, ale došlo k jedné základní a nápadné odchylce od typického modelu. V každém případě, o kterém jsem kdy slyšel, si pamětník nebo pamětníci vědomě pamatovali alespoň na loď UFO. Zvláštní situace - jako je období ztraceného času, nezdokumentované vzpomínky, které doprovázejí takové pozorování UFO, jsou tím, co vyšetřovatelé považují za možnost únosu. Steven neměl nic víc než neurčitý pocit, že se mu v noci něco stalo, na co si nevzpomněl a stalo se to jednu noc na určitém úseku dálnice. Protože se pod těmito pocity ukázalo, že to byl skutečně únos do UFO, jak se dalo uhadnout, kolik dalších únosů leží pohřbeno v zapomnění kolika dalších nevědomých myslí? Vyhlídka byla ohromující; pokud se to stalo jednou, mohlo by se to stát deset tisíckrát a nikdo to nemusí vědět!

Měsíce po Stevenově druhém hypnotickém sezení mi Ted Bloecher řekl o případu v Kalifornii, který se nedávno vynořil. Nebylo to zveřejněno, a on se o tom dozvěděl prostřednictvím soukromé komunikace s jedním z vyšetřovatelů. Dne 26. listopadu 1972, mladá právní sekretářka, která se jmenovala Judy Kendall a její sestry Danon a Becky, navštívili jejich babičku ve městě Bodega Bay. Odjeli v šest hodin na dvouhodinovou zpáteční cestu a dorazily domů o půlnoci, tedy o čtyři hodiny později.

Jejich rodiče už volali státní policii, báli se, že jejich dcery byly účastníkem dopravní nehody. Dívky neměly žádné vysvětlení pro své zpoždění, i když hlásily zvláštní detail: Danon a Judy si vzpomněly, jak jeli přes stejný most dvakrát a stejným směrem! Projely blikajícím žlutým světlem u mostu Cash Creek, pokračovaly v cestě, ale cítily se zmateny tím, kde se nacházejí nebo co se děje. Pak projely stejným blikajícím světlem znovu přes most a krátce poté dorazily domů. Zdálo se, že pro to neexistuje žádné vysvětlení. Rozhodně se neztratily, protože dobře znaly toto území. Auto bez ohledu na to, nemělo dostatek benzínu na šest hodin jízdy.

Podivná epizoda byla odložena stranou všemi třemi ženami, dokud sekvence ve vzpomínkách o tři roky později incident znovu neobnovila. Judy sledovala film „Útěk na horu čarodějnicí“ a na jednom místě filmu se dodávka nadpřirozeně zvedne k obloze. Judy se cítila divně nepříjemně, vzpomněla si na pocit, že jede ve svém vlastním autě, ale nějak se vznáší. Její sestra Danon, sedící vedle ní v kině, pocítila totéž znepokojení. Oběma bylo jasné, že tato rušivá vzpomínka v paměti byla spojena s jejich zvláštním zážitkem v roce 1972, kdy ztratily čtyři hodiny během jízdy zpět z Bodega Bay.

Judy vypustila toto tajemství z mysli až do roku 1977, kdy po návštěvě kamaráda poblíž Yolo v Kalifornii spatřila UFO při cestě domů. Bylo to typické vzdálené „noční světlo“. Když o tom řekla svému příteli, byla vyzvána, aby to nahlásila Centru pro studium UFO. Její přítelkyně se zeptala, jestli vůbec přišla na to, co se skutečně stalo při incidentu „ztracených 4 hodin“ před pěti lety, a když Judy řekla, že to stále neví, přítel navrhl, aby tuto epizodu také nahlásila.

Dr. Hynek v centru byl zvědavý. V roce 1977, byla Judy hypnotizována, a příběh, který se objevil byl podobný v mnoha detailech tomu Stevenovu. První zvláštní věc, na kterou si vzpomněla, bylo to, že její auto nějak nereagovalo na její ovládání, ale pohybovalo se samo, jako by ve skutečnosti nebylo na zemi.

Později následoval tento dialog:

Dr. McCall: Co můžete vidět?

JK: Myslím, že vidím. . . průhlednou věc ve tvaru hlavy s legračníma očima. Nechci to vidět!

Dr. McCall: Proč ne?

JK: Děsí mě to. . .

Dr. McCall: Co se teď děje?

JK: (Vzlyká) Blíží se to se ke mě. Děsí mě to!

Dr. McCall: Kde jsi, Judy?

JK: Nevím! Nevím! Bojím se. Nechci už to vidět!

Dr. McCall ji požádal, aby popsala hlavy bytostí

JK: Vypadají jako hlavy obyčejných lidí, ale nemají žádné vlasy. Žádné vlasy nikde. Jejich lícní kosti jsou legrační. Jejich kůže je mléčně bílá . . . Nepamatuji si, že bych viděla ústa ... nevidím žádné uši ... vidím jen nějaké otvory ...

Uvnitř UFO, si Judy připomenula, že viděla tři odlišné typy bytostí, z nichž jedna byla žena, která vypadala úplně jako člověk. Záznam byl bezprostředně převzat z přepisu sdělení v hypnóze, popisuje něco, co se zdá být stejná bílá kůže, bez ochlupení, jakou si pamatoval Steven.

V době, kdy poprvé jsem slyšel o případu Kendallových, jeho nejvíce zarážející podobnost ke Stevenově případu byla skutečnost, že ani Judy ani Danon, (Becky zřejmě spala při celém střetu) neměly vědomou vzpomínku na pozorování UFO. Kendallových a Kilburnův případ, jak se dalo uhadnout, vyšel najevo pouze kvůli nepravděpodobné sérii náhod - Stevenovo náhodné setkání s Tedem Bloecherem, jeho přesídlení do New Yorku atd. Judy viděla film „Útěk na horu čarodějnic“ a později pozorovala UFO, které ohlásila středisku. Nezaměnitelnou dedukci je třeba vyvodit z toho, že jsme si náhodou všimli špičky příslovečného ledovce.

Nakonec vyšly najevo další podobnosti mezi případy Kendallových a Kilburnem, ale je tu jeden detail, který by zde měl být zmíněn, a to je otázka dvou automobilů, které se zdály být pod vnější kontrolou. Ve stovkách setkání s UFO řidiči hlásili, že jejich elektrické systémy selhaly a jejich motory zhasly, aby se opět nastartovaly, jako mávnutím kouzelného proutku, když UFO odletělo. Více zarážející jsou stále zprávy, které se pravděpodobně nyní rovněž vyskytují ve stovkách, že automobil se doslova odlepil od země a pohyboval vzduchem i s řidičem a cestujícími uvnitř. Steven nemohl pochopit, jak jeho auto, jedoucí z kopce rychlostí asi sedmdesát mil za hodinu, mohlo být náhle vybočeno doprava, bez převrácení, pohybující se jako by ho přitáhl obří magnet.

Betty Hillová v hypnóze v roce 1964, popsala svou zkušenost takto: „Jedeme po asfaltové silnici a z ničeho nic ... bez jakéhokoliv varování či nárazu nebo jakékoli důvodu .. Barney to tak dělal vždy ...dupl na brzdu, náhle zastavil a udělal ostrou zatáčku doleva, aby odbočil z dálnice ...“ V případě, který jsem vyšetřoval na konci roku 1978, byly dvě sestry v centrálním Tennessee zastaveny pozdě v noci semaforem ve vesnici. Velká klenutá loď přistála na silnici před nimi a D. S. sedící na sedadle řidiče, byl překvapen, když se jeho vůz začal pohybovat, aniž by „tlačil na plyn nebo dělal cokoli, tak auto zrychlovalo.“ Jelo asi pět set stop, než se zastavilo. „Najednou se motor prostě zastavil.“ V další epizodě, Sandra Larson a její přítel byli uneseni v roce 1975. Sandra v hypnóze říkala, že když UFO (bylo jich několik) přistálo, auto se automaticky zastavilo, a že měla pocit, jako by plavalo. „Viděla jsem, jak se auto dostalo přímo k objektu, jako by ho něco přitáhlo.“ Svědek v případě na Aljašce si všiml, že jeho auto se řídilo samo. Nemohl ho ani řídit, ani zrychlit, a během toho jelo auto rychlostí dvacet pět mil za hodinu, což byla i doba, během které vůz zřejmě nespotřeboval žádný benzín.

Méně štěstí měly vyděšené ženy v Casey County, v Kentucky, při únosu 6. ledna 1976. Tři kamarádky pozorovaly modré světlo za jejich automobilem, od začátku se snažily vyhnout policejní kontrole. Rychloměr ukazoval osmdesát pět mil za hodinu, i když řidič měl nohu z plynu a volal o pomoc při řízení automobilu. Ženy pocítovaly v očích pálivý pocit, následovaly další nesnesitelné bolesti a pak nevysvětlitelný pocit, že jejich auto bylo taženo zpět. Když konečně dorazily domů, zjistili, že jim chybí hodina a půl času, a pomocí hypnózy si vzpomněly na jejich únos a „vyšetření“ na palubě UFO, které tam přistálo.

V případě, že únos obsahuje, řekněme asi sto informací, pravděpodobně 80% se opakuje, ale nikdy přesně stejně a 20% je nových. Jejich charakter odpovídá, ale i bez vytvoření stejného vzoru tyto nové detaily přidávají věrohodnost každému případu.

Dostat skryté informace z traumatických vzpomínek pomocí hypnózy, je obvykle časově náročné a pracné. Dr. Clamarová popsala proces pomalého odkrývání podstatných vzpomínek tak trochu jako loupání cibule - vrstva po vrstvě musí být trpělivě odstraněna. Na podzim roku 1979, si Steven vědomě připomenul několik pozdějších událostí z jeho zkušeností, včetně dosažení pocitu, že byl vyšetřen svými věznicemi uvnitř UFO. Od chvíle, kdy si poprvé uvědomil, že jeho setkání bezděčně zahrnovalo fyzické vyšetření, se vyhýbal odhalení záležitosti pomocí hypnózy. Byl tak neochotný, že nebyl připraven to konkrétně prozkoumat až do ledna 1980, ve svém čtvrtém hypnotickém sezení. (Třetí sezení v únoru 1979, bylo zaznamenáno filmovým štábem NBC a bude probráno v 5. kapitole, ale neodhalilo mnoho nových poznatků, které byly již známé ze dvou dřívějších hypnotických regresí.)

Ve čtvrtém sezení, Dr. Clamarová dala pokyn Stevenovi, aby si představil sám sebe v prostorném kině, cítil se uvolněně a velmi pohodlně a chystal se sledovat film ohledně své zkušenosti na silnici v Pikesville v Marylandu . . . zážitek, který působil na jeho rameno. Jeho vzpomínky začaly, když stál vedle jeho auta a čelil svým únosům s bílou kůží. Jeho nervozita byla hmatatelná a první obraz ho citelně vyděsil.

SK: Když to poprvé vidím, děsí mě to. Jsem na to sám. Proto váhám.

AC: (Ujišťuji vás), že můžete sledovat jen tolik, kolik chcete. . . . Vypněte to, kdykoli chcete.

SK: (Smích). Možná to dnes nebudu sledovat. (Následuje dlouhá pauza). Vidím . . . a c h . . . nevím, co to je. . . dlouhá svorka. Uprostřed je kloub jako loket, téměř jako paže, a je to. . . kolem mého ramene. Vidím jen, že mě to drží za pravé rameno. S tím je cosi spojeno . . . Nevím, co to je. . . Vypadá to, že je to talíř. . . tak to vypadá. Je to bělavé. A někdo tam sedí. . . Vypadá, že je také bílý, sedí na plošině. Vypadá to jako napřimovač nebo tak něco. . . nějaký druh nosníků, křížový zvedák, m ř í ž e . . . sedí tam. Sedí na něm jako na vejcích a já vidím auto. (Hluboko si povzdechne) Drží mě tím... pokud mě chytne, cítím to ... bolí mě záda, moje dolní část zad na pravé straně.

AC: (Po dlouhé pauze.) Co se stane dál? Záznam má souvislost, Stevене. (Velmi jemně pobízí jeho paměť.)

SK: Sledují mě. Stáli tam a dívali se na mě a ten chlap se začal pohybovat. . . Nyní začíná chodit kolem mě po mé pravici, a jde za mnou a. . . uh. . . (povzdechne) a dívá se dovnitř a pomalu mě obrací. Nemyslím si, že bych se mohl pohybovat, kdybych chtěl. . . ta věc je opravdu na mém těle. A on, uh, jen tam stojí a já se teď otočím a dívám se na tu věc. Dívá se dovnitř a je tma. Nevidím, co tam je. Záda mě bolí.

AC: Dýchejte do zad. Můžete tu bolest nechat zmizet. (Dr. Clamarová dává pokyn Stevenovi takovým způsobem, aby v dalším průběhu necítil bolest).

SK: (Po delší pauze) Chtějí, abych vešel dovnitř. Je to rampa ... něco jako rampa. Chce, abych před ním šel. A . . . myslím, že slyším nějaký hluk. Nejsm si jistý, jestli to slyším. Je to jako . . . pochází od toho objektu, ať už je to cokoli, ten talíř. Myslím, že celá věc je vibrace ale nevypadá, jako by byl v pohybu. Je to jako velmi tichý hukot. Uh, ta věc mě tlačí dovnitř (smích). Myslím, že si uvědomil, že jdu sám. . . .

Ach, teď je vedle mě po mé levici a je tu průchod. . . . Je kulatý, skoro jako trubice, kterou procházíme. Ta věc už není na mých zádech a jsem zcela volný. Neublíží mi. Chci se ohlédnout, ale mám pocit, že jsem skoro ochrnutý. Neublíží mi však. Jsem jen velmi uvolněný, velmi klidný. Dělam to správně. Je to legrační, tohle nevypadalo zvenku tak velké. Nevypadalo to, že by v tom bylo tolik prostoru.

A teď se vracíme. (Směje se) Myslím, že jsme šli špatně. Teď, o n . . . nemyslím si, že ví, kudy jít. . . Co teď . . . a podívá se na mě. Nedíval jsem se na něj. (Vzdychá.) Nebojím se ho, ale rád bych věděl, co si myslí. Teď se vracíme, jo, do té pravé zatáčky, kde jsme odbočili. Znovu se otáčíme. . . jsme v průchodu vpravo a jdeme do místnosti. . . dveře se za námi zavírají. Tato místnost je celá bílá. Je to téměř jako barva vnější strany lodi. . . co vůbec ta věc je. . . ten talíř. To je . . . Ach! Moje záda!

AC: Prostě vdechněte hluboko do zad a bolest zmizí.

SK: (Křičí) Oh! Dali. . . položili mi na záda něco. Sedím na stole uprostřed této místnosti. Ach! (Ochýbá se do oblouku, jako by v bolestech.) Oh. . . Ach! (Znova se prohne.) Když přemýšlím o tom, co udělali, opravdu to bolí.

AC: (Uklidňuje ho znovu s pokyny k překonání bolesti.)

SK: (Rychle dýchá, zjevné známky úzkosti.) Tato místnost je, bělavá. Je opravdu velká. Uvnitř je zakřivená. . . stěny nevidím. . Nemyslím si, že v místnosti jsou nějaké rohy. Tak to je. Všechno vypadá bělavě. I když se podívám na své ruce. . . vypadají také jako bělavé. Nevidím světla . . . Tihle malí kluci. . . v místnosti jsou dva. . . ten druhý . . . ach ne, je tu několik dalších támhle u stěn, dokola kolem. Zdá se, že jsou tu dva kluci, kteří to organizují. Jeden je. . . ten, který přišel se mnou, oni jsou bílí, téměř splývají s bílou. Skoro chci říci, že vzduch v místnosti je také bílý. Něco podivného je na barvě všeho. Nevím, jak to popsat. . . všechno je trochu mléčné nebo mlhavé nebo tak něco. Nesvíí to, ale všechno má téměř ten kovový druh lesku. . . včetně m ě . . . když se podívám na nohy a . . . nevím, kam dali moje šaty.

(V tomto okamžiku je zřejmá mezera v jeho vzpomínkách, mezi jeho vstupem do místnosti a když se ocitl téměř nahý sedící na stole.)

AC: Co máš na sobě?

SK: Vypadá to jako nějaká plenka. . . velmi měkká. Je spojená v kříži. Nad mou hlavou je něco, co vychází ze stropu. Vypadá to, že je to vyrobeno z kovu nebo tak nějak, ale nemohu říct, jestli ano. Vypadá to jako něco, co jsem viděl v planetáriu. Velká věc. Na jednom konci má jakousi cibulovitou hlavici. Vypadá to jako velký hmyz. Je to asi dvakrát větší než já. Je to asi devět stop dlouhá a asi tři nebo čtyři stopy široké. Je to opravdu složité. Existuje jen málo podobných přístrojů. . . . Vůbec nevím, na co to vůbec je. (Smích). Na jednom konci je to j a k o . . . Nevím, jestli je to j e h l a . . . vypadá to jako nějaký fantastický paprskomet. Nevím, co to je.

Je to zavěšeno na klíčovém místě uprostřed, Samo se to pohybuje, nedotýkají se toho. Otáčí se to, takže část jehly směřuje dolů ke mně, a běží podél spodní části zad. Já tam jen sedím, když se to zastaví proti mým zádom - nevím, jestli mi to něco strčilo do zad, ale bolí to. Tohle už bolelo. Ten, kdo mě sem přivedl, jen všechno sleduje. Zdá se, že ví, co se děje. Stěny kolem místnosti jsou zakřivené, takže místnosti uvnitř je ve tvaru talíře. Dokonce i strop je zakřivený. Je to jako

velký ovál. Ano, místnost je velký, kruhový, zploštělý ovál. Má to opravdu uklidňující účinek, protože jsem v této místnosti. (Smích.) Je to skoro jako hypnóza. To je pravda. . . skoro se cítíte, jako byste se mohli vznášet. Je to velmi mírumilovné.

Neslyším tam žádný zvuk. Nic. Myslím, že je to nejtišší místo, kde jsem byl. Tenhle stůl je tak ... Já nevím jaký, je to jako by vyrůstal z podlahy. Je dokonale hladký. Má stejnou barvu. Nejsou tu žádné zásuvky ani nic jiného. Žádné skříňky, žádné kliky. Nic. Je to jako sloup. Je zde příjemná teplota, takže se cítím naprosto pohodlně.

Nakonec je tu něco plochého, co mě tlačí do zad. Ať tam dělají cokoli. . . je to cítit jako kost na mých zádech. (Vzdychá.) Jen se to dotýká mých zad. Nevím, co to tam dělá. Ted' to nebolí. . . není to jehla. Připadá mi, že to je téměř stejně široké, jako moje ruka, kdyby moje ruka byla plochá. Oh. . . sundají to a bolí to, když to vyjde ven. Ta věc jde zpět ke stropu. Je to stále nahoře, nezmizí tam. Mohu se dívat přímo nahoru. . . přímo nad mou hlavu. Ve skutečnosti cítím trochu závratě. Trochu mě bolí záda. Celou tu dobu jsem seděl s nohama přes okraj toho stolu... myslím, že je to doktorský stůl. (Smích.) Myslím, že je to jako lékařská ordinace, ve které jsem nemusel čekat.

Ted' ležím na pravém boku. Je to trochu. . . Ach! Bolí mě záda. Bylo to . . . měkké, kam jsem položil hlavu a posunul se nahoru. Stůl se sám posunul nahoru, aby mi podepřel hlavu. Je to velmi pohodlné. Skoro jako polštář nebo tak něco. (Neslyšně.) Berou to, co mám na sobě.

AC: (neslyšitelná otázka.)

SK: Ten druhý chlap, který byl v místnosti, když jsem vešel dovnitř, cosi zvedá rukou. Nevěděl jsem, že něco dělají rukama. A klouže mi k noze. . . (neslyšitelné). Tito dva mluví jeden ke druhému. . . Myslím, že spolu komunikují, protože se mezi nimi něco děje. Dívají se na sebe. . . Ach! Proč čekají dokud se něco nestane? (Neslyšitelné). Jen tam ležím a čekám co bude dál.

Myslím, že radost z tohoto vztahu zmizela. Už to není tak zajímavé. Uh. . . (zvuky bolesti). Ta věc sestoupila a znovu mě tlačí na záda. tlačí to... na hranu. . . tlačí níže. . . Ach . . . ať už zasáhnou cokoli. . . uh. . . je to verze známého poklepu na koleno a uvidíme, jestli vyskočí do vzduchu. . . protože to udělala moje pravá noha. (Směje se.) Testují moje reflexy! (Vzdychá) Bolí to, když to takhle dělají. Má to ostré hrany. Ach! (Náhly výkřik.) To mi jen škublo pravou nohou. . . kamkoli udeří na zádech. Ach . . . (povzdech). . . Ne, opravdu nejsem nadšený, že tam ted' jsem. Nemyslím si, že je mi opravdu jedno, jestli to bolí nebo ne. A já. . . svědí mě záda. Hned ted' tam cítím, jak to svědí.

AC: Pokračujte v hlubokém dýchání. . . . (Pokyny k uklidnění bolesti a ukončení svědění.)

SK: (Neslyšitelné) Ležím tam. Moje záda trochu bolí. . . a ... uh ... Myslím, že ten chlap, který mě přivedl, je vůdce, myslím si, že je netrpělivý. Tak trochu . . . otáčí se a dívá se, odkud jsme přišli. Proto si myslím, že dveře musely zavřít nebo tak něco, protože tam nevidím dveře nebo něco. Všechno je dokonale hladké.

V této místnosti je také několik dalších postav, jsou tam jedna, dvě, tři, čtyři, pět. . . je jich asi pět nebo šest, protože jsou roztroušeni kolem zdi s rukama za zády. (Smích.) Vypadají jako strážci nebo tak něco. Nevím, na co potřebují strážce. Určitě nikam nepůjdu. Zejména při tom, jak se cítím. Ted' je zde trochu světla, ze stropu, ze středu. Ve skutečnosti přichází z centra, kde je to velké zařízení připojeno. A svítí na mě. Je to příjemné. Cítím se dobře. Bylo zde trochu zima. Ted' se cítím dobře. Moje záda se také cítí lépe.

Ted' to znovu bolí. Chtějí, abych se otočil . . . na břicho. A, uh, nemyslím si, že jim nebude nic chybět. . . dostanou mě ze všech úhlů. (Vzdychá.) Opravdu se nudím, když jsem tam. Chci, aby to skončilo. Ať už plánují cokoli, udělají to. Získají to. Cítím, že se něco dotýká toho místa, kde to svědilo. Nevím. . . co to je ... myslím, že mám znaménko na zádech, na které se chtějí podívat.

Aby viděli, co to je, myslím. Myslím, že mám na zádech něco, nějaké znaménko nebo něco. Jo, dotýkají se toho.

AC: Jaký je to pocit, když se ho dotknou?

SK: Uh, je to těžké. Myslím, že tlačí prstem nebo něčím, čím se mě dotýkají, je to těžké. Jo, myslím. . . (smích). Určitě se dívá zblízka. Naklání se a jeho hlava je. . . podivná, jak se mu hlava otáčí a vidím jeho krk. Neviděl jsem předtím, že mají krk. Je to jako kloub nebo tak něco. Nevěděl jsem, že má krk (smích), ale má. Je to poněkud hubená věc, ale točí se a je to jako. . . Myslím, že se jeho krk může ohnout. . . je to zvláštní. Každopádně se na mě dívá a přibližuje se mi k zádkům.

AC: Kde to máš na zádech?

SK: Je to na pravé straně, poněkud níže, než uprostřed a uh, tlačí na to a trochu to bolí.

AC: Jaký je jeho prst, když se vás dotýká?

SK: Velmi pevný. Je tvrdý.

AC: Je teplý?

SK: Ne, necítím žádné teplo. Myslím, že musí být přesně stejné teploty jako moje tělo, nebo tak nějak, protože necítím žádný rozdíl. Je to velmi těžké. To, jak vypadá. Vypadá to jako tvrdý plast a je to pevné. Nevím, jak by mohl něco takovým prstem cítit. Ach! Měl nějaký druh. . . (smích). . . něčeho, sevřel to prstem . . . na hraně. To je zábavné, když se toho dotkl, té maličkosti na mých zádech, bolelo to dál.

AC: Kde to bolí?

SK: Dole, kde mě bolí záda, kde ta věc zasáhla záda a bolí. . . dolní konec. (Vzdychá.) Ted' na to jen tlačí a tlačí dolů. Myslím, že chce, abych to cítil. Nevím, jak velká je to představa. Je to divné, ale nemůžu přijít na to, proč tento stůl je tak krátký a tato plocha je opravdu vysoko. A přesto, když se nakloním, abych se ho dotkl, můžu se na něj podívat zespodu. Opravdu nechápu, jak to můžu udělat. To mi nedává žádný smysl. Snažím se dívat na jeho nohy, ale nevidím je. Musí na něčem stát, je to jediné, co si mohu myslet. (Směje se.) Pokud se ovšem nevznáší. (Směje se.) Možná ano.

Ach! Rukou mi zatlačil na to místo na zádech. Měl by to nechat na pokoji. To bolí. Druhý chlap, ten šéf, který mě přivedl, je částečně otočený zády. Možná nemůže vidět krev. Stále mám pocit, že mám otevřená záda, ale není tam žádná krev. Nebo to není řez nebo tak něco. Mám pocit, že se dívají dovnitř. Moje noha, zejména moje pravá noha, jde mi to dolů, je trochu otupělá. Jako umrtnená. A bolest mi stoupá po zádech, po pravé straně.

Ted' zkoumají můj žaludek. Tahle věc, uh, ted' mě obrací na mou levou stranu a ležím na svém levém boku. Bolí mě žaludek. Pravá strana žaludku, téměř vpravo, na opačné straně, kde mě bolí záda. Jakási tupá bolest žaludku. Jsem ospalý. Nevím, jestli to způsobili nebo jestli jsem jen ospalý. Jo, jsem v pohodě. (Povzdech.) Ležím v nepříjemné pozici na levé paži. Moje paže je přímo pod mým levým bokem.

Něco mi strkají do žaludku. Chci říct, nestrkají to zevnitř, ale . . . z venku. (Smích.) Stále si myslím, že rentgen bude rychlejší. Ah. Svorka. Něco jako ta věc, která byla na mém rameni, jen je to kulatější, je to na mém boku, na pravém boku. To je co. . . (Velmi krátká přestávka při převrácení pásky.)

Ach! ted' to strkají do mého. . . (smích). Vidím jeho barvu. Je tmavá, je jako tmavě šedá. Prostě to strká dovnitř, jako by do toho klepal, skutečně . . . vychází z té věci. Ta věc znovu upadla a já vidím, že je jako prut, je to jako hůlka, pomalu klepající na můj žaludek. Vidím, jak se posouvá sem a tam. . . klepnul a pomalu se pohybuje zpět, klepnout a tlačí na můj žaludek.

Ten . . . skoro vypadá, jako by to bylo vyroben z olova. Je to téměř ta barva. Nevidím žádné linie ani nic jiného. Je to dokonale tvarované. Jako válec. . . je velmi tenký, i když... a na konci je plochý. Není dutý. Strká ho do mého žaludku. Ach, ačkoli. Přímo na. . . (povzdech) ... na straně. Dívám se zpět na toho dalšího chlapa, který tam stál, toho, který mě přivedl, a teď vidím zadní část jeho hlavy. . . . Je téměř dokonale kulatá. Ošklivá maličkost. A myslím, že existuje rozhraní. Ani nevím, jestli je to kůže na jeho hlavě. Velmi, velmi slabá linie jako vlnitá. . . jako šev. (Smích.) Přímo uprostřed. Nemůžu říct, jestli je to kůže nebo něco, co má kolem hlavy. To se však hodí dobře. (Smích).

Má útlý hrudník. Nevidím žádná žebra. Prostě . . . není tu žádná svalovina nebo tak něco. Otočí se a vidí, že se na něj dívám, a nemyslím si, že z toho nějak dojatý. (Smích.) Takže se odvracím. Dozorcem v této místnosti je ale ten druhý. Je jako jejich šéf, když jsme se dostali do této místnosti, převzal velení.

Ta věc je teď pryč. Ta věc se posunula nahoru do stropu a ani světlo už na mě nesvítí. Ted' už ležím na zádech. Ale udělal jsem to sám. Věděl jsem, že mě chtějí mít na zádech a možná mě nechali udělat to. . . namísto, aby mě nutili. Ted'. . . můj doktor ... nevím, jak jinak mu říkat. . . přichází a dívá se. . . na to místo na mém žaludku. Trochu to lechtá. (Smích.) Cítím to. Trochu je to citlivé. Stále nepochopím, jak může vypadat při pohledu zdola. . . je tak malý.

Když tam ležím, připadám si jako omámený, mám jen trochu závratě. Ale jsem velmi uvolněný. Cítím se jako žába. (Smích.) Ted' se mi u mých nohou objevuje kovová věc. Je to velmi tenké. Trochu mi to roztahuje nohy. Je to nejvíce. . . a. . . jde přímo pod mýma nohama, tak vysoko, jak to půjde. Chtějí poznat, co je na mé kůži. Moje pravá noha. . . posunou mou pravou nohu zcela nahoru - proto se cítím jako žába. Doktor se tím dotkl mé kůže. . . moje noha . . . uvnitř mé nohy ... to je ... Má m husí kůži. Je to trochu drsné. Jakýkoliv způsob. . . jistě o to mají zájem. Vrací se a znovu zkoumá můj žaludek, místo na něm . . . na pravé straně. Moje pravá ruka je nyní ochrnutá. Chci se pohybovat, ale nemůžu. Moje levá je uvolněná, ale moje pravá ne. . . je umrtvená, nic v ní necítím. Ted' se i moje levá ruka znecitlivuje. Děje se to rychle. Začíná to - Bože, stalo se to rychle - začíná to od prstů a jde to přímo k loktům, až k ramenům. Obě ruce jsou úplně paralyzovány. Nemám žádnou bolest, ale já prostě cítím, že nic necítím.

Bože, jsem ještě uvolněnější než předtím. (Vzdychá.) Téměř spím, ale ne úplně. Ted' moje nohy. Moje noha je zase dole. Ty dvě kovové věci sundali - viděl jsem jejich barvu, byly tak tmavé, sundali je a jsou pryč. Nevím, kam šli. Moje nohy jsou nyní ochrnuté. Moje záda stále trochu bolí. Myslím, že se mě snažili ochrnut. Určitě to udělali. . . .

To se zdálo být logickým místem k ukončení sezení, takže jsem to signalizoval Dr. Clamarové a ta začala proces vyvedení Stevena z transu. Bylo mu řečeno, že by byl schopen integrovat tuto zkušenost do svého života, že by to nemělo mít na něj jakýkoliv vliv, který by se po tom uvolnil. Ihned po probuzení z transu si Steven stěžoval, že ho trápí jeho uši. Cítil zvláštní tlak, který byl stejný, jako tlak v letadle, při náhlé změně nadmořské výšky. Byla to neobvyklá reakce - taková, jakou jsem nikdy předtím neviděl, ale problém byl postupně zmírněn opakovaným zívnutím a polykáním.

Hypnotické sezení trvalo asi hodinu a bylo zaplněno precizními a fascinujícími novými detaily, ale pro nás všechny tři to bylo znervózňující. Steven a já jsme se rozloučili s Afroditou a šli jsme do kavárny na Lexington Avenue, abychom si povídali o tom, co jsme se dozvěděli. Tyto „brífinky“, když použiji obvyklou frázi, se vždy týkají důležité informace a základním důvodem je toto: subjekt v hypnotickém stavu vypráví zážitky ze setkání, on (nebo ona) říká jen to, co se zdá být nejlépe vyslovitelné v tuto chvíli, co považuje za nejdůležitější okamžiky. Znovu se však

objevují i další periferní věci a teprve později, v klidnějším prostředí, lze tyto další a méně důležité detaily hodnotit.

Například Steven se nyní zmínil o tom, co jsme vnímali jako mezeru v jeho vyprávění. Když poprvé vstoupil do velké bělavé místnosti, zamířil ke stolu, který řekl, že vyrostl přímo z podlahy jako „stolová hora“ a který mu byl asi po hrudník. V další chvíli seděl na stole téměř nahý a jeho oblečení nebylo nikde vidět. Lze spekulovat, že později buď měl potlačil rušivou zkušenost se svlékáním a vyzdvižením na stůl, nebo že mohl být ve skutečnosti v bezvědomí během operace. Moje pozorování hypnotické regrese u různých únosců naznačuje, že téměř v každém případě se zdá, že existuje období, kdy chybí čas, a subjekt je pravděpodobně v bezvědomí, proto si ani pod hypnózou nemůže na nic vzpomenout.

Během telefonického hovoru o dva dny později, si Steven vzpomněl na některé další podrobnosti - zejména o závěrečných okamžicích svého vyšetřování. Tenká kulatá kovová smyčka, která zvedla a mírně roztáhla jeho nohy, musela vycházet z povrchu stolu. Úplně obklopovala jeho stehna velmi vysoko - téměř na úrovni jeho beder, a konečným účinkem bylo přinutit ho k držení těla jako v poloze, která vyplývá z užití porodnických třmenů. Jak to tehdy říkal, „cítím se jako žába.“

Zmínil také zvláštní emoční reakci, kterou měl poté, co toto vyšetření znovu absolvoval pod hypnózou. „Cítil jsem se trapně, styděl jsem se... Tak byste se nějak cítili, kdybyste propadli v testu nebo v něčem podobném a snažili se to zatajit před svými rodiči.“ Vzpomněl si, že když přišel domů, že osudného rána v roce 1973, se cítil fyzicky špinavý a chtěl se osprchovat, i když byl tak unavený, že se vzdal toho nápadu a prostě šel do postele. Určitě měl pocit, že dr. Clamarová odmítla sdělit některé podrobnosti o jeho utrpení, i když si nebyl jistý, co by to mohlo být. „Opravdu na to nemyslím,“ řekl. „Snažím se tu věc dostat pryč z hlavy.“

Jeden konečný detail byl však obzvláště zajímavý. V určitém okamžiku ke konci vyšetření Steven řekl, že „lékař“ držel v ruce bělavý, válcový předmět „jako hůlka“. Zeptal jsem se, jak silné to bylo ve srovnání se Stevenovým palcem. „Více jako dvakrát tlustší,“ odpověděl a asi sedm nebo osm palců dlouhé. Vypadalo to velmi těžké a zdálo se, že ostatní to považovali za velmi významné: „Jako by to byla nejdůležitější část celé operace.“ Krátce si vzpomíná, že ten předmět se zakulaceným koncem byl umístěn na jeho hrudi.

Jak uvidíme, když vezmeme v úvahu jiné případy únosů, toto krátké, jednoduché válcové zařízení je skutečně všudypřítomným nástrojem, jak popsal dotyky na jeho zádech „malým podlouhlým zařízením“, zatímco seděl na „tenkém plastovém nebo kovovém stole, který byl pevně přichycen k podlaze.“ V Casey County, v Kentucky, při únosu popisuje v hypnóze paní Mona Staffordová, jak leží na bílém stole, zatímco má dojem, že její pravá ruka byla nějak připnuta nebo upevněná a její noha byla zkroucená pod ní poněkud bolestivě; podobně jako její přítelkyně, paní Elaine Thomasová, si vzpomněla, jak na její „levou hrud“ tlačil objekt „ve tvaru kulky“ o průměru asi půl palce.

Stejně jako mnoho dalších aspektů fenoménu UFO, se tyto akce opakují a jejich popis, případ od případu obsahují významné podobnosti. Máme zde údaje, ale chybí jejich vysvětlení, a to je částečně moje úloha při psaní této knihy, stimulovat ostatní psychology, neurology, fyziky, statistiky - ve skutečnosti intelektuály a vědce jakékoli disciplíny, aby zkoumali data a začali dešifrovat jejich význam.

Pár měsíců před tímto závěrečným hypnotickým sezením, jsem potkal mladého neurochirurga, který byl také sběratelem umění, a který se zajímal o mou práci. Konverzace v mém ateliéru jednoho dne vedla až k tématu UFO. Okamžitě byl zvědavý na moje vyšetřování, i když zůstal

neutrální při posuzování tohoto jevu. Jednoho večera jsme spolu poslouchali magnetofonovou nahrávku hypnotické regrese a on byl zasažen zjevným smyslem toho, co může člověk slyšet od důvěryhodného člověka, který si připomíná děsivou a velmi skutečnou zkušenost. Řekl jsem mu o případech, které jsem odhalil, a které se týkaly jizev na tělech unesených do UFO. Když jsem se odvážil, zeptal jsem se ho, jestli by mi někdy udělal laskavost při zkoumání jednoho nebo dvou lidí, jen aby viděl, co lze odvodit z charakteru a umístění těchto zranění. Souhlasil s tím, že směsí přátelství a zvědavosti.

Ukončení hypnotického sezení Stevena Kilburna tak bylo spojeno s odvolání na to, co se zdálo jako neurologické vyšetření, takže se stal logickým kandidátem na první schůzku. Dr. Paul Cooper přijal Stevena ve své ordinaci v Brooklyn Hospital asi deset dní po této poslední hypnóze. Nebyl jsem přítomen, ale několik hodin po vyšetření mi zavolal doktor Cooper.

„Právě jsem měl nejstrašidelnější dvě a půl hodiny mého života,“ řekl mi. „Steven je pozoruhodný mladý muž. Je nesmírně bystrý, vynikající pozorovatel a naprosto věrohodný. A opravdu velmi, velmi slušný . . . milá lidská bytost. Byl jsem okouzlen. Všechno, co mi řekl o tom, co mu udělali a jak jeho tělo reagovalo přesně podle toho, co by se mělo stát, kdyby stimulovali různé nervy, které jak řekl, že se jich dotkli. Snažil jsem se ho uvést v omyl,“ dodal Dr. Cooper, řekl, že když tlačili sem, a označil femorální nerv, jeho stehna se pohnula. Řekl jsem: „Jsi si jistý? Jsi si jistý, že to nebylo jinde?“ Trval jsem na tom, že to bylo jinde, než jsem řekl, jen abych se ho snažil oklamat, ale on stále držel to místo v paměti. Přesně popsal motorickou reakci, která nastane, když je stimulován stehenní nerv. A nemá žádné zvláštní znalosti nervové soustavy. Musel by toho hodně vědět, aby to všechno znal, a jsem si jistý, že to není ten typ, co lže. Je to velice slušný člověk a jsem jím opravdu ohromen. Je to pozoruhodné, celá ta věc.

„Zeptal se mě, co si myslím, že dělali, když mu jezdili nahoru a dolů po zádech, se svým přístrojem, stimulujícím různé nervy. Řekl jsem mu, že se mi zdá, že jen chtěli zjistit, jak to funguje.“ Dr. Cooper nebyl schopen během dvou a půl hodinové prohlídky a vyšetření, najít nějaké neobvyklé jizvy nebo vpichy na Stevenově těle. (Drobná jizva poblíž jeho pupku mohla mít celou řadu příčin.) Steven však řekl, že se cítil, jako by byl otevřen, nikde ale neviděl žádnou krev ani zjevnou jizvu a setkání se stalo již sedm let předtím. „Nevím, co to všechno znamená,“ řekl mi Paul Cooper, „ale je to pozoruhodné. Fascinující! Opravdu fascinující.“ Musel jsem uznat, že nikdo neví, co to znamená, ať už já, Dr. Clamarová nebo Ted Bloecher a dokonce ani Steven Kilburn, který tam byl.

4. Modré světlo ve větvích borovice

Judy Kendall a její sestry, Barney a Betty Hillovi, Elaine Thomas, Mona Stafford a mnoho dalších lidí, co byli jako Steven Kilburn uneseni z automobilů posádkami UFO, které nějakým způsobem převzaly kontrolu nad jejich vozidly. Ale je tu druhý základní scénář únosu, ten, který je, pokud vůbec existuje, ještě více znepokojující. Mnoho lidí bylo jednoduše vzato ze svých domovů, zatímco spali nebo provozovali nějaké činnosti, jako sledování televize nebo četba knih. Dne 7. října 1979 jsem přijal telefonní hovor od dobrého přítele, muže, kterého označím jako Howarda Riche. Byl velmi rozrušen tím, co se s ním stalo tu noc předtím, a nebylo mu jasné, proč ho to tak hluboce ovlivnilo.

„Minulou noc jsem jen odpočíval a sledoval televizi. Navštívil jsem svou matku v Toms River v New Jersey a byl jsem sám v ložnici v přízemí. O půl dvanácté, nebo tak nějak, jak jsem

sledoval program v TV, se místnost začala plnit světlem, velmi jasným světlem, s modravým nádechem. Nevypadalo to, že by světlo zářilo v okně, zdálo se, že světlo je přímo v místnosti se mnou. Bylo stále jasnější, a nakonec začalo ubývat. Celá ta věc trvala, asi tak tři sekundy, ale když skončila, velmi mě to vyděsilo. Cítil jsem hluboký pocit strachu. Bylo to opravdu divné. Nikdy předtím se nic podobného nestalo.

Byl jsem skutečně otřesený. Vstal jsem, protože mám v domě zbraň. Našel jsem ji, nabil a vyšel ven, abych se rozhlédl. Byl jsem velmi nervózní. Neviděl jsem nic neobvyklého, tak jsem se vrátil dovnitř, ale stále jsem se nemohl uklidnit a jít spát. Vzal jsem si valium, ale nemohl jsem se uvolnit. Nakonec jsem zaspal, ale dnes ráno jsem si myslel, že bych ti měl zavolat a říct ti o tom.“

Howard je jemný a mírumilovný muž. Byl jsem šokován, když jsem slyšel, že vlastní pistoli, a ještě víc, že ji nabil a šel ven. Zeptal jsem se ho, kolik času ztrávil venku. „Ne moc dlouho ... asi čtyři nebo pět minut. Obešel jsem dům a neviděl jsem nic neobvyklého.“ Jen jsem se pečlivě pro kontrolu zeptal, zda stejný televizní program, který sledoval, běžel ještě po tom, když se vrátil dovnitř.

„Ano, běžel, myslím si to. Jsem si jistý, tam nebyl žádný problém s časem, nebo něco takového. Nemyslím si, že se opravdu něco stalo. Bylo to jen tak, že mi to připadalo divné, a to mě pak opustilo, ano... cítil jsem se tak nervózní a vyděšený.“

Toms River se nachází poblíž Fort Dix, takže jsem navrhl, aby nejprve zavolal policii a nahlásil incident, jen aby zjistil, zda někdo jiný nahlásil něco podobného, a pak jsem cítil, že by měl zavolat do Fort Dix a zeptat se na případné záblesky světlic nebo na noční dobu vojenského cvičení. Nakonec jsem řekl, že by se měl zeptat svých nejbližších sousedů, jestli si nevšimli něčeho neobvyklého.

Je ironií, že Howardovo zavolání přišlo, když Ted Bloecher a Patrick Huyghe, další vyšetřovatelé UFO, byli se mnou ve studiu a nahrávali si na kazetu záznam, který jsem udělal při nedávné hypnotické regresi, která zahrnovala ještě další únos. Dokončil jsem rozhovor s Howardem a předal jsem ho Tedovi a Patrickovi. Řekl jsem jim, že jsem byl překvapen jeho hlubokým a pokračujícím neklidem, i když se mi zdálo, že zde nebyla žádná časová prodleva ani jiné stopy, které by mohly naznačovat složitější zážitek, než si mohl vědomě vzpomenout.

Howard věděl něco málo o jevu UFO, ale neměl skutečný zájem o případy únosů, které jsme vyšetřovali. Sloužil u letectva tři roky a slyšel o řadě incidentů s UFO u letectva. Nabitou zbraň, jak jsem zjistil později, získal pro práci, kterou vykonával po dobu jednoho roku nebo tak nějak, když jezdil po celé zemi sám, sem a tam, a občas vozil úctyhodnou částku v hotovosti.

Následujícího dne jsem zavolal Howardovi, abych zjistil, co se dozvěděl z různých vyšetřovacích linií, které jsem navrhl. Místní policie neobdržela žádné další zprávy o neobvyklých světlech. Když hovořil s informačním důstojníkem ve Fort Dixu, bylo mu řečeno, že nebyla žádná noční vojenská cvičení jakéhokoli druhu. Zajímavý vedlejší efekt zde však byl způsob, jakým se informační důstojník začal ptát Howarda na to, co viděl, jak se cítil, jako by důstojník měl připravený seznam otázek, na co se ptát někoho, kdo hlásil „neobvyklá světla.“ Sousedé také neviděli nic neobvyklého, ačkoli zmínili skutečnost, že měli neobvykle neklidnou noc.

Několik týdnů po jeho prvním zavolání, jsme byli Howard a já spolu na večeri. Znovu se zmínil o tom, jak nešťastný je z toho incidentem s modrým světlem. Řekl jsem, že kdyby byl zvědavý, možná bych si mohl domluvit schůzku s doktorkou Clamarovou, aby mohl podstoupit hypnózu, alespoň by si vzpomněl na všechny podrobnosti ze své zkušenosti a nejspíše by byl schopen uvést celou záležitost do klidu. Upřímně jsem si nemyslel, že je schopen něco objevit.

Cítil jsem, že to živé světlo mohlo být v noci jen v mysli a oku nějakého ospalého televizního diváka. Jediná věc, o které jsem přemýšlel, byla jeho intenzivní reakce. Na stimulační straně zážitku toho nebylo moc - jen světlo, na okamžik osvětlující ložnici plnou světla. Ale na druhé straně zážitku, na straně reakce, došlo k velmi hluboké, velmi trvalé a hrůzostrašné reakci, která, jak se zdálo, nemá dostatečnou příčinu. Měl jsem vědět od případu Stevena Kilburna, že intenzivní reakce s tímto druhem vágního podnětu, je sama o sobě definitivním vodítkem, známkou toho, že možná existuje více podnětů a že byly právě účinně blokovány.

Dne 8. března 1980, téměř přesně pět měsíců po případu, kdy jsem měl s Dr. Clamarovou dohodnutou schůzku pro někoho jiného, tak on ji zrušil, a já téměř z rozmaru, jsem zavolal Howarda a zeptal se, jestli by neměl zájem vzít to sám na sebe. Souhlasil. Jeli jsme do její ordinace taxíkem, celou dobu jsme mluvili o všem možném, s výjimkou UFO a tajemně osvětlené ložnici. Na první schůzce obvykle Dr. Clamarová provádí neformální rozhovor s cílem shromáždit podklady a lépe pochopit obecný charakter záležitosti a její psychologický podtext. Poté, sama navozuje stav transu, takže subjekt může zažít hypnózu v uvolněné a neutrální pozici. Regresní vzpomínka na konkrétní dřívější událost je něco, o co se obvykle pokouší až na druhé schůzce.

Howard vstoupil do ordinace Dr. Clamarové s pocitem obav a nervozitou, ale její přímý a veselý styl ho bezprostředně získal. Čekal jsem venku, během jejich zřejmě soukromého rozhovoru. Když doktorka dokončila rozhovor a předběžnou „zkušební hypnózu“, požádala mě, abych se k nim připojil. Howard vypadal uvolněně, i když na jeho obvykle šťastné a otevřené tváři byl mírný mrak. Je starý 38 let, vysoký muž, jaký ženy snadno a přátelsky přitahuje. Před pohovorem vyprávěl dr. Clamarové a mně svůj příběh ještě jednou a já jsem ho ještě jednou nahrál, než jsme opustili ordinaci. Zde je jeho příběh:

Bylo to na místě zvaném Toms River, v New Jersey, v blízkosti lesíka borovic, který se nachází poblíž Fort Dix, je to takové podivné místo. Nevím, jak to vlastně popsat, ale má to legrační atmosféru . . . alespoň to tak cítím. Já bydlel v domě mé matky. Ona má svůj byt v komunitě duchodců. Bylo to v sobotu v noci, asi kolem půlnoci, a já jsem se díval na televizi a něco četl. Myslím, že jsem měl možná sklenku sherry a byl jsem unavený. . . jen jsem nesměle sledoval TV, která byla na stole, bylo tam i malé světlo, pravděpodobně šedesátiwattová žárovka, v docela velké místnosti, takže nebylo příliš světla. V ložnici bylo jedno okno obrácené na východ.

Najednou se mi zdálo, že v místnosti je neuvěřitelně intenzivní světlo, s modrým odstínem, které zvyšovalo intenzitu tak, jako světlo blesku, ale nemělo to delšího trvání. Myslím, že to byly téměř tři sekundy. (H. R. je zkušený fotograf, takže tento popis a odhad jsou pravděpodobně docela přesné.) Zastavilo se to, vyvrcholilo a poté opět ztmavlo a místnost se nyní zdála tmavší, než byla původně, jako by zhasínala žárovka, a já jsem měl neuvěřitelný pocit strachu a obav, . . a téměř. . .hledám, jestli najdu další slovo, které se k tomu hodí . ale myslím, že strach a obavy jsou nejlepší. Možná to byla jen moje představa, ale zdálo se mi, že se stalo vše současně a velmi tiše. Víte, jako po automobilové nehodě ve městě, když uslyšíte zvuk havárie, po které vše bleskově utichne? No, tento případ nastal, nebyl tam žádný zvuk. . . . Vždy existují nějaké zvuky na pozadí, zvuk lesa, zvuky zvířat. . . .

Ale myslím, že tam bylo ticho, a já pořád měl ten pocit strachu a obav. Hodně jsem cestoval, v domě jsem měl nabitou pistoli, z nějakého důvodu jsem ji vytáhl a vyšel ven z domu a rozhlížel se kolem, protože jsem cítil, že tam venku číhá nebezpečí. Cítil jsem ho všude kolem . . . všude kolem domu jsem měl pocit, že tam něco je, nebo se... něco stalo. Ale myslím, že se nic nestalo. Nechtěl jsem na něco narazit. Nebylo tam nic, nakonec jsem se vrátil dovnitř. Myslím, že jsem byl venku

asi čtyři nebo pět minut, procházel se po trávě a po lese. Pak jsem se vrátil dovnitř a pořád jsem byl otřesen. Trvalo mi dlouho, než jsem se uklidnil. Měl jsem další sklenici sherry a nakonec jsem šel spát asi za třicet minut až hodinu poté. A to bylo vše. Po několik následujících dnů ještě ty pocity přetrvávaly. Pořád jsem se cítil napjatý a měl obavy.

Po sezení jsme s Howardem odešli z ordinace a vyšli na ulici hledat taxi. „Nejděme tak rychle,“ řekl mi, „celý ten zážitek byl velmi podivný.“ Podíval jsem se na něj a vycítil jeho neklid. „Jakmile mě uvedla do transu, najednou jsem měl záblesk toho, že jsem se vrátil domů do domu mé matky, a já najednou řekl: „Jdou si pro mě. To mě vyděsilo. Nevím, co to znamená. Nechtěl jsem to zkoumat, a hned po tom mě vyvedla z transu.“ Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych ho ujistil, že to byl pravděpodobně jen okamžik záblesku představitivosti, ačkoliv mě to zneklidnilo, myslel jsem si, že pro tuto chvíli bude nejlepší to zapomenout. Byl jsem překvapen, že k tomu došlo bez jakéhokoli konkrétního příkazu Dr. Clamarové pro Howarda, k návratu do minulosti, do té noci v říjnu, v matčině domě.

Cestou domů jsme mluvili o jiných věcech, ale položil jsem jednu konkrétní otázku. Program, který sledoval, byl „The Night Stalker“, hodinová přehlídka tajemných příhod. „Když jsi odešel ven, sledování programu jsi přerušil asi na půl hodiny, měl by se tedy přerušit napínavý děj. Vzpomeneš si, když jsi přišel zpět, jak daleko běžel program až do konce? Všechny tyto druhy programu běží až do dramatického rozuzlení, takže by mělo být snadné zapamatovat si, jak blízko konce programu to bylo.“

„Je to zvláštní,“ odpověděl Budd. „Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím více si myslím, že tam byl už jiný program, když jsem se vrátil dovnitř. Možná jsem byl venku déle, než jsem si myslel.“ Moje pocity byly v této chvíli neobvykle složité. Howard byl nejen nedávný známý, stejně jako většina ostatních lidí, se kterými jsem se setkal v podobných případech únosů do UFO, ale byl to dobrý přítel, kterého já a moje žena vážně milujeme, a byl očividně znepokojen.

K incidentu došlo nikoli dávno, ale pouze před pěti měsíci, v období našeho přátelství a jeho znalosti mého zájmu o jev UFO. Byl jsem první člověk, kterého volal ráno poté, a byl jsem to já, kdo doporučil sledování případu za pomoci hypnózy. Svým způsobem jsem se cítil zodpovědný za jeho dilema. Zatím jsem zjistil, že za tímto případem by pravděpodobně nemělo být nic neobvyklého, čeho by se měl bát, a že ten chybějící čas nepochybně odhalí logické vysvětlení podivného světla a jeho pocity neklidu. Ale v mém srdci jsem se bál. Známký únosu se zde začaly hromadit.

Uplynulo šestnáct dní, před dalším Howardovým sezením s Dr. Clamarovou. Během té doby jsme se ani já ani on, nezmínili o incidentu na Toms River, hovořili jsme o tomto nadcházejícím sezení, jako by to byla zubní prohlídka nebo něco stejně rutinního. Nechtěl jsem ho nijak znepokojovat ani naznačovat, že to považuji za potenciálně významné. Když jsem šel do jeho bytu, abych se s ním setkal v pondělí ráno, tak jsme si povídali zaniceně o umění, fotografování a o ženách, abychom pohřbili jakékoliv obavy, co by mohl mít z blížícího se hypnotického zážitku. Jízda taxíkem do okrajové část města byla pokračováním našeho rozhovoru, až na to, že umění a fotografie do značné míry přenesly téma hovoru na exkluzivní diskusi o ženách. Sex je vždy skvělý ke spojení témat a bylo jasné, že ani jeden z nás nechtěl myslet na příští hodinu.

Dr. Clamarová nás vřele přijala a začal jsem instalovat magnetofon. Těsně před tím, než Howard vešel do ordinace, se smíchem řekl, že si myslí, že celé naše úsilí se pravděpodobně ukáže jako ztráta času. „Pravděpodobně zjistíme, že tam nebylo nic jiného než pár mývalů.“

Když se natáhl na pohovku, Dr. Clamarová se ho zeptala, jak to dělá běžně, jak se cítil po poslední předběžné hypnóze. Řekl jí, že předtím, než v tu noc usnul, byl docela napjatý, takže použil mechanismus hlubokého dýchání, který ho naučila, aby mu pomohla relaxovat. „Jen jsem se sám zbavil pocitů napětí, a pak se mi zdálo, že jsem měl málem vizi, že jsem zpátky v New Jersey a znovu mám velmi zvláštní pocit, jako jsem měl venku, a bylo to.“

Dr. Clamarová začala hypnotickou indukci pomocí představy filmu. Howardovi bylo řečeno, že se bude cítit v pohodě, uvolněný a v bezpečí, protože spočívá v měkkém divadelním křesle, kde se chystá sledovat film o té noci u řeky Toms, v domě jeho matky. Představuje si scénu: je ve své ložnici, je pozdě večer a sleduje televizi:

HR: *(Hluboce a nepravidelně dýchá.) Je to ... na kanálu 2 a je to série s Darrenem McGavinem, série nazvaná „The Night Stalker“ od jedenácti třiceti. . . Je to fantastický horror . . . kýčovitá hororová show. . . ale nezdá se, že je to v půl dvanácté ... zdá se mi, že to začalo později.*

AC: Je to pozděno?

HR: *Ano. Zapnul jsem to . . . byl jsem unavený. . . a díval jsem se na to.*

AC: Co cítíte, když to sledujete?

HR: *(Nepravidelně hluboce dýchá.) Jsem unavený a napjatý. A velmi znepokojený.*

AC: Co vás nutí cítit obavy?

HR: *(Dlouhá pauza) Není to tu bezpečné. Je už pozdě. Cítím . . . napětí a bolest v zádech, až po krk a hlavu. (Nepravidelně mělké dýchání, po kterém následuje dlouhá pauza.) Je tu opravdu jasno. (Zakrývá si oči pravicí a začíná být velmi rozrušený.) Světlo je neuvěřitelně jasné. To dělá nějaká věc pro mě. . . takové jasné světlo. Vstávám. Vezmu si nabitou pistoli ze zásuvky a dívám se z okna, jdu k oknu a dívám se ven, venku je jasno a ticho. . . je tam jen měsíc. Obléknu si svetr a vyjdu ven. (Je rozrušený.) Procházím se. . . jdu k zadní části domu a rozhlédnu se kolem. Podívám se na oblohu, na dům a na zem. Je zde další jasné světlo.*

AC: Odkud pochází?

HR: *Je to za stromy. . . za domem . . . (Rozrušený. Neslyšitelná slova.) . . . vychází tam jasné světlo (Zakrývá si oči pravou rukou.)*

AC: Vaše oči si zvyknou na jasné světlo a nebudou tak citlivé.

HR: *Pustím pistoli. Pamatuji si, že jsem ji pustil. Mám pocit, že se nemohu pohnout. Mám pocit, že tam jsou nějakí lidé. . . a . . . dívají se na mě. . . jsou tam lidé. . . (rozrušeně) a snaží se mě přemístit. Snaží se mě přemístit a já to nevidím . . . , když to nevidím.*

Znovu vidím to jasné světlo. Je všude kolem mě. Mám pocit, že se vznáším. Jsou jako tmavé černé stíny ve světle. Všude je světlo a tvary jsou jen černé. . . jen černé. . . tvary. . . postavy. Je mi také zima, je mi velmi zima. (Třerse se a zkrříží ruce na hrudi. Vzrušený dech a pak vyklene svá záda a ohýbá krk, jako by při náhlé bolesti). Ach . . . v krku m á m bolest . . . Bože! To bolí . . . bolí . . . Oh!

(V této chvíli H. R. opustí tuto scénu a posune se dopředu k jeho návratu do domu.)

HR: *Myslím, že jsem zpátky uvnitř. Je tu jiný program v TV.*

AC: Co je to teď?

HR: *Je to noční show. . . je to film. . . je to druhý, pozdní film. Jsou dvě hodiny? Vypadá to jako dvě hodiny. Nevzpomínám si. . . vcházím d o v n i t ě . . . odložil jsem pistoli a vyčistil ji . . . musela být špinavá. Vyčistím pistoli a odložím ji.*

AC: Jaký druh zašpinění to byl?

HR: *Nevím. . . otisky prstů na hlavni nebo na něčem, a byla m o k r á . . . byla mokrá. . .*

AC: Bylo z ní vystřeleno?

HR: Ne. Ne. Vytáhl jsem municí. Nebylo vystřeleno a municí jsem uložil zvlášť. Vždycky to dělám. Nebylo vystřeleno. Nebylo vystřeleno. Lehl jsem si, abych šel spát. . . Zhasnu světla. Nějak se bojím. Jsem vystrašený. . . vzal jsem si skleničku koňaku, abych mohl spát. Vzal jsem si valium. Nemohl jsem spát. Na polštáři je však krev, malá červená skvrna, na polštáři je pár skvrn od krve. Když jsem se probudil, na polštáři byla malá skvrna. Když jsem se probudil, cítím se ztuhlý a bolavý. Bolí mě klouby. . . . (Nepokojné dýchání.) Bolí mě ramena, bolí mě krk . . . . Občas to bolí. . (Vzdychá.)

AC: Je na těle krev? Odkud pocházejí skvrny od krve?

HR: Nevím. Díval jsem se . . . myslel jsem, že to byl jen pupínek nebo tak něco. Byly velmi malé. . . jen malé skvrny. . . jen pár skvrn na polštáři a prostěradle. Na svém těle jsem nic neviděl . . . ne. . . . Možná to byl jen komár. Jsou zde komáři . . (Povzdech.) Je mi zima. (Chvěje se a pokládá paže přes hrudník.)

AC: Vaše tělesná teplota se zvýší na normální a už nebudete cítit chlad.

(HR: se zachvěje a povzdechne si.)

AC: Vaše tělesná teplota se zvýší na normální.

HR: (Po dlouhé pauze) Je ráno a já jsem oblečený. Procházím se kolem domu za světla a je pozdě. Spal jsem dlouho. Nedělám to často. V jedenáct hodin jsem unavený, cítím se unavený a jdu ven, z domu chodím po trávě. (Vzdychne). Cítím se opravdu v depresi a podivně... a jdu ven . . . cítím se hloupě a myslím, že jsem zavolał Buddovi. Z nějakého důvodu mám pocit, že bych měl zavolat Budda a mluvit s n í m . . . nebo mluvit s nějakým člověkem . . . tak jsem to udělal. Mluvil jsem s Buddem, navrhl, abych zavolał policii a uvidíme, jestli existovala nějaká světla nebo světlice, Dix ... je nedaleká armádní základna, a já jim to říkám a oni sdělují, že tu noc nebyla nikde žádná světla ani světlice ... a mluvím s tím důstojníkem, který se mě ptal na spoustu otázek ... spoustu otázek (následuje dlouhá pauza.)

AC: Co je s vaším krkem?

HR: Bolí to. . . je to ztuhlé. . . je tam tupá bolest. (Povzdech.) Cítím se už pár dní divný. Nastoupím do auta a jedu na základnu. Existuje tu spousta zadních silnic a borovicových lesů a z nějakého důvodu tam jedu v pozdním odpoledni a vystoupím z auta na tom místě a chodím kolem dokola, já opravdu nevím, proč to dělám . . . Jen se rozhlížím. . . jedu na jiné místo. . . a rozhlížím se kolem. Je pozdě odpoledne, slunce zapadá, pak jedu zpět domů.

(Dlouhá pauza. Povzdechne si.) Hledám něco. Něco hledám. Něco se tam dole děje. Hledám, co se tam děje. . . Cítím, že se tam něco děje. Ach! (Hlasitě a pak šeptem) Něco se tam děje. (Dlouhá pauza.) Něco mám v obličeji. A v žaludku mám bolest také. (Neklidně. Dlouhá pauza, a jeho vyprávění se přesune do událostí předešlé noci.) Zase si pro mě přicházejí. To je . . . můj . . . to je moje. . . můj žaludek opravdu bolí . . . opravdu bolí. (Neslyšitelné slovo, pak H. R. vyklene záda, napne se, jako kdyby byl v bolestech.) Nějací lidé se mě dotýkají. Proč se mě dotýkají? (Zhluboka si povzdechne.) O h . . . chci se probudit . . . chci se probudit.

AC: Dobře. Můžete mi jen říct, co se děje a proč se chcete se probudit?

HR: To je. . . Jsem na trávníku a berou mě do toho černého mraku. Je to černý mrak a z toho vychází jasné světlo. Je to opravdu jen sen. . . to je . . .

AC: Špatný sen.

HR: Je to špatný sen. Je to jen sen. Je to ale tak jasné. Je to tak jasné. . . jdu do tohoto černého mraku. . . je tu světlo, ale ty postavy jsou černé. . . a . . . nemají žádný tvar. . . a jsou m a l é . . . jen . . . moje tělo se hýbe. Nechtěl jsem, aby se hýbalo, ale se hýbe se. Nechtěl jsem, aby se hýbalo, jen jsem se přesunul do tohoto černého mraku. . . . Tu je . . . je zima. Je mi zima. Tak chladno, je to opravdu ...studené.

AC: Donesu vám příkrývku. (Opouští místnost.)

HR: *Je zima. (Třese.) Je tu zima. (Povzdech.) Co dělají? Proč to dělají? Je tu světlo. . .*

AC: (Po návratu, na něho dává deku.) Zde je lehká deka. Teď ti bude mnohem tepleji.

HR: *Oh. . . je tu zima. Nyní jsou zde různá světla a jsou všude v místnosti, dotýkají se mě světly. Mám pocit, že plavu. . . mám pocit, že plavu . . . a . . . a . . . neříkají nic . . . Chci s nimi mluvit, ale nic neřeknou. . . nic neřeknou. Je to velmi příjemné. . . je to měkké a teplé . . . cítím se velmi dobře. Cítím se velmi dobře. Je to v pořádku. Nic se nestalo. Jsou přátelští. Vycházím z mraku. . . Vycházím z černého mraku. . . Jsem na trávě. . . znovu. Jdu zpátky do domu. Cítím se velmi unavený . . . cítím se velmi unavený. (Vzdychá.) Oh! (Hlasitě) Oh! Ach. (Dýchání se uvolňuje.) Je to v pořádku. Nic se nestalo. Je to v pořádku.*

AC: Chtěl byste trochu spát? Chcete si trochu zdřímnout?

HR: (Po dlouhé pauze) *Celá moje energie je pryč . . . vzali mi veškerou mou energii.*

AC: Stačí si jen chvilku, na pět minut zdřímnout a to vám dodá energii. Přinese vám to zpět energii a osvěží vás to.

(HR dýchá zhluboka a odpočívá.)

AC: (Po dlouhé pauze) budete se cítit uvolněně a odpojen od zážitku. Budete to moci dobře vidět. Vaše vnímání bude dobré. Budete se cítit odděleně. Koneckonců jste v divadle a sledujete toto představení. . . tento film. Představte si vzpomínku na film, vzpomínku na ty lidi. Můžete mi říct, kdo to byl a jak vypadali?

HR: *(Náhle, pevně) Ne! Ne. To vám nemohu říct. Ne. Ne. (Šeptá) Ne. Malí. Černí. Malí. Jasně oči. (Nepokojně dýchá.) Jsem silnější, než oni. (Šeptá) Jsem silnější, než oni. Nemají žádnou skutečnou vůli. Jsou vystrašení. Jsou vystrašení. Vyděsil jsem je. Cítím to. Cítí se prázdní a jsou jako stíny. Vypadají jako stíny s očima. . . mají dlouhé ruce. . . . (Dlouhá pauza. Nepokojně dýchání.) Nemají rádi sluneční světlo. Cítím to. Nemají rádi sluneční světlo. Tak malí. Jsou malí. . . malí. Studení. Tak studení. Jsou chladní. Cítím z nich chlad.*

(HR je stále pod příkrývkou, znovu se chvěje a sevře ruce na hrudi.)

AC: Dotknu se vaší pravé ruky a budete se znovu cítit v teple. (AC poznamenává, že jeho ruka je vlastně teplá.) Teď jste mnohem, mnohem teplejší. Vaše tělesná teplota se vrací k normálu.

Světla se nyní v divadle rozsvěčují. Film je u konce. Cítíte se velmi uvolněně a máte kontrolu nad věcmi. AC pokračuje ve svém uklidňujícím přesvědčování a vyvádí H. R. ze stavu transu.

Howard se posadil a promnul si oči. Byl v hypnotickém transu asi hodinu a vypadal vyčerpaný a opotřebovaný. Magnetofon stále fungoval. Bylo dlouhé ticho a pak jsem promluvil.

BH: Ještě nemusíš vstávat.

HR: *Chci se posadit. (Ruku má na krku, uklidňuje to.) Oh! Fajn! Mám opravdu pocit, že to bylo vyvrtnuté nebo tak něco.*

BH: Byl tam někdo poblíž, když se to stalo s tvým krkem? Kde stáli ve vztahu k tobě, když se to stalo?

HR: *Nemyslím, že stáli. . . Myslím, že jsem se vznášel a oni se vznášeli kolem, ale nepamatují si to. Jen se mě dotýkali. Zdálo se mi, že se to stalo, když jsem vyšel z domu.*

(Dříve v setkání - poznámka BH.)

BH: Co krk?

HR: *Jo.*

BH: V té době jsi pustil zbraň?

HR: *Musel jsem ji mít. To si nepamatují. Cítil jsem se, jako bych ji měl pořád s sebou. A když jsem se vrátil dovnitř, do domu, vzpomněl jsem si na to a byla vlhká, vyčistil jsem ji a vysunul*

zásobník, měl v sobě šest nábojů. Vždy jsem držel municí odděleně od revolveru, takže jsem těch šest nábojů vybral a nevystřelil jsem. Fajn! (Znovu ke krku.)

BH: Když jsi příští den šel ven, nepamatuješ si, co se dělo?

HR: *Ne.*

BH: Nebylo jasné, zda se něco. . .

HR: *Nemyslím si to, ne, nemyslím si, že se něco stalo.*

BH: . . . protože jsi říkal, že pro tebe přicházejí znovu ... nebo zda to bylo s tím časem spojeno.

HR: *To si nepamatuji. Myslím, že to byl jen špatný sen (nervózní smích). Nebo. . . něco se stalo.*

BH: A co krev? Viděla vaše matka krev na polštáři?

HR: *Ne. Bylo to jen nepatrné. Bylo to jako pár skvrn na polštáři a pár skvrn na povlečení.*

BH: Nevšiml sis na sobě žádných stop krve?

HR: *Ne. Byly to jen mikroskopické skvrny, ale byly jasně červené.*

BH: Spíš na břicho nebo na boku nebo na zádech nebo kde?

HR: *Obvykle začínám na boku a dělám asi tři změny polohy a pak skončím na zádech.*

BH: Jo. A co ta bolest v žaludku, kterou jsi měl?

HR: *Zdá se, že to jsou jen namožené svaly. Nevím, zdálo se mi, že je to tady (ukazuje oblast trochu nad pupkem) a měl jsem to proto, pomyslel jsem si, protože jsem se přestěhoval do New Yorku, ale zdá se, že to tehdy začalo. Nikdy jsem neměl žaludeční problémy. Míval jsem je, když jsem se rozváděl. Neuvěřitelné napětí v zadní části krku a ramen, ale to se zdá odlišné. Bylo to, jako by to byly svaly, a to se uvolnilo. Chiropraktik by to mohl uvolnit. I valium by to uvolnilo. Nezdá se však, že se to dobře uvolnilo.*

BH: Takže se vám zdá, že máte bolesti?

HR: *Ne tolik, ne. Ale přichází to s pocitem obav. Znovu jsem to cítil v žaludku.*

BH: Je to pocit trávení, vnitřní, svalové nebo co?

HR: *Je to ve svalech.*

BH: Když si vzpomeneš na ten dotek?

HR: *Oh! Jen jsem byl unavený.*

Howard vypadal v té chvíli tak zničeně, že doktorka Clamarová navrhla, aby si na chvíli lehl a odpočíval. Zeptala se, jestli chce šálek čaje a on vděčně přijal. Když si lehl, přešel jsem k židli Afrodity blízko gauče. Howard se otočil a podíval se na mě, jeho výraz byl nezapomenutelnou směsí otřesené důvěry a bezmocnosti. Momentálně nemohl najít žádná další slova. Místo toho natáhl ruku, chytil mě za ruku a pevně ji držel v jeho, a po celou dobu se na mě díval širokýma, prosícíma očima. Nikdy nezapomenu na jeho výraz. Bylo to, jako by se současně potřeboval dotknout jiného člověka, cítit pevnou půdu pod sebou a dostat nějaké vysvětlení toho, co se mu stalo. Nikdy jsem se necítil tak neschopný.

Chvilé mlčky plynula. Nakonec jsem mu řekl, že teď není důležité zacházet s jeho zážitky jako s čímkoli konkrétním - snem, vzpomínkou nebo skutečnou událostí. „Teď nezáleží na tom, co to bylo.“ Věděl jsem, že to není vysvětlení, ale pokus o to, aby cosi děsivého zmizelo, alespoň dočasně. Krátce nato se doktorka Clamarová vrátila s čajem a Howard si dal lžici po lžičce cukr do svého šálku. Když poukázala na to, že používá mimořádné množství cukru, byl překvapený, protože nevěděl o tom, co udělal. Konverzace pokračovala a nevyhnutelně bylo položeno více otázek. Hledal jsem podrobnosti v číslech.

BH: Měli ruce a nohy?

HR: *Jo. Dlouhé prsty a hubená paže.*

BH: Pamatuješ si, jak blízko byli?

HR: *Jo. Dotýkali se mě. Nebo se mě něco dotklo. Byl to tak fyzický pocit. Cítil jsem, jak se děje tolik fyzických věcí.*

BH: Když se tě dotýkali, kde se tě dotýkali? Stál jsi nebo jsi seděl?

HR: *Připadalo mi, jako bych se vznášel. Připadalo mi, jako by byli mě dotýkali, když jsem stál v enku . . . na trávě, a letěli nebo plavali ke mě. Nepamatuji si, že by šli po nohách. Nepamatuji si, jak se jejich končetiny pohybovaly. Nepamatuji si jejich mluvení. Jako by se vznášeli v tomto černém oblaku. Příležitostně tam bylo oslepující světlo. . . jasné světlo a cítil jsem, jak se mě dotýkají. . . všude.*

Zeptal jsem se na čísla a Howard udělal zajímavé psychologické pozorování.

HR: *Opravdu to vypadalo, jako by neměli žádnou vůli. . . . nějak jsem cítil, že jsem silnější, než oni. Nějak. . . Jako by . . . od nich šel strach. Byli jaksi bojácní. Něco tam bylo. . .*

BH: A přesto jsi se opravdu nemohl pohnout.

HR: *Ne. . . v podstatě. Ale zdálo se mi, že nechci. Já si nepamatuji, že jsem se chtěl dostat pryč.*

BH: A byl tam bod, když jsi říkal, že jsi se cítil velmi dobře.

HR: *Jo. To jo. Byl jsem velmi klidný a uvolněný.*

BH: Pamatuješ si, kdy to bylo?

HR: *Zdálo se mi, že to bylo ke konci. Zdálo se mi, že se bylo před tím, než jsem se vrátil do domu. Ale nebyl tam žádný fyzický vjem. Opravdu si nepamatuji žádné fyzické omezení, do kterého jsem šel, protože to bylo opravdu těsné. Nebyl tam velký prostor. Největší rozloha otevřeného prostoru pro jakýkoli druh prostoru, do kterého jsem se mohl dostat, by neměla být větší než třicet stop v průměru.*

BH: Budeme se tam muset jít podívat.

HR: *Ne. Není tam nic.*

BH: No, rád bych se jen podíval.

HR: *Ne, nemyslím si, že tam něco je.*

BH: Stále by tam nic nebylo, ale chtěl bych jít ven a podívat se na okolí a získat z toho smysl.

HR: *Nemyslím si, že tam něco je. . . (nervózní smích).*

BH: Trochu mi to udělá představu, jen abych viděl tu oblast.

HR: *No, možná na jaře, když bude trochu tepleji nebo tak nějak. Opravdu tam nic není.*

O půl hodiny později, během oběda, Howard najednou řekl, že netuší, proč byl proti mé návštěvě místa jeho setkání. Řekl, že on sám si myslel, že to bylo divné, že byl tak silně proti tomu, a nemohl poskytnout žádný důvod pro své chování. Důsledek Howardova odhalení byl skoro stejně zneklidňující, jak pro mě, tak zdrcující pro něj. Vycítil jsem nejen to, čím prošel, ale i to, co se chystal prožít. Druhý den jsem mu zavolal, abych se zeptal, jak mu je.

„Cítím se v pořádku, ale měl jsem strašnou noc. Opravdu jsem moc nespal.“ Navrhoval jsem, aby zavolal doktorce Clamarové, pokud to mělo být opravdu špatné, protože mohla hypnotickou terapií zmírnit jeho úzkost. Řekl, že jí zavolá, ale jen pokud se mu to bude zdát naprosto nezbytné. V každém případě jsme nemluvili o obsahu jeho zkušenosti, neboť jeho bezprostřední klid myslí byl nejvyšší prioritou. Volal jsem mu každý den po několik příštích dní, ale trvalo to asi týden, než se věci začaly vracet k normálu. Později mi řekl, že trpěl silným pocitem, že udělal něco zakázaného, že zradil důležitý příkaz, aby si nic nepamatoval a nikomu neříkal, co se mu stalo. Okamžitě jsem přemýšlel o Stevenovi Kilburnovi: „Nemám si pamatovat.“ Když se ho Dr. Clamarová zeptala, proč si to nemá pamatovat, Steven odpověděl, „Já prostě vím, že nemám.“

Když mi nechtěl umožnit navštívit místo jeho setkání, vypadalo to jako produkt stejné hluboce implantované hrozby.

Jeden z těchto aspektů únosových příhod je třeba mít neustále na paměti, a to je dramatická podobnost základních posloupností událostí. Porovnáním těchto dvou typických případů lze vytvořit scénář krok za krokem, který ze strany posádek UFO, naznačuje zcela koncepční modus operandi. Prvním prvkem je navázání jakéhokoli kontaktu nebo kontroly. V hypnóze Steven popsál disk v Marylandu a zmínil se, že je unavený. Doktorka Clamarová navrhla, aby se zastavil a odpočíval. „Ne, to nechci. Nezastavujte mě! Něco se stane, když se zastavím.“ Z návrhu je nepochybně zřejmé, že Stevenova mysl se nějakým způsobem připravuje na to, co se bude dít. Howard na začátku své hypnotické vzpomínky vysvětluje, jak se cítí napjatý. Afrodita se zeptá, co ho nutí cítit strach, a on odpoví: „Není to zde bezpečné.“ Je samozřejmě možné, že oba tito muži se prostě báli pokračovat v plném rozsahu vzpomínek na jejich setkání, ale důkazy v jiných případech, jak uvidíme, navrhuji doslovnější výklad.

Dalším krokem je zjevné převzetí kontroly nad obětí. Nad Stevenovým autem letí osvětlený objekt a poté, za vteřinu, je jeho auto nějak odtazeno ze silnice. Howard sedí tiše uvnitř, vidí podivné světlo, které naplní místnost a říká si: „Něco mi to udělalo.“ Téměř úplná kontrola byla zajištěna, každý muž potom dělal přesně to, co měl dělat: Steven vyleze z auta a stojí poblíž předního blatníku; Howard vstane, oblékne si svetr a jde ven do zadní části domu. Každý má stále racionální, sebeobranný impuls, podle kterého není schopen jednat: Steven si myslí, že by měl jít do nedalekého domu a pokusit se získat pomoc; Howard vezme s sebou nabitou zbraň, když vyjde ven. Žádná akce se však neuskuteční. Steven zřejmě pod vnější kontrolou neodejde od svého auta a Howard upustí zbraň.

Pokud lze tyto události ve scénáři považovat za počáteční nastavení subjektu, je dalším krokem jeho úplné znehybnění a zachycení. Téměř v každém případě únosu, o kterém vím, je to nejděsivější část celé zkušenosti. „Mám pocit, že se nemohu pohnout ... Jsou tam nějakí lidé a dívají se na mě ... Snaží se se mnou hýbat.“ Howardův popis ochrnutí je živý. „Připadalo mi, jako bych se vznášel. Nepamatuji si, jak chodím. Nepamatuji si, jak pohybuji končetinami. Nepamatuji si artikulaci.“ Steven řekl: „Stáli tam a jen se na mě dívali . . . Nemůžu nic dělat . . . Mé ruce jsou tuhé, nemůžu se pohybovat! Nemůžu udělat ani jeden malý krok!“

Tato děsivá a absolutní ztráta kontroly nad tělem se obvykle objevuje vteřiny před tím, než se únosci dostanou na dohled, a tak se spojí dva druhy traumatu do jednoho devastujícího zážitku. Další zjevnou událostí je transport zajatce do UFO, zdá se, že se toho dosahuje různými prostředky. Stevena „chytila nějaká svorka“, takže pokud vím, je to ojedinělý případ, i když Howardovo plavání uvnitř je běžné. Jedinou zajímavou podobností je však způsob, jakým popisují unesení své malé věznitele. „Jsem silnější, než jsou oni,“ řekl Howard. „Bojí se mě. Vystrašil jsem je. Cítím to.“ „Nemám pocit, že jsou opravdu silní,“ vzpomněl si Steven. „Není tu moc pohodlně . . . nechci tu být. Neříkají mi to, ale je to zřejmé. Myslím, že chtějí odejít více než já.“

Technologické důsledky těchto případů jsou pro mě stejně znepokojivé, jako pro čtenáře. Telepatická komunikace, ovládání vědomí velmi vyspělými mimozemšťany, znehybnění bez ovlivnění srdečního tepu a dechu - není lehké přijmout realitu technologických výkonů daleko před našimi možnostmi. Všechno to zní nepředstavitelně, přesto jsou nám tyto konkrétní detaily předkládány znovu a znovu. Logika nám zakazuje vyřadit konkrétní prvky, jednoduše proto, že

když jsme našli "C", je těžší to přijmout než "L". Bohužel, musíme se vypořádat s těmito případy, jako s celkem, a částečně nevěřičně pozastavit na chvíli ten luxus.

Pokud tyto zásahy představují nějaké zkoušky lidstva vyspělými mimozemšťany na vysoké úrovni, tato teorie není tak zcela od věci. Prostě musíme přijmout technologické možnosti někoho, kdo je daleko před námi. Jelikož náš vesmírný program se stal skutečností, je možné si představit vědce říkat o UFO fenoménu něco takového: „Mohou mít technologii, aby se sem odtamtud dostali, ale nikdy nebudu věřit, že by fyzicky levitovali lidi nebo telepaticky komunikovali. Je také možné si představit vědce vynikajícího ve své době, jako byl Leonardo da Vinci, říkat něco takového: „Mohu téměř přijmout myšlenku, že mohou udělat moji přesnou podobu na kusu papíru, po působení chemickými látkami v zatemněné místnosti, ale nikdy nebudu věřit, že ta malá krabička může přijímat zvuky a obrazy vysílané neviditelně vzduchem na tisíce mil daleko.“

Allen Hynek rád poukazuje na samolibost, s níž se vědec ve dvacátém století dívá na praktikujícího vědce a na medicínu ve třináctém století. „A přesto,“ dodává, „pokud budeme mít štěstí, budou existovat vědci z dvacátého pátého století, kteří nás mohou považovat za stejně mimořádně kuriózní.“ Nesmíme zapomínat, že člověk cestoval doslova od koní a kočárů po vozítka na povrchu Měsíce za méně než 75 pět let. Jakékoli mimozemské civilizace, řekněme, dvacet tisíc let vědecky před námi, mohou mít technologickou vyspělost více ohromující, než by připadala Leonardo da Vincimu barevná televize.

Steven Kilburn a Howard Rich popsali zvláštní plošinu v řadě událostí, které vytvářejí zážitek z únosu. Viděli jsme zřízení vnější kontroly jako třístupňové: postupný pocit strachu, něčeho co se stane, následované definitivní odpovědí na nějaký druh telepatického vjemu: vystoupení z auta, chůze ven za dům, atd., a nakonec absolutní svalovou paralýzu, která je učinila bezmocnými. Ve čtvrtém kroku jsou přesunuti na palubu UFO. Poté následuje „vyšetření“ - pokud je to tak, jak to vypadá, které se koná téměř vždy na vysokém, plochém stole uvnitř oblé místnosti.

To, co lze popsat jako zvláštní emocionální platformu, nastává v tomto bodě. Zajatec je nějak uklidněn, je ovlivněn tak, aby se cítil v pohodě, někdy je dokonce docela šťastný a spokojený. Analogie k anestezii je zde nevyhnutelná. Přestože subjekt velmi často pociťuje občasnou bolest, je rychle zmírněna nějakou metodou, která zjevně nezahrnuje ztrátu vědomí. Howardova slova, když znovu prožil toto „vyšetření“, jsou typická. „Co to dělají? Co to dělá a proč? Nyní tam jsou různá světla po celé místnosti a oni se mě dotýkají světly. Já plavu . . . mám pocit, že se vznáším a oni neříkají nic. . . . Chci s nimi mluvit, ale nebudou nic říkat, nic neřeknou. Vypadá to velmi příjemné.. Je to měkké a t e p l é . . . Cítím se velmi dobře. Cítím se velmi dobře.“

Steven Kilburn, popisující pocit při sezení na stole ve středu velké zakřivené místnosti, říká: „Má to skutečně uklidňující účinek, pobyt v této místnosti.... Máte skoro pocit, jako byste se vznášeli. Je to velmi klidné.“ Později popisuje světlo blízko středu stropu a nad stolem. „Svítilo to na mě. Je to teplé. Cítím se dobře. Cítím se teď dobře. Moje záda také cítím lepší.“ A ještě později, na konci setkání: „Cítím, jak tam ležím, že jsem vysoko, jen mám trochu závratě. Ale jsem velmi uvolněný.“ Mnozí z nás popsali podobné pocity po prožívání různých druhů anestézie.

Dva dny před Howardovými mukami v Toms River, se Dr. Clamarová setkala s dalším svědkem UFO, účetním jmenujícím se David Oldham a já jsem byl tomu přítomen, což se ukázalo být velmi prospěšné pro hypnotické sezení. Je důležité, aby přezkoumala jeho únos podle způsobů, které jsme znali z jiných případů. V září 1966, když bylo Davidovi šestnáct let, odjel se dvěma dalšími chlapeci do malého nočního klubu poblíž Greensboro v Severní Karolíně.

Když tam dorazili, bylo sedm třicet, ale bylo jim řečeno, že se podnik neotevře dříve, jak v osm hodin. Rozhodli se, že si koupí šest plechovek piva a budou jezdit kolem, dokud se klub neotevře. David seděl na zadním sedadle auta a další dva chlapi byli vpředu, když z nějakého důvodu řidič odbočil na vedlejší silnici a zastavil. Toto neočekávané a nevysvětlitelné odbočení silně odpovídá nastolení kontroly, která je na rozdíl od Howardova případu nelákala ven, nebo na Stevenovo odbočení z dálnice na nepoužívanou zastávku.

Velké oranžové světlo se vznášelo nehybně nad stromy. Když ho pozorovali, začalo se houpat sem a tam jako kyvadlo. Mezi těmito třemi chlapi nedošlo k rozhovoru. Později David řekl: „Jediné, co si pamatuji, že jsem si myslel, že chci mluvit s těmi kluky, ale nemohu s nimi mluvit. Je to jako by mě něco mělo pod kontrolou. Davidova další vědomá vzpomínka je, že jde zpět do klubu a jde dovnitř se svými přáteli. Program byl v plném proudu, hodiny na zdi klubu ukazovaly 22:30. Nerozuměli tomu, co se tehdy stalo, bylo to alespoň o dvě hodiny později, než by mělo být. Zůstali tam jen krátkou dobu, ale přesto řekli některým přátelům, že viděli UFO.

Když přišel David domů, popsal své matce podivné oranžové světlo, a ona mu řekla o pozorování UFO v blízkosti letiště v Greensboro, o kterém ten večer slyšela.

Problém ztracených dvou hodin Davida však i nadále trápil a vedl k jeho rozhodnutí o několik let později, zkusit hypnózu. David měl před svou 5. schůzkou s Afroditou několik schůzek, ale ta poslední se ukázala být nejlépe odhalující, jak prožíval ten večer v Severní Karolíně, a jak to bylo zaznamenáno na pásce, tak i paralely jeho zkušenosti se Stevenem jsou nezaměnitelné. Na samém začátku transu projevoval velký strach a velmi nepravidelně dýchal. Ve skutečnosti ho během sezení Dr. Clamarová musela znovu a znovu uklidňovat. Je třeba si uvědomit, že tyto tři události se staly v uvedeném pořadí: u šestnáctiletého chlapce v roce 1966, dvacetiletého v roce 1973, a třicetiosmiletého v roce 1979. Variace jejich individuálních reakcí, zejména v jejich schopnosti ovládat strach, možná budou mít co do činění s jejich věkem v době jejich únosu. Regresní hypnóza zahrnuje prožívání se všemi doprovodnými emocemi ze zážitků, které se staly v životě člověka dříve.

David začal vzpomínat na oranžové světlo nad stromy. Ach! Co je to za světlo? (Dlouhá pauza) . . . chci se dostat ven. . . cítím se tak bezmocný. . . . Jdu ven. Je tam světlo. . . . Nemůžu. . . nemůžu mluvit! Druhý si vzpomíná na Howardovy pocity, že světlo v jeho pokoji „s ním něco udělalo“, a pak jeho zjevně nedobrovolné jednání: „Vstávám ... jdu do zadní části domu... Je zde další světlo.“ David, s téměř nesnesitelným strachem popisuje něco, co přichází k němu: Co je to? co . . . co je to? (Velmi vzrušeně dýchá) Co je to? Proč. . . proč. . . jsem znecitlivěný . . . všechno je pryč. . . přestávám cítit. . . . Oh! Ach! Ach! Nemůžu se pohnout. . . nemůžu se hýbat. Ach! Ach! Co se to děje? Nemůžu se pohnout. Ach! Co . . . co . . . chcete? Nechte mě odpočívat. . . . Nemůžu . . . Nemůžu. . . Pomoc! Pomoc! Pomoc! Pomoc!

Dr. Clamarová v tuto chvíli zasáhla, aby ho uklidnila a připomněla mu, že tyto události sleduje pouze z bezpečné vzdálenosti a nezúčastnil se jich. Ale tento okamžik, jak jsem řekl, je ten, který je nejtraumatičtější ze všech - spojení úplného fyzického ochrnutí s příchodem únosců. Davidův strach byl hlubší a otřesnější, než jsem kdy byl svědkem. Vše, co se dalo dělat, bylo zůstat v klidu, v jeho přítomnosti.

Je vzat do lodi a vyšetření začíná. Křičí zjevnou fyzickou bolestí a stěžuje si, že není schopen dýchat. Popisuje něco nad hlavou, díky čemu se třese. Dále se přesune do jiné části lodi a popisuje tento postup: „Já nejdu sám. Přemíst'uji se . . . bezmyšlenkovitě. Cítím se uvolněně. . . velmi uvolněně.“ Howard popsal stejný jev tímto způsobem: „Nepamatuji si, jak jdu. Nepamatuji si, jak se pohybují moje končetiny. Nepamatuji si, že by někdo mluvil.“

Když se David vrátil do svého auta, jeho přátelé jsou stále uvnitř, zřejmě ve stavu pozastaveného vnímání. (Tento jev, jak uvidíme, byl také několikrát ohlášen.) Zdá se, že David byl nějak „vybrán“ pro únos a vyšetření. Auto, ve kterém chlapci jezdili, bylo dvoudveřové sportovní auto; David musel stlačit přední sedadlo a lézt nemotorně kolem svých utlumených společníků. Nejhuře přístupný ze všech tří byl zřejmě jediný, kdo byl unesený.

Konec jeho příběhu stojí za to citovat celý: „Moje ruce dostávají křeče. . . . Něco mě drží za ruku. . . a je to v pořádku. Hádám, že se . . . vracím . . . k autu. . . musím se dostat dovnitř. . . Vypadají jako. . . zkamenělí. Usmívá se. V tomto okamžiku, evidentně ostatní nabývají vědomí. . . tam . . . Vracíme se do klubu a řekneme ostatním, že jsme viděli UFO. Opravdu jsme ho viděli.

„Couvám, rychle se otáčím a jedeme zpět. Mluvíme stále. . . o UFO. Dostáváme se . . . poblíž klubu a jdeme ke dveřím. Cože? . . . Kolik je hodin? Je . . . deset dvacetsedm. Proč jdeme tak pozdě? Nevadí. Pojďme . . . Pojďme dovnitř. My jsme . . . viděli UFO. Bez legrace. Opravdu jsme ho viděli. Vím, že nám nevěří. Já vím, že nám nevěří. Pojďme. No tak, už je pozdě. . . uvidíme se později . . . Kluci, uvidíme se později.“

„Mami ... viděl jsem ... dnes večer jsem viděl UFO . . . skutečně jsem ho viděl.“

„To je velmi neobvyklé, Davide. Jsi unavený?“

„Ano. Ach ano. Dobrou noc. Jdu do postele. Já se opravdu . . . cítím . . . velmi divně. Pro něco . . . z nějakého důvodu ... chci . . . brečet.“

Doktorka Clamarová v tuto chvíli vyvedla Davida z transu. Během hodiny se objevilo mnoho dalších konkrétních podrobností, ale ústředním problémem, na který se nyní musíme zaměřit, je způsob, jakým Davidův příběh odráží ty, které jsme zkoumali hlouběji. Ihned po skončení sezení jsem se ho zeptal, jestli si pamatuje, proč se dostal z auta jako první. „Něco mě chytlo. Nevím proč. Jako by mě to lákalo. Je to všechno, co si pamatuji. Bylo to velmi děsivé. Byl jsem vyděšený, ale vylákalo mě to, a pak jsem se cítil opravdu klidný.“ Pěkný souhrn ve třech krocích dle standardního scénáře únosu.

Mezi Davidovým případem a ostatními samozřejmě existuje zásadní rozdíl. David si vědomě pamatoval pozorování UFO a skutečnost, že došlo k dvouhodinovému časovému odstupu. Ani Steven Kilburn, ani Howard Rich si na to vědomě nevzpomněli. V jejich případech neexistovaly téměř žádné stopy, které by naznačovaly jakýkoli druh setkání s UFO. David je jedním ze snad pěti set lidí, kteří si mohou být jisti, že zažili tento druh únosu, na základě zkušeností a na základě výzkumů, které byly provedeny do dnešního dne. Když se člověk snaží odhadnout, kolik unesených může být bez vědomých vzpomínek na pozorování UFO nebo na časovou prodlevu, uvědomí si, že Steven a Howard jsou viditelnými důkazy toho, co by mohlo být nezjistitelným množstvím únosů.

5. Televize NBC jako katalyzátor.

V lednu roku 1979, jsem obdržel telefonát od Harryho Lynna, producenta z New Yorku na „Channel 4 News“, který hledal informace pro připravovaný seriál na téma UFO. Původně kontaktoval Teda Bloechera, ale v tomto okamžiku svého života se Ted zdráhal jednat s lidmi ze zpravodajství, a proto se obrátil na mě a Harryho. Během pětadvaceti let, co se zabýval UFO, měl jakési neblahé zkušenosti s tiskem. Manipulaci s tímto obtížným tématem byla v tisku příliš častá zkreslení, měla chyby, a ve skutečnosti i výsměch vyděšených svědků. Nakonec ho však

získala vážnost a integrita Harryho Lynna a Teda Coopera s tím, co se ukázalo jako pravděpodobně nejlepší TV Document o fenoménu UFO, který někdo udělal.

Když Harry volal poprvé, navrhl jsem mu, aby mě doprovázel při současném vyšetřování UFO v Rockland County. Bylo by užitečné, kdyby viděl z první ruky, jak se případ odehrává. V prosinci jsem se objevil v rádiovém rozhovoru a zaváděcím programu WRKL mladý muž jménem Denis McMahon, který tam zavolal, aby řekl něco o svých dvou pozorováních UFO, které měl v roce 1969. I když k těmto příhodám došlo o deset let dříve, byly obě velmi zajímavé. Jedno, kterého bylo svědkem více než tucet lidí, včetně několika policistů, zaznamenalo UFO pomalu letící asi padesát stop nad železniční tratí v centru Pearl River, v New Yorku. Druhé, jak jsem předpokládal, byl únos. Než jsem se setkal s Harrym Lynnem, odcestoval jsem do Pearl River, abych si pohovořil s McMahonem, navštívil místa obou setkání a seznámil se s charakterem a pravdivostí svědka.

Pozorování, o kterém jsem si myslel, že by mohlo být únosem, mi bylo popsáno takto: krátce po večeři v pátek večer, jel McMahon, podle dlouho zavedeného zvyku, do West Nyack, aby vyzvedl svého přítele Paula Federica. Jeli úzkou silnicí s výhledem na jezero DeForest, kde zaparkovali, začali mluvit o událostech minulého týdne a plánovali si, co budou dělat po zbytek večera - kde bude ten večer tanec, kde by mohli najít nějaké dívky, a již brzy si Federico všiml, že na ploché horní ploše černé smaltované palubní desky se odráží světlo, které jak se zdá, pomalu zvyšuje velikost a jas. Ukázal to McMahonovi. Oba vyskočili z auta a dívali se na spodní stranu oválného UFO, vznášejícího se asi třicet pět stop nad nedalekým telefonním sloupem. Objekt vyzařoval ze svého středu silný paprsek světla směrem dolů, a měl řadu mnohobarevných světel kolem svého vnějšího obvodu.

McMahon ukončil svůj výklad tím, když řekl, že jeho auto nešlo nastartovat, i když nedávno nainstaloval novou baterii. Čekal několik minut, a když se o to pokusil znovu, motor se okamžitě rozběhl. Vyrázili směrem ke Clarkstownu, místu nejbližší policejní stanice, aby nahlásili incident. Jak jeli, zdálo se jim, že UFO letí stále nad nimi, ale pak odletělo dopředu, změnilo směr, vystřelilo směrem na severovýchod a zmizelo během několika sekund.

Když jsem našel Paula Federica, vyprávěl mi v podstatě stejný příběh, ačkoli McMahon neviděl ani s ním nemluvil téměř tři roky. Řekl, že když poprvé spatřil odraz na palubní desce, na okamžik předpokládal, že nad vozidlem musí být pouliční lampa. Když vystoupil z vozu, uvědomil si, že v okolí nejsou žádné pouliční lampy. Objekt způsobující odraz na palubní desce byl blízko, byl velký, tichý a rozdílný od všeho, co kdy viděl. Dále si také vzpomněl na skutečnost, že auto nešlo nenastartovat.

Několikrát jsem slyšel McMahonovo vyprávění a jednou Federicovo, než jsem si všiml zvláštní mezery v jejich vyprávění: viděli odraz světla, vystoupili z auta, aby viděli, co to bylo a hned nastala další událost, kterou zmiňují, že auto nenastartovalo. Nic o tom, jak dlouho tam stáli a sledovali UFO, nebo kdy se rozhodli vrátit se do auta. Ani jeden, neřekl podle Federica: „Pojďme odtud, k čertu.“ Jejich příběh měl začátek a konec, ale žádný střed. Přímou jsem se zeptal McMahon, jak dlouho stál před autem. Nebyl si jistý. Jeho vzpomínka byla mlhavá na všechno, kromě samotného začátku - vystoupení z auta a konce - potíže se startérem a jízdou na policejní stanici v Clarkstownu. Federico si nebyl jistý, co se mezitím stalo.

Časový sled byl následující. Oba muži si byli jisti, že dorazili k DeForest Lake neprodleně po večeři, která byla nejpozději v 19:30. To byl jejich obvyklý zvyk - parkovat u jezera, aby si naplánovali zbytek večera, který musel skončit ve 23 hodin, kdy očekávali, že budou doma. Jejich pobyt u jezera by je nezdržel v žádném případě na více než půl hodiny nebo tak nějak, ale

ani jeden si nemohl vzpomenout, zda dělali něco jiného, než že v noci jeli rovnou od jezera na policejní stanici a pak jeli domů. Zásadní bylo zjistit, kdy dorazili na policejní stanici, protože pokud se tam dostali, řekněme, v osm večer nebo někdy kolem toho, nemohl existovat žádný důkaz ztraceného času a byl by malý důvod na podezření z únosu.

O všech těchto detailech jsem informoval Harryho Lynna. Jeli jsme společně do Pearl River, abychom mohli navštívit ta místa a setkat se s McMahonem. Harry byl ohromen jeho zřejmou důvěryhodností a matoucí neúplností jeho vyprávění. Poté, co jsme opustili McMahona v Pearl River, ten odešel do práce jako vedoucí školy ve školní čtvrti, Harry a já jsme pak jeli na policejní stanici v Clarkstownu, abychom začali hledat úřední policejní záznam o incidentu. Nikdo z nás si nebyl jistý přesným datem, ale stížnosti se ukládají podle jmen stěžovatelů, takže v krátké době nám byla přečtena deset let stará policejní zpráva o UFO. Rozhodujícím bodem byl samozřejmě čas pozorování a první bod ve zprávě potvrdil moje podezření:

Ve 22:23, dne 4. 5. 1969. Denis McMahon, sedmnáctiletý. Přibližně před deseti až patnácti minutami, toho dne pozorovali UFO, když byli na Snake Hill Road ve West Nyack. Viděli odraz světla na kapotě svého vozu, proto zastavili a vystoupili z auta. V té době byli tito dva chlapci - McMahon a Paul Federico sedmnáctiletí, Douglas Sharkey také sedmnáctiletý, všichni tři pozorovali, když se dostali ven z auta, kulatý, plochý objekt, asi padesát stop v průměru. Objekt měl kolem okraje červená a bílá rotující světla a uprostřed bílé světlo. Objekt se vznášel asi 150 stop nad jejich hlavami a nevydával žádný zvuk. Po několika minutách objekt vzlétl a zamířil západním směrem. Chlapci uvedli, že viděli podobný objekt u Pearl River minulý pátek, kolem 23:45.

Když shrneme to, co jsme věděli již dříve a porovnáme to s touto zprávou, zdá se, že se to stalo zhruba v sedm až sedm třicet, když tři chlapci, ne dva, jak jsme si mysleli, přijeli po Snake Hill Road nad jezerem DeForest, zaparkovali své auto, a začali plánovat, jak stráví večer. Brzy uviděli podivné světlo, vyskočili z auta a pak nastala časová prodleva. Přicházejí k sobě, sedí v autě, jedou okamžitě na policejní stanici, dorazí tam v 22:23 a vysvětlují, že k pozorování došlo jen před patnácti minutami, což je čas, který jim trval, než dojeli od Snake Hill Road do Clarkstownu na stanici. Potom odjedou a vrátí se domů, jsou vzrušení a nepochybně zmatení tím, proč je najednou tak pozdě. Nikde netancovali, ani nehledali žádné dívky.

Když seděli v autě, viděli UFO, pak udělali pětiminutovou jízdu na policejní stanici, mělo by být nejvýše osm až osm třicet, tedy celé dvě hodiny jsou nezvěstné, tedy období času, nejčastěji zaznamenaného při únosu do UFO. Dalším krokem bylo samozřejmě navrhnout, aby McMahon a Federico podstoupili hypnózu, ale jak se často stává, narazil jsem na problémy. Paul Federico žil a pracoval docela daleko od New Yorku, a ačkoli řekl, že by chtěl prozkoumat svůj zážitek pod hypnózou, jeho volný čas byl hrozně omezený. Mac McMahon byl ochoten setkat se s Dr. Clamarovou a probrat s ní jeho situaci, ale byl rozpolcený ve věci podstoupení hypnózy.

Faktory, které ovlivňovaly jejich rozhodnutí a faktory všech ostatních v takovém dilematu byly trojí. První a nejsložitější byly osobní psychologické faktory. Obvykle se vyskytovaly falešné obavy z hypnózy a vyvolávaly váhání o tom, co si mnozí lidé myslí o samotném procesu. Buď odhalí něco trapného nebo něco úplně jiného, než kontakt s UFO, jestli byli opravdu uneseni. Opravdu chci podřídít svou vůli hypnotizérovi? Může se něco stát, když jsem v transu, co rozruší mou těžce získanou současnou stabilitu? A pod tím vším, chci skutečně zjistit, co se mi stalo, když mi v noci chybí dvě hodiny ve vzpomínkách?

Druhá sada faktorů je praktická. V tomto konkrétním případě by zpáteční cesta do a z Rockland County, plus samotná návštěva ordinace trvala nejméně čtyři hodiny. Mac McMahon

měl náročnou práci, pracoval v místní škole a měl zodpovědnost ke své rodině a ke své přítelkyni. Federicovy problémy byly podobné.

Třetí sada faktorů je skrytá, ale věřím, že jsou velmi reálné. Existují přesvědčivé důkazy, jak jsem již výše uvedl, že únosci jim implantovali silné posthypnotické příkazy o tom, co se stalo, že jejich oběti nesmí odhalit to, co se jim přihodilo. Téměř každý unesený, kterého jsem kdy viděl pod hypnózou, nervózně naráží na varování, aby si na nic nevzpomněl a nikomu nic neřekl. Často jsem čelil tváří v tvář těmto překážkám, když tolik lidí bylo ochotno podstoupit hypnózu.

Kromě toho, lidé změnili svůj názor v polovině procesu. Howard Rich ochotně vešel do ordinace doktorky Clamarové a vtipkoval o tom, že v Jersey Pine Barrens jsou pravděpodobně jen mývalové. O hodinu později, se toho důkladně zbavil, a věděli jsme lépe, co tam bylo. Když jsme opustili ordinaci, udělal jsem chybu, když jsem se zmínil o jeho příštím hypnotickém sezení. Nevěřičně se na mě podíval, jako bych ho požádal, aby se vrátil do temné uličky, kde se právě vyhýbal bandě lupičů. „Možná jednou zkusím hypnózu znovu,“ řekl, „ale neumím si představit, zda na to budu někdy připraven.“ Další podrobnosti o jeho zkušenostech jsou proto rukojmím základního a hlubokého lidského boje mezi zvědavostí a sebeobranou - touhou vědět a potřebou zapomenout. Nakonec Mac McMahan přišel na první schůzku s Dr. Clamarovou. Vysvětlila mu hypnotický proces, ale nakonec byl proti předběžnému transu při předběžném vyšetření. V té době se zdálo, že se hypnóze ubrání.

Harry Lynn, pilně připravoval materiály pro jeho televizní seriál o únosech do UFO, obzvláště ho to fascinovalo a doufal, že bude mít šanci prezentovat ve filmu hypnotickou regresní relaci. McMahanova změna názorů, tedy byla výrazným zklamáním. Moje zapojení do případu v Rockland County začalo v září 1978, když jsem přijal místo učitele na Rockland Art Center ve West Nyack. Malíř Stephen Greene mě tam doporučil a jeho manželka Sigrid, je dobrou přítelkyní mé manželky i mojí, a my jsme je často navštěvovali v jejich domě, poblíž jezera DeForest. Jak jsem se měl dozvědět později, žili jen půl míle od místa setkání McMahona a Federica. (K lepšímu nebo horšímu, náhody se vyskytují v rámci jevu UFO často.)

Jeden z mých studentů v Rockland Art Center mi řekl o své přítelkyni, která měla společně se svou dcerou zvláštní zážitek s UFO. K incidentu došlo asi v srpnu 1965. Její matka, které jsem zavolal, paní Bennettová, byla astronomický nadšenec, ráda spala venku a občas s jedním z jejich dětí pozorovala letní oblohu. Ona a její dcera, kterou nazývám Renatou, ležely vedle sebe na lehátkách a určovaly různé hvězdy a souhvězdí, když se ze severovýchodu objevilo světlo. Bylo větší než hvězda a rychle se přibližovalo. Když bylo přímo nad jejich hlavami, zřejmě docela vysoko, zastavilo se. Velmi jasný paprsek světla svítil dolů, osvětloval ženy a zhruba čtvrtinu akru v okolí. Paní Bennettová, která později rekonstruovala zážitek pro kameramana od Harryho Lynna, řekla: „Když to světlo dopadlo na zem a svítilo na nás, mohu vám jen říct, že máte pocit, že jste skutečně mrtví.“

Když jsem poprvé hovořil s paní Bennettovou, bylo to třináct let po příhodě. Renata je vdaná a žije v New Jersey, tak jsem s oběma ženami mluvil bez přítomnosti té druhé. Každá z nich vnímala stejný zajímavý bod velmi silně. Ihned po jejich setkání se vrhly do domu, aby ostatním členům rodiny řekly, co viděly. Samostatně nakreslily UFO. Ale v tu chvíli si uvědomily zvláštní skutečnost, že existují rozdíly v tom, co každá zažila jen několik vteřin před tím. Renata překvapila svou matku tím, že prohlásila, že nikdy neviděla tak obrovský paprsek světla, a její matka si nevzpomněla na to, že její dcera pozorovala dva malé objekty, které vypadaly, že vyšly z toho většího objektu a pak odletěly jiným směrem. Když ženy poprvé vstoupily do domu, našli pana Bennetta a další dítě ještě vzhůru, takže můžeme předpokládat, že setkání neskončilo pozdě

v noci. Ani jedna z žen však nemůže říci, v kolik hodin šly ven na počátku večera, takže nemůžeme určit dobu, po jakou trvala jejich zkušenost, zda netrvala déle, než si byly schopny pamatovat.

Okolnosti tohoto případu, které jsem zkoumal pro Harryho Lynna, jsou docela zajímavé. Skutečnost, že matka i dcera si vzpomněly na dva dramaticky odlišné aspekty svého setkání, a pouze okamžik po jeho skončení, naznačuje dvě možnosti: první, že jedna nebo obě jsou neobvykle špatné pozorovatelky, nebo druhá, že každá si vzpomíná na různé aspekty delší sekvence událostí. Stejně důležité je mít na paměti cílenou kvalitu pozorování. UFO se přiblížilo z velké vzdálenosti a zastavilo se, když bylo přímo nad nimi. Byly na okamžik středem zájmu a paprsek světla se zdál jednoznačně zaměřen na ně. To není tak, jako by paní Bennettová a její dcera náhodou zahlédli něco okolo: spíše je to skoro tak, jako by byly přednostním cílem přiletu UFO. Když mi můj student poprvé řekl o tomto pozorování, poznamenal jsem si jeho polohu. Nyní, když jsem se díval na různé případy v oblasti Rockland County, které by mohly zajímat Harryho Lynna, byl jsem ohromen tím, že jsem ve svých poznámkách zjistil, že paní Bennettová žila na DeForest Lake, a že její zkušenost se odehrála jen asi kilometr od místa McMahonova a Federicova únosu!

Úzce jsem spolupracoval s Harrym Lynnem po dobu několika týdnů, a domluvil jsem pro něj setkání a rozhovor s paní Bennettovou a řadou dalších svědků UFO v Rockland County i jinde. Většina z nich byla ochotna spolupracovat s NBC, s jedinou téměř univerzální výhradou. Harry to vyjádřil takto: „Obvykle, když dělám příběh, se mi zdá, že všichni dychtí být v televizi. Ale ne tady a ne s UFO. Nikdo nechce, aby se jeho jméno používalo, musel jsem všechny zakrýt, aby jejich tváře nebyly vidět atd. Je to opravdu divné. Chtějí vyprávět své příběhy, chtějí informace, ale bojí se zesměšňování a bojí se, aby nebyli poznáni.“ Jen pár svědků - Paul Federico a Mac McMahon nežádali žádné speciální opatření, aby jejich vzhled zůstal skrytý, pokud v této oblasti existuje důsledný falešný dojem, že svědkové UFO jako celek, jsou uchazeči o publicitu. Opak je častějším případem.

V lednu bylo chladné odpoledne, když jsme Harry Lynn, jeho tři kameramani a já, jeli po Snake Hill Road nad DeForest Lake, abychom natočili rekonstrukci setkání Mac McMahona a Paula Federica. Bylo to také něco jako shledání přátel, protože Mac a Paul se neviděli tři roky. Díky Harryho rostoucí obeznámenosti s materiály z případů setkání s UFO, a jeho diskuzí s Tedem a mnou, si byl vědom celé řady okolností, které naznačují možné únosy. V tomto konkrétním případě samozřejmě věděl o dvouhodinovém období chybějícího času, ale toho odpoledne během natáčení se dramaticky vynořilo další vodítko. Na cestě vzhůru v autě, jsem se zmínil, že některé sny obsahují návrhy a dokonce i částečné údaje o zapomenutých zkušenostech z únosů. Popsal jsem dobu, kdy téměř při každém únosu, se zajatci cítí uvolnění a klidní, někdy dokonce připomenou, jak jsme viděli, vlny tepla a štěstí. O půl hodiny později, když jsme stáli vedle Mac McMahonova auta a dívali se přes jezero, jsem se náhodou zeptal, jestli si Paul Federico vzpomněl, jak se mu zdálo o jeho zkušenostech. Řekl, že ano, ale sen byl zvláštní a cítil se divně, když se opakoval. Ujistil jsem ho, že to беру velmi vážně, a přemluvil jsem ho, aby ho sdílel. Federico mluvil pomalu, beze stop nejistoty nebo váhání. Samozřejmě to byl velmi jasný a živý sen:

„Viděl jsem sestupovat nějaký objekt a přistát ho. .. zůstal tam asi patnáct nebo dvacet minut a viděl jsem paprsek světla, jak vychází ven a svítí na okolí, svítí i na mě a jedna věc, na kterou jsem si vzpomněl, se mi zdála velmi podivná - vůbec jsem se nebál. Cítil jsem se velmi uvolněně

a velmi klidně, téměř jako bych byl v náručí své matky jako malé dítě.“ Paul je ve svých dvaceti letech solidní vzdělaný muž a je zaměstnán u velké letecké společnosti. Jeho sen, když ho převyprávěl, byl podivně dojemný a důmyslný.

Na konci toho odpoledne byla pro Maca McMahona oživena zkušenost na DeForest Lake. Během několika posledních týdnů strávil hodiny zkoumáním podrobností o Harrym a mně, procházel své vzpomínky a intenzivně přemýšlel o tom, co se stalo té noci. Viděl televizní program, který se nakonec objevil ve třech po sobě jdoucích dílech na NBC v pořadu „Six O'clock News“, viděl sebe a Paula Federica, stojícího na místě. O několik týdnů později jsem zavolal Macovi, abych se ho zeptal, jak se cítil, a zeptal se na jeho reakci na dokument.

Víceméně spontánně se bariéra amnézie začala rozpadat. Řekl mi, že on a jeho přítelkyně jeli domů pozdě večer, když se náhle ve spěchu jeho vzpomínky začaly vracet zpět. Vzpomněl si na přistání UFO a paprsek světla, který na něj zářil, přesně tak, jak to Federico viděl ve snu. Vzpomněl si, že je uvnitř lodi a zkoumají ho malé děsivé bytosti. Program televize se zabývá intenzivně myšlenkou únosu, avšak bez sdělení jakýchkoli detailů o interiéru UFO nebo procesu „vyšetření“. Byla mu ukázána kresba posádky UFO, ale McMahan popsal jeho únosce poněkud odlišně. Neexistuje žádný způsob, jak by někdo mohl spojit svůj specifický opětovný pohled s tím, co bylo projednáno nebo zobrazeno na obrazovce. Emoce, s nimiž popsal své zkušenosti, s nimiž jsem se obeznámil, byly nepochybně upřímné. Mnoho podrobností o jeho příhodě bude čtenáři známo. Především je třeba mít na paměti, že McMahan mi tyto podrobnosti oznámil v březnu 1979 - měsíce před tím, než popsal Steven Kilburn, Howard Rich nebo David Oldham své vyšetření na palubě UFO. Zeptal jsem se Maca McMahona, jestli stůl, na kterém ležel, byl kovový. Viz záznam:

MM: Ne. Byl tvarovaný, bělavý vršek, s okrajem kolem, velmi podobný pultu, ale uchycený středem v podlaze. Byl jsem uprostřed nebo hlavou proti zdi. . . moje nohy směřovaly doprostřed podlahy. . . zeď byla naproti mému tělu, byla zhruba šest stop od konce stolu. Já jsem vysoký šest stop, takže bych řekl, že místnost byla napříč široká asi dvanáct stop.

BH: A co výška?

MM: Jak vysoké to bylo? (Pauza) Nemám žádný dojem z výšky.

BH: Jaké bylo světlo v místnosti?

MM: Zdálo se, že světlo přichází zpoza mě a shora.

BH: Pamatujete si, že vidíte světelný zdroj?

MM: Ne. Místnost byla dobře osvětlená. Zezadu na mě svítilo světlo a bylo to jako lampa . . . připadalo mi to jako lampa. Světlo bylo jako žárovka za mnou nahoře.

BH: I když jsi zdroj neviděl?

MM: Ne. Byl čtyřicet pět stupňů od mého pasu. Světlo bylo přímo nad mou hlavou.

BH: Ačkoli jste to vlastně nikdy neviděl, cítili jste tam jen zdroj.

MM: Ano, byl tam zdroj světla.

BH: Jak byl tvar místnosti?

MM: První dojem byl, že je kruhová, ale pochybuji o tom.

BH: A tyto údaje. . . řekl jsi, že tam byli tři osoby podél zdi. . .

MM: Proti rovné zdi. Proto říkám, že to nebylo kruhové.

BH: Jak daleko byli od stolu?

MM: Byli proti zdi, od mých nohou, šest stop. Jeden byl přímo u mého pravého boku, sehnul se a podíval se mi do tváře.

BH: Jaké měl oči?

MM: Jo, měl černé oči. Velké oči. To jo. Byl velmi klidný. Velmi, velmi klidný.

BH: Nějak komunikoval?

MM: Ne. Mohl, ale já si to nemyslím. Přimo tam nikdo nebyl. Cítil jsem se, jako bych byl považován za zvíře.

BH: Řekl jsi, že jsou prostě soucitní. . .

MM: Žádné city nemají. Ten doktor. . . mi nahlédl do tváře. Myslím, že se upřeně díval. Myslím, že to byly ty oči. . . zdálo se mi, že sleduje emoce z očního kontaktu. Bylo to mnohem stabilnější a záměrné, myslím tím velmi intenzivní pohled. Bylo to přimo do mé tváře, přimo do mých očí. Nebyla to hypnóza nebo něco podobného, já jsem se dokázal ohlédnout a prohlížet ten obličej. A pamatovat si ho do konce té show. To sedí, to do sebe zapadá.

BH: Říkal jsi, že ty bytosti mají šedavou kůži. . .

MM: Jo. Světlou. Velmi světlou.

BH: A co struktura kůže? Vypadala jako naše kůže?

MM: Nemohla tak vypadat . . . Nejdřív jsem si myslel, že je to plast, ale pochybuji o tom. Ve skutečnosti tomu nevěřím. Je to jako snažit se popsat červenou barvu slepci. Byla tvrdá! Tvrdší kůže. Prsty jsem cítil tužší než je naše. Když byl na mém rameni, a těsně pod ním . . . no, měl jsem tričko na sobě, a bylo to směšné pro tuto roční dobu. . . a bylo to na předloktí, kde mám tetování na levé paži, na samotném svalu, na zadní straně paže, prsty mě tam popadly, to si pamatuji.

BH: Říkal jsi, že s tím bojuješ. Opravdu jsi bojoval? Byl jsi toho schopen. . .

MM: Vypadalo to jako vysněná souvislost. Tak to vypadalo. Vypadalo to jako vysněná příhoda. Nebylo to zcela všechno dohromady. Víím, že jsem vše neregistroval.

BH: Měly ty bytosti nějaké oblečení?

MM: Oblečení? Jo, byly oblečeny.

BH: Říkal jste, že jeden chlap měl nějaké lékařské vybavení?

MM: Tak mi to připadalo. Možná to bylo kvůli způsobu, jakým mě zkoumal. Řekl bych, že je těžké to popsat. Bylo by to jako nějaký vysoký límec. . . vidíte to na starých lékařských výstavách.

BH: Nějaký rolák?

MM: Jo. Ostatní měli spíše kombinézu. . . šedavě zelenou, tmavší než jejich kůže, ale podél stejných linií kůže. Přizpůsobivou. A byli dobře stavěni. Měli vzhled siláka. Pamatuji si to.

BH: Nebyli slabí?

MM: Ne. Nebyli vůbec slabí. Vypadali jako malí lidé, ale neměli žádné hubené paže a všechny ty kecy, jako by to byli normální lidé.. Tak se mi to zdálo. Nevypadali příliš hubení. Vypadali normálně, vysocí jen pět stop.

BH: Jaké měli tváře. . . a co poměr hlavy k tělu?

MM: Tvář vypadala větší a hlava vypadala zaoblenější a možná trochu větší, než lidská.

BH: Ale určitě měli ramena a trup?

MM: Ano, měli celou postavu. Rozhodně podobnou stavbu těla, já bych řekl, že kostru měli podobnou nám.

BH: Mimochodem, vracely se vám tyto obrázky čas od času, nebo se všechny najednou náhle objevily?

MM: Tu noc to přišlo náhle. Skoro jsem brečel. To bylo asi před dvěma týdny. Řekl jsem to Tereze. Právě jsem si začal vzpomínat na spoustu věcí, začal jsem s ní o tom mluvit a málem jsem se rozplakal, skoro jsem se rozpadal. Řídil jsem auto a mluvil a všechno prostě vytékalo ze mě a byl jsem skoro v slzách a začal jsem se trást. Když řídím auto, dělám spoustu věcí, které

jsou automatické, jako když jedu domů, zejména v noci. I když jsem trochu unavený, tak můžu řídit, jsem jako v jiném světě. Vypnul jsem všechno, kromě toho.

BH: Macu, vadilo by ti, kdybich o tom mluvil s Terezou?

MM: Ne.

BH: Rozumíš, byl bych rád, aby sis na to vzpomněl. . .

MM: *Jasně. Určitě si to ověř. Musíš to mít.*

BH: Pamatuješ si nějakou fyzickou bolest?

MM: *Ne. Necítil jsem nic. To si určitě pamatuji. Až na . . . Necítil jsem tam žádnou bolest . . . Cítil jsem se normálně, kromě toho, že si nepamatuji skutečnou věc, která se stala. Víím, že se něco stalo. Připadalo mi, jako bych byl roztrhán na kousky a znovu se dal dohromady a mohu vám to říkat, ačkoli ta vzpomínka nebyla doprovázena bolestí. Takže říkám, že kvůli tomu, co si myslím, že se mi stalo, by to způsobilo bolest v jakékoli jiné situaci. Právě jsem dostal hypodermickou injekci do nohy, protože tam mám mozoly. To nemůžu vydržet. To mě úplně vytáčí. Moje tolerance bolesti je nízká. Ale všiml jsem si své reakce. Všiml jsem si toho v části hlavy, byl jsem si toho vědom až později. Ale když to začalo vycházet ven, začalo to v panice, že se děly nějaké věci, ale jakmile jsem jim řekl, že poslouchám sám sebe a přijal jsem to, tak panika byla pryč.*

BH: Všiml sis nějaké komunikace mezi nimi, nějaké zvuky?

MM: *Nerad to říkám - zdá se, jako by se pohybovali a mluvili beze slov, je to jen nápad, který se mi nelíbí, ale zdálo se mi, že se dorozumívali beze slov. Možná mluvili, ale já si to nemyslím. Myslel jsem na pokyny rukou. Nucené ticho. Mohli by mluvit, kdyby chtěli, ale nechtěli. Nechcete-li, aby šimpanz věděl, že můžete mluvit, tak nemluvte před šimpanzem.*

Nebyl to nehumánní přístup, bylo to spíše jako: „Budeme tě prohlížet, chlapečku. Pojď sem na stůl“, je to podle dohody. Stejný dojem mám, když vezmu psa k veterináři. Možná mě to trápí, protože jsme vlastnili chovatelskou stanici. To je takový dojem, který jsem od těch bytostí získal. „Ahoj, chlapče, pojď tady na stůl, posad' se hezky a nepočurej se.“

Příběh Maca McMahona je bohatý na pozorování vizuální i psychologická. Jeho popis, že se cítil jako pes na veterinářově stole: „Cítil jsem se jako červ na háčku,“ mi řekl Mac McMahon později. Ostatní vzpomínky byly stejně specifické. Jeho hodnocení jejich chování bylo přesně takové, jak to říkal Steven Kilburn o měsíc později: „Byli tak soucitní, jak jen to bylo možné. Jejich postoj byl naprosto uživatelský. Dělal přesně to, co museli.“

Macův popis jejich fyzického vzhledu stojí také za zkoumáním. Viděl v televizním dokumentu kresbu vytvořenou dle popisu uchvatitelů od Stevena Kilburna. McMahon řekl, že i když hlava v tomto výkresu mu připomínala hodně jako ta, co viděl, tak těla byla odlišná. „Byli solidně stavěni. Byli silní ... Nebyli vůbec slabí, díval jsem se na ně ... Neměli žádné hubené paže ... Nevypadali příliš hubeně.“

Skutečnost, že McMahon viděl pouze obraz obličeje dle Kilburnovy rekonstrukce a přesvědčivě odmítl hubený, slabý organismus, je to důkazem, že nebyl příliš ovlivněn tím, co viděl v televizi. Jeho popis představuje variantu standardního humanoidního typu. Obrázek 5 v sekci ilustrací je náčrt jednoho z Kilburnových únosců, obrázek 6 je kresba Betty Andreassonové jednoho z jejích vězňů při incidentu z roku 1967. Ačkoli tváře jsou si podobné, celkově odpovídají dvěma různým typům bytostí. Její kresba nebyla zveřejněna, když McMahon popsal prakticky stejný typ. Také uvedl, že bytosti byly vysoké čtyři a půl až čtyři a tři čtvrtě stopy, ačkoli „doktor“ byl vyšší - asi pět stop. Andreassonová také popsala velitele při svém únosu, jako

vyššího, než čtyři a půl stopy nebo průměrné výšky zbytku posádky. Mezi těmito dvěma popisy existuje další výrazná shoda.

Kůže jeho únosců, řekl Mac McMahon, byla jako plastová a ... tvrdá! Byla to hutná kůže, prsty byly pevnější než naše. Takové prsty ho chytily za paži, takže měl jasný pocit jejich pevnosti. Steven Kilburn popsal „dokonalé prsty“, které se ho dotkly, když ležel na stole, vypadající „jako tvrdý plast a cítil je jako tuhé. Nevím, jak mohli něco nahmatat s takovými prsty. Každý svědek měl nejen stejné vizuální a hmatové vjemy, ale také to popsal stejným způsobem.

Harry Lynn vyslyšel svědky až do posledních týdnů v lednu, shromažďoval videokazety z archivů NBC a hledal to, v co doufal, že bude ústředním motem jeho dokumentu - natáčení uneseného, podstupujícího hypnózu. Lze si představit, že kdyby jen malé procento svědků bylo v první řadě ochotno vyzkoušet hypnózu, jak málo z nich by souhlasilo, že tak učiní na kameru. Natáčení mohlo být uspořádáno tak, aby nebyla vidět tvář svědka, vysvětlil Harry, ale všichni jsme pochopili obtížnost nalezení ochotného subjektu.

Steven Kilburn měl do této doby dvě hypnotická sezení - první, s Dr. Franklinem 11. května 1978, a druhé s Dr. Clamarovou 1. prosince. Zeptal jsem se ho, jestli bude zvažovat myšlenku na třetí relaci, nahranou kamerami NBC, souhlasil s tím, že si to promyslí. Brzy potom mluvil s Harrym v jeho kanceláři v Rockefeller Centru a byl představen Chucku Scarboroughovi, novináři, který by uváděl a komentoval dokument. Během týdne poté, co obdržel Harryho pevné ujištění o anonymitě, s návrhem souhlasil.

Ve čtvrtek odpoledne, 1. února byl byt a ordinace dr. Clamarové naplněn kamerovými, zvukovými a osvětlovacími techniky, kteří přeměnili její obývací pokoj na malé televizní studio. Z různých důvodů byl každý trochu nervózní. Afrodita byla samozřejmě jediná osoba, jejíž identita byla známa, objevila se i na kameře. Záběry na Stevena se soustředily na jeho ruce, které ležely složené na hrudi; jeho tvář zůstávala ve stínu. Žádný z techniků, který někdy točil nebo pozoroval něco, vzdáleně připomínajícího to, co viděli, když odpoledne normální, inteligentní muž v hlubokém hypnotickém transu, prožíval své zajetí na palubě UFO.

To, co vychází z regresní hypnózy je vždy nepředvídatelné, v závislosti na ochotě subjektu znovu zažít možné traumatické události. Harry Lynn, který se poněkud silně angažoval v možnostech zaměstnavatele, se nejvíce těšil na odpolední výsledky. Já sám jsem vždycky na začátku hypnotického sezení neklidný, protože posluchači se nyní sjednotí, takže ironicky jediný člověk, který vypadal relativně klidný, byl Steven Kilburn. Vstup do stavu transu znamenal, že unikl z tlaků současné reality a cestoval zpět časem, do těch různých tlaků noci, v roce 1973.

Dr. Clamarová připravila scénu, která ho pomalu vedla zpátky do Marylandu na cestu domů, padesát minut od domu jeho přítelkyně. Požádala ho, aby se podíval na hodinky: bylo pět minut před třetí. Byl ospalý, ale bál se zastavit a odpočívat. „To nechci udělat. Nezastavuj mě.“ Jeho dýchání se zrychluje. „Něco se stane, když se zastavím.“ „Dobře,“ řekla dr. Clamarová tiše, můžeš pořádně jet.“ Stevenův hlas byl napjatý, „bojím se zastavit. Myslel jsem, že se něco stane, kdybych zastavil.“ Ptá se ho, co udělá. „Vracím se domů ... tak rychle, jak umím.“ Jeho hlas je najednou naléhavý. „Něco je za mnou ... Je to na obloze za mnou a je to nízko a vidím to ve zpětném zrcátku.“ Nastala dlouhá pauza. „... Je to pryč. Nevidím ... nevidím to.“ Clamarová se ho zeptá, co se stalo. „... Bojím se... na to myslet. Nevím. Je to prostě pryč.“

„... Bylo to opravdu nízko, těsně nad stromy ... a já jedu rychle. Šlápl jsem na plyn. Jedu ještě rychleji, než jsem jel předtím.“ Po dlouhé pauze se doktor Clamarová zeptala Stevena, co se teď děje. „Snažím se o tom nepřemýšlet. Jenom ... jen jedu. Jedu domů. Tohle mě ale vyděsilo. Cítil jsem se jako... to se stává. Stává se to a věděl jsem, že se to stane. Myslím, že jsem skoro věděl,

co mám očekávat. Nevím proč. ... Vyděsilo mě to, ale nemyslím si, že by mě to překvapilo.“ Clamarová se ptá, jestli ještě něco takového viděl. ... „Nemyslím si to. Ne, že si to pamatuji. Bylo ticho, měl jsem okna zavřená, takže to možná vydávalo nějaký zvuk, ale nic jsem neslyšel. Prostě se to najednou objevilo, opravdu náhle, bez hluku, a pak to zmizelo. Venku byla tma, takže nevím víc... Nechci to vědět. ...“

Po další dlouhé odmlce se Dr. Clamarová znovu ptá, co se děje, a Steven říká, že je skoro doma. „Je tu téměř světlo ... Jsem trochu znepokojený tím, jestli probudí rodiče. Myslím, že je už světlo! Jo, je docela brzy ráno.“ Znovu ho požádá, aby se podíval na hodinky a zkontroloval čas a Steven odpovídá s přesností, s jakou se člověk tak často setkává v hypnotické regresi. „Nedíval jsem se na hodinky. Na ledničky mé matky jsou hodiny ... Vidím, že je sedm minut po páté!“ Cesta měla trvat méně než hodinu. „Nevím, co se dělo po celou dobu ... tak jsem šel do svého pokoje a šel spát.“ Doktorka Clamarová se zdá rozrušená a ptá se, co se děje. „Co se stalo s časem? ... Část se ho ztratila.“

Existence dvouhodinové časové prodlevy vede Dr. Clamarovou k její další otázce: „Chtěl byste se znovu projet touto trasou a zjistit, jestli se něco nestalo?“ Ještě jednou se Steven vydává z Fredericku v Marylandu po silnici č. 40. Vidí, jak se blíží UFO a přelétá ho. Poté jeho auto najednou vyjelo ze silnice. Je hluboce vyděšený. Vystoupí a stojí u předních dveří a sleduje dva „tmavé objekty“ příkrčené u plotu. „Bojím se, tam podívat. Opravdu se bojím, abych tam šel podívat se... Nemám žádné zbraně ani nic jiného... Přicházejí! Jdu do své odkládací přihrádky a беру si baterku. Oh, baterku ... Možná to můžu použít k úderu na něco (rozrušeně). On stojí tam a jen se na mě dívá! Ne ty věci za plotem ... S baterkou nemůžu nic dělat. Moje ruce ztuhly. Nemohu se hýbat! Nemůžu udělat ani jeden malý krok! Oni to také vědí. Bože, co to je? Ježíši! Teď sem přichází další, je jich pět, a oni... oni ...Bože, co to je? Paže mají opravdu hubené. Hlava je opravdu velká a oči jsou úplně černé, září jen trochu v odraženém světle. ...Mají také nos ... jen jako malou vyvýšeninu a v ní dva malé otvory ... jako malé otvory pro špendlíky. Jen mě z venku kontrolují. Nemůžu se ale pohnout. Jsem na nohou, jsem stále ztuhlý, ruce mám podle boků a já jsem úplně ... vůbec se nehýbám. Nemůžu se ani otočit.“

Steven pokračuje ve svém popisu postav, dokud ho doktorka Clamarová nezastaví a ptá se ho, jestli je stále ochrnutý. „Už ne tolik. Dokážu pohnout hlavou. Nemůžu ale vůbec pohnout rukama.“ Pak se zeptá: „Co se s vašimi pažemi stalo, že s nima nelze pohnout?“ „Nemám v nich žádnou sílu ... ale nebolí to. Prostě nemám žádné svaly. Je to skoro jako bych neměl vůli udělat věci, které chci dělat. Myslím, že bych se stejně skoro bál pohnout.“

Dále Steven popisuje svorku na rameni. „... Bolí mě z ní záda. Obracejí mě. Ježíši! Dejte mi pokoj!“ Otočím se. (Nervózně se směje.) „Požádejte mě, abych se otočil, a já se otočím ... Oh! Oh ne! (Vzdychání.) Ne! Je tu cosi! Vedle mého auta. Věc, kterou jsem viděl! Věc, kterou jsem viděl ve svém čelním skle ... a jen tam sedí ... ta věc ... a přichází z toho světlo, jsou to reflektory nebo něco. Jsou opravdu jasné. Hůře to vidím. Vyčnívá z toho nějaká věc, jako velký ... ah ... jako ... jako ráhno. Je to nástroj nebo něco, co mě obrací. Je to uchycené na mém r a m e n i ... stále se nemůžu hýbat, takže nevím ... proč to museli udělat. Má z á d a ... t l a č í mi to břicho a mé rameno tlačí zpět ... bolí z toho záda. Opravdu to bolí. Zlobím se. Nemusí to dělat. Myslím, že se bojím, že bych jim ublížil, neměli by mi ale ubližovat.“

Krátce nato, jsme se rozhodli ukončit sezení, takže Dr. Clamarová zadala nový příkaz: „Steven, předpokládám, že se vrátíš do auta. Můžeš to udělat?“ „Když na ně zapomenu.“ „Dobře. Vymažeme je z vaší mysli, vymažte tu scénu z vaší mysli a vraťte se do auta.“ „Dobře.“

„Vrátil ses dovnitř?“ „Jsem na cestě, na cestě domů.“ „Dobře. Dojeďte až do domu vašich rodičů.“ (S velkou úlevou v hlase) „Už jsem tam!“

Clamarová ho během několika okamžiků vytrhla z transu a natáčení skončilo. Bylo nemožné říci si z očí do očí, co si technici NBC mysleli, ale pokud jde o Harryho Lynna, nebylo to tajemství. Věděl, že zachytil mnoho minut dramatických záběrů.

Když byl o dvanáct dní později hotový dokument promítán, jeho vrcholné scény se objevily během hodiny Stevenova pobytu u Dr. Clamarové. Celá traumatická epizoda byla pokryta pečlivě vybranými výňatky z hypnotického sezení. Nestabilita Stevenova hlasu, nepravidelnost jeho dechu a strašné napětí v jeho rukou byly na obrazovce zcela zřejmé.

Harry Lynn natočil další rozhovor se Stevenem den po jeho hypnóze. Tentokrát byl Steven ostražitý a při vědomí, vše si plně uvědomoval. „Zvláštním způsobem jsem se cítil fyzicky mnohem lepší než oni. Cítil jsem se, jako bych vážil třikrát tolik, jako tyhle bytosti. Ale byl jsem mnohem slabší. Jen jsem to cítil. Nevím proč, ale byl to pocit, který mi dali. Mám pocit, že pokud by se mnou chtěli komunikovat, mohli to snadno udělat. Ale oni se o to opravdu nezajímali. Myslím, že byli velmi analytičtí. Myslím, že to je důvod, proč jsem se tak cítil, že kdyby se jeden z nich chtěl podívat do mého těla a musel by ho otevřít, tak kdyby to udělali, tak by mě to silně bolelo, ale klidně by to udělali. Ne, aby mi ublížili, ale dělali jen to, co chtěli. I kdyby mě to zabilo, dobře ... nesnažili se být mizerní nebo zlí. Myslím, že byli prostě připraveni dělat jen svou práci a tak to bylo.“ Steven pokračoval: „Co mě děsí, co mě opravdu děsí je to, že jsem si to nepamatoval před tím, než jsem byl pod hypnózou, a teď si to pamatuji, a vím, že by se to mohlo stát i vám, neboť se to stalo mnoha lidem. A nemyslím deseti nebo dvaceti, myslím tisícům ...“

Stevenovo znepokojující pozorování bylo následováno trochou teoretické podpory od astrofyzika Roberta Jastrowa, na téma života mimo naši sluneční soustavu: „Když jsem zvedl ruku k nebi, na znamení toho, co v sobě skrývá tato část vesmíru, za tou rukou leželo ne méně než tisíc bilionů hvězd a planet jako je Země, ale v rámci viditelného vesmíru si myslím, že bych byl extrémně egoistický, abych si myslel, že jediný inteligentní život v tomto obrovském vesmíru je právě tady na Zemi. Hemží se to životem na tomto světě a na této živé planetě, lidé a jejich celá planeta, jako nováčci, jsou nově příchozí, nejsou vrcholem stvoření, ale jsou někde blízko dna této hromady.“

Stevenova slova ukončila TV program: „Kdyby se mi něco stalo, mohlo by se to stát i vám - řeknu to takhle.“

6. Případ Virginie Hortonové.

Jen několik dní po závěrečném vysílání NBC News - segmentu o UFO fenoménu, mi doktorka Clamarová zavolala, aby mi řekla o zajímavém hovoru, který přijala od ženy, na kterou budeme odkazovat jako na Virginii Hortonovou. Byly si představeny prostřednictvím společného přítele, který právě popisoval televizní dokument natočený v ordinaci Dr. Clamarové, který vzbudil zvědavost Virginie. I když toho ví jen velmi málo o UFO, měla podivnou zkušenost jako dítě, která se zdála být spojena s časovým výpadkem, a měla zájem objasnit tuto záležitost pomocí hypnózy. Dr. Clamarová jí navrhla, aby se s ní spojila a naplánovala první předběžný rozhovor na 21. února.

Virginia mluvila rychle a přímo, pevným, mladě znějícím hlasem. Řekla mi, že její kamarádka si promítala nafilmované hypnotické sezení a zmínila teorii, kterou jsme uvedli, že mnoho lidí by mohlo mít zkušenosti s únosy do UFO bez vědomé vzpomínky. „Řekla jsem jí, že si myslím, že je to opravdu neuvěřitelné,“ „Nenapadá mě jediný člověk, který by...“ a pak jí to došlo. Když řekla ta slova, něco v její mysli se spojilo a řekla, že něco takového se jí stalo, když byla dítě. Později si vzpomněla na druhý incident, který také „zapadal do tohoto vzorce“, protože se zdálo, že oba incidenty způsobily ztrátu paměti. Celá léta držela v hlavě první událost - od doby, co jí bylo šest let a myslela si: „Na tom je něco zvláštního a když vyrostu, pochopím to.“

Než mi poskytla nějaké podrobnosti, zeptala se mě na jev UFO a na mou roli vyšetřovatele. Očividně se zajímala o ochranu své anonymity. Je právnické ve významné společnosti, jejíž vedení by možná nechápalo nebo netolerovalo její zvědavost o tuto exotickou záležitost. Řekla svému manželovi o její touze prozkoumat tuto mysteriózní záležitost z dětství pomocí hypnózy, byl jí velkou podporou, ale trvala na tom, že nemůžeme odhalit její totožnost.

K incidentu, který zůstal tak živý v její mysli, došlo v létě roku 1950, několik měsíců před jejími sedmými narozeninami. Virginie žila na farmě svého dědečka v jižní Manitobě, poblíž jezera Superior. Byla venku, a pak šla do stodoly, aby sbírala vejce, bylo tam pár slepic, a tohle byla jedna z prací, kterou tam dělala. Pak řekla: „Najednou jsem byla na dvoře a nepamatovala jsem si, jak jsem šla ze stodoly do dvora, směrem k domu. Svědila mě noha, a když jsem si sáhla dolů, abych se poškrábala, vytáhla jsem nohavici džín nahoru, a když jsem se poškrábala na noze, uvědomila jsem si, že je noha vlhká. Byla pokryta krví, od řezu vzadu na lýtku. Byl to velký a čistý řez ... bez špíny nebo tak něco, byl alespoň půl palce hluboký a palec dlouhý, krvácelo to, ale nijak to nebolelo.“

Virginia vysvětlila, že její reakce byla zvláštní, protože ona a její rodina jsou notoricky citliví na bolest, ale tento řez nebolel, i když krev vytékala ven. Bylo to dvojnásob divné, protože vůbec netušila, jak se zranila, ani jak došla na dvůr. V jednu chvíli byla ve stodole, sbírala vejce a druhou chvíli stála na dvoře s krvácející nohou. Vrcholem všeho bylo, když zjistila, že v jejích džínách, nebyla žádná trhlina nebo řez, navzdory skutečnosti, že řez byl vysoko na noze, v blízkosti místa, kde má lýtko největší tloušťku. Každé mladé dívce se někdy podaří odřít si přední část své nohy - odřené holeně jsou odznakem dětství, jako odřená kolena, ale půl palce hlubokou jizvu vzadu na lýtku je o něco těžší dosáhnout.

„Šla jsem do domu,“ pokračovala, „a ukázala jsem to matce.“ „Podívej se na tuhle ránu, kterou mám. Nemám ponětí, odkud se vzala.“ Moje matka a můj dědeček - vzpomínám si, že tam nebyl můj otec - byli vyplašení a moje matka to obvazovala velmi opatrně. Legrační bylo, že i v tomto věku jsem si uvědomila, že na tom řezu je něco velmi divného, později jsem strhla obvaz a říkala si „Tohle si chci pamatovat.“ Zůstala tam velmi pěkná, rovná jizva ... jediná jizva, kterou mám dodnes na svém těle,

„Ve stodole byly věci, které mě mohly poranit, takže jsme šli všichni ven a prohledali ji, ale nemohli jsme nic najít. Jediný přirozený způsob, jak bych se mohla pořezat vyžadoval, abych se o něco zachytila džínami natolik, že by se vytáhly nahoru, a pak jsem se pořezala o něco jiného, jinak by byly prořezány i moje džínny. I ve svém věku šesti let, jsem byla dost chytrá, abych to zjistila. Jedinou ostrou věcí, kterou jsme mohli najít, byl plechový talíř asi šest stop od podlahy stodoly. Zdálo se nám, že prostě neexistuje žádné vysvětlení.

„Vrátili jsme se a řekli mi, abych se o to nestarala. Ale, jak jsem řekla, nijak mi to neublížilo. Byl to čistý řez. Nebyla v něm žádná nečistota. Nebylo to špinavé, všechny věci na farmě, o které se můžete pořezat, jsou ošuntělé a špinavé. Tak jsem si sundala obvaz a řekl jsem si: „Chci

vidět tuto ránu. Je na tom něco fascinujícího, zcela fascinujícího.“ Za normálních okolností bych se nerada dívala na krev nebo něco takového, vždycky jsem brečela, když jsem si sama ublížila.

Zeptal jsem se Virginie, jestli toho hodně četla o UFO, ujistila mě, že to nikdy nedělala, a pak jsem se jí zeptal na jakýkoli předchozí zájem o něco, co by mohlo souviset s tímto jevem. "Vždycky jsem chtěla létat ve vesmíru; ve skutečnosti jsem dokonce jako teenager chtěla být astronautem.“ Zmínil jsem se o jménu Allena Hyneka, jeho jméno jí připadalo povědomé, ale vlastně nevěděla skoro nic o materiálech o UFO a její zájem se místo toho zdál zaměřený na NASA a americký vesmírný program, který znala podrobně. Celá tato záležitost z dětství se jí připomněla jen proto, že jí přítel popsal televizní program.

„Zavolala jsem Dr. Clamarové a řekla jí, že bych chtěla být hypnotizována. Bylo možné, že to byl jen nějaký výplod mé fantazie, ale chtěla jsem, aby se pokusila zjistit, co se vlastně přihodilo. Zavolala jsem i matce a zeptala se jí, na co si ona pamatuje, ale moc si toho nepamatovala, a celá myšlenka se jí zdála trochu divná. Pak ale řekla: „Stalo se to později, když jsme byli na pikniku, a ty ses objevila z lesa potřísněna krví.“ Zapomněla jsem na to, až se o tom zmínila. Stalo se to, když jsme byli na rodinném pikniku, a můj otec pořizoval filmy o všech dětech. Já a můj bratr jsme spěchali z lesa. Byla jsem oddělena od mého bratra a nemohla jsem si vzpomenout, kde jsem byla, nemluvila jsem, až když mi někdo řekl: „Máš krev na blůzce.“ Byla jsem vyděšená a začala jsem se dotýkat špičky nosu, jestli nemám krvavý nos nebo tak něco. Nebylo tam nic, žádná rána, ale měla jsem krev na své halence, jako by mě někdo postříkal.

„Řekl jsem, že jediná věc, kterou jsi pamatuji já, že jsem viděla v lese krásného jelena. Byl skoro jako mystický jelen a byl velmi zvláštní. Všechno je to na filmu... Krev na mé blůzce a já se cítím úplně zděšená a trochu šťastná. Vždycky jsem ten film nenáviděla, protože to vypadá tak hrozně. Ale moje matka mi to připomněla, protože řekla, že byl nejvyšší čas, kdy jsem byla nezvěstná a nikdo nevěděl, kde jsem. Poprvé se to stalo, když mi bylo šest, byla jsem venku celé odpoledne, takže moje matka neměla tušení, jestli tam nebyla nějaká situace, kdy by chyběl čas. Pořád jsem mluvila dál a dál o tom jelenovi, i když krásném jelenovi, kterého jsem viděla.“

Zeptal jsem se na pár otázek o okolnostech případu. V té době bylo Virginii šestnáct a piknik se konal v Německu, nedaleko údolí Rýna, asi třicet nebo čtyřicet mil od Frankfurtu. Moje další otázka byla pravidlem v případech, které mohly znamenat časovou prodlevu nebo jiné vodítko, svědčící o možném únosu. Zeptal jsem se Virginie, jestli vůbec měla nějaké sny, které by se mohly projevit na toto téma. Měla je.

„Vzpomínám si, když mi bylo asi třináct, snila jsem o cestování do vesmíru a byla daleko, velmi daleko a setkávala se s lidmi, o kterých jsem věděla, že jsou to staří přátelé, a mluvila jsem s nimi o věcech, které mi vysvětlili a ukázali mi je. Chtěla jsem tam zůstat, ale řekli že ne, musela jsem se vrátit. Říkali, že můžu jen sdílet to, co jsem se dozvěděla od svých přátel, ale nemohla jsem tam zůstat.“

Zeptal jsem se, jestli si pamatuje, jak cestovala, jestli tam byl nějaký druh vozidla, ale ona odpověděla, že si nepamatuje žádné vozidlo, i když často snila o létání. Naše konverzace skončila poté, co jsem jí řekl něco více o tom, jak postupujeme při vyšetřování jevu UFO. Dodal jsem, že pokud vím, v literatuře o UFO nebylo nic, co by sloužilo jako precedens pro její příhody, a že je zcela možné, že ve skutečnosti nedošlo k žádnému kontaktu s UFO. Důrazně jsem jí varoval, aby četla něco o UFO před svým hypnotickým sezením, a udělali jsme opatření, aby se dostavila na vyšetření Dr. Clamarovou, na první schůzku s ní.

Musím se přiznat, že jsem byl zvědavý na podivný příběh Virginie, i když se zdálo, že v podstatě nesouvisí s jevem UFO. Za prvé, sama Virginie byla zajímavá a velmi inteligentní žena, očividně úspěšná ve všech důležitých oblastech. Zastávala, jak jsem zjistil později, velmi zodpovědnou funkci a byla považována svými kolegy za docela skvělou. Byla šťastně vdaná a udržovala výborný, trvalý vztah se svými rodiči.

Když mi vyprávěla svůj příběh, byla zaměřena ve své vzpomínce na podrobnosti, a byla opravdu zmatená tím, co se ve skutečnosti stalo. Zvláštní tón provázal její vyprávění, tón, který jsem se naučil respektovat, když jsem to slyšel od lidí, kteří měli setkání a těmi, kteří pomocí hypnózy, poukázali na zkušenosti z únosu. Mají zvláštní objektivitu, která jen zřídka obsahuje to, co by se dalo nazvat „morálním zabarvením“. Navzdory skutečnosti, že část tohoto setkání, zejména začátek, mohla být docela děsivá, neříkala ani „d'áblové mě chytily“, ani „já jsem byla vybrána Bohem“. Namísto toho, jak jsme viděli, kvalita zážitku je laboratorní, téměř neutrální situace, ve které ji únosci vyšetřovali a zdánlivě vykonali testy, ve kterých je zajatec znehybněn a donucen se cítit pohodlně, pokud je to možné na základě okolnosti. Řada psychologů, kteří se dotazují svědků a čtou zápisy z hypnózy mi řekli, že nezjistili ani paranoii, ani halucinace. Mysl svědka lze nejlépe popsat jako zmatenou, často se strachem, ale zřejmě objektivní a zvědavou na to, co se jim stalo a proč.

Druhým detailem, který spojoval příběh Virginie s aspekty jevu UFO, byl faktor časového odstupu. Na farmě byla jako dítě a na pikniku ve Francii jako šestnáctiletá. Virginie si byla občas vědoma chybějícího času, který nemohla vysvětlit. Později mi řekla, že když vyšla z lesa těsně předtím, než se objevila krev na její halence a její rodiče se jí ptali, kde byla, ona jim řekla, že byla s bratrem až do poslední minuty, než uviděla jelena. Její bratr trval na tom, že ji hledal a volal na ni, po dobu nejméně půl hodiny. Nesrovnalost byla okamžitě smetena stranou, když Virginina matka spatřila krev na její blůzce a její starost se přesunula k tomuto novému problému.

Jedním z argumentů proti pouhé psychologické aberaci, jako adekvátní vysvětlení pro případy, jako u Virginie, je skutečnost, že svědci jsou zdánlivě normální lidé, kteří prožili, řekněme, třicet pět let života (věk Virginie) bez zjevných známek nenormálního chování - žádné halucinace, žádné případy ztráty paměti, žádné paranoidní chování nebo cokoliv. Jednou odpoledne, asi v šestnácti letech, se stalo krátce něco, na co si svědek nemůže vzpomenout. Při incidentu ve francouzských lesích máme samozřejmě důkaz o něčem podivném, skutečném, o neuvěřitelné příhodě na filmu, kde se u Virginie objevuje krev na halence a také svědectví její rodiny, že zmizela (a v retrospektivě z různých příhod se zdá, že zde chybí čas, někde od půl hodiny až po hodinu dlouhý). Drtivá většina setkání nebo únosů nejsou ani halucinace, ani podvody; v mých vyšetřováních jsem se k tomu nikdy nedostal. (Tím nechceme popřít, že k takovým věcem mohlo z času na čas dojít, jsou však velmi vzácné a obvykle zřejmé od počátku.)

Dotazy v případě Virginie jsem kladl pomalu, protože vyšetřující tým se za normálních okolností skládal z 5 až 9 odborníků, což byli obvykle psychoterapeut, profesionální malíř Bloecher, Dr. Clamarová, a já. Strávil jsem osm dní jako hostující umělec na University of Texas v Austinu krátce poté, co mě Virginie poprvé zavolala. Nakonec uplynulo několik týdnů mezi tímto hovorem a jejím prvním hypnotickým regresním sezením s Dr. Clamarovou, což není neobvyklé zpoždění. Mezitím jsme znovu mluvili telefonicky a znovu mě zasáhla její zjevná inteligence. Tento druhý rozhovor byl rozsáhlejší, zahrnující delší diskusi o hypnóze a její spolehlivosti, jako metody pro odhalení pravdy. Virginia pochopila problém okamžitě, výběr z rozsáhlého, a to i technického slovníku pochopila rychle a přesně. Bylo to, jako by její dobře

zásobená slovní zásoba byla vždy v perfektním pořádku; za zlomek vteřiny byla schopna použít jakoukoli frázi, kterou potřebovala, zatímco my ostatní jsme tápali v neupravených podnětech.

Její fyzický vzhled byl stejně nápadný a člověk cítil, že je to žena, které si nevyhnutelně všimnete, ať už je kdekoli. Na své první hypnotické sezení přišla se svým manželem Markem. Já jsem přišel pár minut před nimi a povídal si s Dr. Clamarovou, když zvonek zabzučel, já jsem otevřel. Vstoupila Virginie, vysoká, hezká žena, měla na sobě kostým na míru a nesla, jak si vzpomínám, útlý kuffík. Okamžitě mi v mé mysli bleskl napůl dlouho zapomenutý obraz z padesátých let, z filmu Alexis Smithové, jak v kostýmu spěchá přes otáčivé dveře každým coulem atraktivní podnikatelka, žena s kariérou.

Když se na vás Virginia upřeně podívá, vyjadřuje kombinaci ženské zranitelnosti a nesmírně jasné analytické schopnosti. Je nadprůměrné výšky, vysoká pět stop osm palců, nebo tak asi, a má takovou sportovní profesionální postavu, která naznačuje dobré tělesné zdraví. Jedním z dojemných aspektů následné hypnotické regrese, bylo vidět Virgini uvolněnou na gauči v hlubokém transu, pevná a vyzrálá podnikatelka, mluvící pomalu se správnou výslovností v tu chvíli, v porovnání s oživenými vzpomínkami.

Mark, její manžel, byl zcela potichu. Bylo to odpoledne jeho Virginie, a člověk může jen hádat, co si myslet o tak bizarním tématu, které jeho žena měla v úmyslu prozkoumat. V každém případě se zdálo, že podporuje její touhu v této záležitosti, a protože myšlenka hypnózy zaseje strach i do vzdělaných srdcí, možná byla jeho přítomnost nutná k tomu, aby se oba uklidnili.

Vstoupili jsme do malé ordinace dr. Clamarové a usedli na svá obvyklá místa: subjekt ležící na koženém gauči, lékařka tři stopy vedle ní, sedící vzpřímeně na rovné dřevěné židli, a já jsem byl připraven sedící na podlaze, v blízkosti hlav pohovky, s mým rekordérem a ručním mikrofonom. Do místnosti byla přinesena další židle a Mark ji umístil na druhý konec gauče. Občas se během hodinové relace protáhl, aby jemně s uklidňujícím gestem fyzické podpory, sáhl Virgini na nohy na kotníky.

Doktorka Clamarová nejprve vyvolala u Virginie hypnotický trans, aby ji nechala několik minut zažít pocit takové hluboké relaxace, než ji z ní vyvede. Toto je „zkušební běh“, který připravuje subjekt na další krok, kterým je zavedení hlubšího transu a poté přechod do regrese. Afrodita si dává na čas tím, že uvádí subjekt pomalu zpět, do velmi hlubokého uvolněného stavu. Poté nastaví scénu a popíše čas, místo a okolnosti, které vyvolají konkrétní vzpomínky.

Doslovný přepis hypnotického sezení je ve své chladné, ploché neutralitě docela zavádějící. Virginie byla velmi výstižným hypnotickým subjektem a její vzpomínky se vyvíjely s velkou lehkostí, ale způsob, jakým byla slova, fráze a dokonce i věty utvořeny, byl zásadní. Zdá se, že bez zapsání toho, co vypadalo jako hra, není možný jiný uspokojivý způsob, jak naznačit tyto jemné posuny zdůraznění.

Lze detekovat alespoň tři odlišné úrovně rozpravy. Nejjednodušší je, když Virginie znovu prožívá své dlouhodobé zkušenosti v současné době: „Jdu do kopce, říkám to své matce,“ atd. V těchto případech je jazyk a formulace často velmi dětský, jak by to člověk očekával od předčasně vyspělého šestiletého dítěte, kdy pocit bezprostřednosti může být překvapivě živý.

Druhý stupeň je, když Virginia komentuje své zkušenosti a mluví víceméně k Dr. Clamarové o tom, co právě znovu zažívá. „Pamatuji si, že jsem vždy měla ráda vejce, i když jsem byla malá,“ atd. Často tento druh minulé rozpravy proudí přímo od jednoho k druhému. Obvyklou slovní zásobou v tomto režimu je to, co by se dalo očekávat od Virginie v jejím nynějším věku.

Třetí úroveň je složitější. Doktorka Clamarová občas položila otázku, která vynesla téma mírně mimo to, co bylo aktivně vyvoláno. V této době, se Virginia snažila vklouznout do její šest let staré osobnosti a snažila se vzpomenout na děj, zatímco analyzovala důkazy jejími současnými

znalostmi v její dospělosti. Takže těchto několik režimů podtrhuje její příběh, často sklouzává jeden do druhého a vytváří bohatou psychologickou směs.

Dr. Clamarová navozuje proces transu, který trvá asi patnáct minut. Virginie je vybavena bezpečným „mrakem“, ze kterého může být svědkem událostí a znovu zažít dětskou příhodu s úplnou svobodou. Je odvedena zpět do teplého, slunečného odpoledne na farmě svého dědečka v Manitobě: ... „Hraješ si venku na dvoře ...“ Když začne mluvit, je řeč Virginie poněkud nezřetelná, kvůli jejímu velmi uvolněnému stavu. Věty následují za sebou logicky, ale pomalu a mluví v některých dětinských idiomech.

VH: Sedím na trávě. . . tráva je velmi hustá a zelená. Foukám do pampelišek. Vždy se mi to líbí, protože jsou takové nadýchané. Sedím pod velkým dubem, který má na sobě velkou houpačku, ráda se houpám a ráda se dívám na všechny rostliny a květiny. Mám vlastní malou zahrádku s vyrůstajícími rostlinami, které jsem měla ráda, i když jsem byla zklamaná, že nevypadala tak hezky jako mámina zahrada. Mám to trochu pomíchané a já vlastně nedokážu přesně říct, co je plevel a co jsou květiny. . . ale já očekávám, že se plevel promění na květiny. Já nic nevytrhávám.

To je moje zahrádka. Měla by růst. . . a já chodím po dvoře, sbírám hlínu - hlína je vlhká. Dívám se na p r a s a t a . . . Ráda se dívám na malá selata a procházím se po kopci. Hledám nějaké zajímavé kameny a někdy vidím všude kolem ještěrky. Jsou děsivé, ale mám je ráda. Jsou jako malé kamínky, ale nechci je zvedat. Hledám zajímavé kameny a dívám se na velké hromady kravského hnoje. . . jsou opravdu velké. . . a mám ráda stodolu. Měli jsme více zvířat. Teď si myslím, že máme jen pár kuřat. Je zde ještě jeden kuň nebo možná dva koně. Jdu dovnitř, abych sbírala vejce. Vzpomínám si na pocit, když sahám na teplá bříška slepic a dávám svou ruku pod každé břicho. Ne vždy mají pod sebou vejce. . . a tak musím hmatat kolem... mají tlusté břicho, takže se tam musím trochu šťourat. . . a někdy tam mají i dvě vejce. Nemyslím si, že jsem vejce sbírala každý den. Takže je nyní sbírám, myslím, že jich bylo osm nebo devět a byla hnědá.

Pamatuji si, že se mi vždycky líbila vejce, když jsem byla menší. Moje babička měla porcelánové vejce na látání a já jsem ho měla velmi ráda, tak mi jedno dala k narozeninám. Líbí se mi to. Vždycky mám ráda vejce. Měla jsem takový pěkný pocit, vezmu všechna vajíčka, která můžu, jdu do domu a pamatuji si, že mi svědí noha - svědí to, jako by to svědilo, kdy jsem si ji omylem pokropila vodou. . . . Je to pocit jako mít tekutinu na tváři. . . takový druh svědění, natáhla jsem se, abych se poškrábala a stále to svědilo, takže jsem si vyhrnula džíny, ale nedívala jsem se na nohu, jen jsem natáhla ruku dolů a cítila jsem nějakou vlhkost, takže jsem se podívala dolů a moje ruka byla umazána od krve a já jsem viděla krev na noze a byla jsem opravdu překvapená, protože se bojím krve a říznutí, jak bych tedy mohla být pokryta krví a přemýšlela jsem, že by mě zajímalo, jestli je to z nějakého kuřete nebo něco takového. Nejdřív jsem si myslela, že to nebyla moje krev.

AC: Kde jsi byla? Právě jsi sbírala vejce ve stodole. Cítila jsi něco? “

VH: Ne, necítila jsem nic. Nevím, kde jsem k tomu přišla. Moje matka pak říkala něco mému dědečkovi. „Je ve stodole je něco ostrého?“ Děda řekl: „Ne, o ničem nevím. Proč se ptáš?“

Matka: „Virginia se o něco pořezala.“ Děda se na to podíval a řekl: „O co jsi se pořezala? Já jsem řekla: „Nevím. Já jen . . . najednou to krvácelo. Nevím, o co jsem se řízla.“

Matka: „Bolí to?“

„Ne, nebolí to. Ale je to hluboký řez.“

Otřela ho vlhkým hadrem a já jsem se na to dívala a přemýšlela jsem, proč to nebolí a maminka na to dala obvaz. Chvíli to trvalo. Nezastavilo to však krvácení. Stále to krvácelo, i

když ne tolik. Jen to svědilo. Připadá mi to, jako by to svědilo od obvazu dotýkajícího se mé kůže, ale rána sama o sobě nebolela. Jako by ani nebyla mojí součástí. Jako bych se dívala na nohu někoho jiného.

AC: Popros svou mysl, aby ti pomohla vzpomenout si, jak jsi přišla k té ráně.

VH: *Jak se na to mám zeptat?*

AC: Jdi do sebe.

(Další pokyny od Dr. Clamarové.)

VH: *No, tak se bojím dívat, jak to řeže. Bude mě trápit.*

(Následuje pětiminutové období, ve kterém VH diskutuje o bolesti, jejím strachu z ní a jejím strachu z toho, že si pamatuje tento incident. Je zřejmé, že Dr. Clamarové i mně je zřejmé, že existuje určitý odpor k dalšímu vyvolání vzpomínek. Po pauze, Virginia znovu mluví.)

VH: *Myslím, že moje noha byla naříznuta skalpelem. Bylo to opravdu ostré a čisté. . . jako by někdo udělal pěkný, čistý rychlý řez. . . , nemyslím si, že to bolí, ale myslím, že jsem to očekávala.*

(A opět Virginie váhá, aby si vzpomněla na další podrobnosti a uvedla další příklady jejího strachu z bolesti. Poté však pokračuje ve svém vyprávění.)

VH: *Trochu to zkrátím. Nechtěli mi ublížit.*

AC: Kde jsi byla, když tohle probíhalo?

VH: *Jen jsem ležela na gauči, takové malé pohovce. Bylo to pohodlné, víte, jako postel nebo skoro jako lékařské lůžko, ale . . . nebyla to ordinace. Nebylo to chromované a bílé světlo bylo jasné, byla tu spousta světla, ale myslím, že možná to mohla být světle šedá nebo jemná šedá. Byla perleťová. Ty druhy barev. . . Byl to luxusní pocit. Takové elegantní, jednoduché a drahé. Snažím se přemýšlet, jestli tu byl nějaký zápach. Čisto. Skutečná ozónová vůně. To byla ta vůně. Druh čisté vůně, ale nic moc konkrétního.*

AC: Jak ses cítila?

VH: *Byla jsem opravdu uvolněná a téměř jako doma. Bylo mi příjemně. Zvědavá. Jak byste se cítili, když jste u někoho hostem a jste rádi, že jste tam. Já ... ah ... zdá se, že mi bylo řečeno o té ráně, že mi to neublíží, a že mají pro to důvod, ale nemyslím si, že důvod byl ten, který byl příliš zřejmý. . . bez ohledu na vysvětlení, které jsem opravdu nepochopila.*

AC: Kdo ti řekl o té ráně?

VH: *Hmm. Snažím se na to myslet. Kdo mi řekl o ráně? Já nevím, jen jsem mohla říct, že to byla přímá komunikace s mou myslí, ale jistě bych neprohlašovala, že to byla telepatie. . . ale zdálo se mi, že problém jsem pochopila, nebyla to slova, ale právě ta myšlenka, které jsem nerozuměla.*

AC: Nerozumíte tomu koncepčně?

VH: *Ano, koncepční části jsem nerozuměla, a neměla jsem potíže s komunikací. Ať už mi bylo řečeno cokoli, komunikační proces nebyl obtížný, ať už se jednalo o přímou mentální komunikaci nebo slova v angličtině . . . bylo to právě v tom čase. . . komunikace byla přímá a já jsem ani nepřemýšlel o tom, jak to funguje. . . a kdo komunikuje. Bylo to něco jako to, jak mi můj dědeček věci vysvětloval, jako přátelský člověk, který věci vysvětloval tak, že se potřebujeme prokousat kousek po kousku pro pochopení. . . a bylo to, jako by měli hádanku, na které pracovali, a bylo to pro ně velmi důležité. Požádali mě o spolupráci.*

A ptali se mě na ten problém, myslím, že to bylo, jako by hledali vysvětlení a někdo jiný byl ten, kdo to udělal (ten řez). Nemám určitý pocit, kolik lidí tam bylo. Nemám vizuální obraz. Mám jen vizuální představu o jemných barvách, perleťové šedé s modrou nebo lila. . . ale mám jakýsi pocit struktury, jako je kůže a samet, znáte ty hezké, hladké a příjemné povrchy, ale já ne. . . mohlo to být tak, že někdo byl v jiné místnosti a mluvil se mnou a věděla jsem, že někdo bude se mnou mluvit, ale - bylo to, jako bych byla v místnosti sama a přesto jsem věděla, že nejsem. Je

to, jako by řekli: „Nemůžeš nás vidět, protože bys nerozuměla tomu, jak vypadáme. To by tě vyděsilo.“

Ne. Neřekla bych vyděsilo. Bylo to, jako bych tomu nerozuměla, takže bylo snazší mluvit. Víš, myslím, že by to mohlo být proto, že jsem nikoho neviděla. Mohlo by se stát, že to všechno ovládalo jen automatického zařízení, kromě toho, že mi vysvětlili, co zařízení udělá, víte, jak a proč to udělá takovým způsobem, že to bylo jako prodloužená ruka někoho, se kterým jsem komunikovala, neviděla jsem jeho obličej ani ruku, ale byl to jemně uděláno. Nebylo to nic náhlého. Ať to byl kdokoli, byl to někdo, s kým jsem se cítila velmi pohodově. Byl to někdo, koho znám, kromě toho, že si myslím, že mi to připomíná někoho, koho znám, jako mého dědečka. . . někdo, kdo je starší a u kterého se cítím pohodlně, jako u velmi příjemné osoby.

Je to, jako by tam bylo více lidí než jeden, ale myslím, že jsem mluvila jen s jedním. A jsem zvědavější na to, kde jsem byla a zvědavější na místnost a bezprostřední prostředí, ve kterém jsem byla, než odkud oni pocházeli a co znamenají nebo čím jsou. V místnosti jsem neměla mimozemský pocit; byla prostě jiná, než jsem dosud viděla - fantastická, moderní - a zdála se docela velká. Vypadalo to, že místnost byla buď kulová - ne, místnost byla spíše jako kulatá nebo polovina kulaté místnosti. Neviděla jsem za sebe, ale myslím, že to, na co jsem se dívala, bylo kulaté, jako stěny, které byly také kulaté. Mělo to vzhled jako terminál TWA v JFK - kulaté zakřivené stěny.

Existuje spousta věcí, které mohou upoutat oči: věci, které svítí, jsou jiskřivé, stejně jako krystaly nebo podobně jako přístrojové vybavení nebo. . . ale ony jsou tak krásné, že já nerozlišuji jestli se jedná o věci, nebo o umění. Prostě jsou hezké. Jako perly, jako krystaly a jako kov. . . většinou stříbro. Nezdá se, že by měly zlatou barvu. Zdá se, že je to stříbrná. A je velká, zdá se mi, že je větší než je váš obývací pokoj (Dr. Clamarové), zdá se, možná větší než můj obývací pokoj, ale ne tak velký jako celý můj byt. Je to velký prostor. Ale samozřejmě jsem tehdy byla malá. Světlo nepocházelo z jednoho místa a nemělo úplně stejnou barvu. Trochu se to měnilo a na různých místech byly různé barvy, ale pouze jemné odstíny.

AC: Jak jsi se dostala z kurníku tam?

VH: Hmm. . . víš, může to být tak, že jsem potom šla do kurníku. . . slepičího . . . nevím. (Zmatené zaváhání.) Uvidíme. Jak jsem se tam dostala? Jsem ohromena tím, že jsem na místě, že si ani nepamatuji, jak jsem se tam dostala. Jak jsem se tam dostala? Lehce. Nebylo to násilné.

AC: Nebylo to hrubé?

VH: Ne, bylo to jemné. Bylo to, jako bych si hrála a něco dělala, a pak najednou jsem byla někde jinde. Nic násilného v tom nebylo. Vůbec ne. Myslím, že jsem se tam nějak dostala, ale nerozumím tomu. Jen, „jsem tam byla.“ Pak si myslím, že to bylo v pořádku. Také tam bylo ticho. Není tam moc zvuků. . . možná jemný, měkký tlumený hukot nebo šum jako dělá zvlhčovač, ale není tam žádný hluk. Není to nic jako křiklavý, jasný nebo hlučný náhlý zvuk, jako bych možná byla jen ve dvoře a pak jsem byla někde jinde, nic hlučného nebo honosného nebo náhlého. Bylo to skoro jako ve snu. (Dlouhá pauza.)

Ve skutečnosti jsem si možná myslela, že to byl jen sen, kromě toho, že jsem nikdy takový sen neměla! (Empaticky.) Také jsem měla silný pocit spojení s osobou, se kterou jsem mluvila. Velmi dědičná vlastnost, která mi připomíná mého dědečka, který je velmi milující a velmi trpělivý. . . rád vysvětluje a sdílí se mnou věci a je zábavný. . . . Tohle místo bylo jako sen, s výjimkou toho, že člověk tu není jako ve snu. Komunikace je velmi reálná.

Co jiného mi řekl? Já. . . že mi vysvětlil věci. No, víte, je to skoro jako by to byl někdo, koho jsem znala. Víte, jako: „Jak se máš? Jak to jde a jaká jsi?“ Nebyl to nutně někdo, koho jsem

konkrétně znala, ale měl vlastnosti jako někdo, koho znám. „Ahoj, jak se máš? Jak se vede? Oni jsou v pohodě. Jsi v pohodě. Tohle je takové pěkné místo.“

A - umm - (dlouhá pauza). Myslím, že jsme mluvili o hvězdách. Je to, jako když řekli: „Víte, podíváte se na oblohu. Vidíte všechny ty hvězdy. Ano, udělala jsem to. A každá z těchto hvězd je jako slunce, které má své vlastní místo, jako vaše Slunce. A všechny ty hvězdy mají svá místa. Existuje tam spousta objektů, spousta rozdílných příbytků, my jsme z dálky, z jednoho z těchto míst. Zdá se, že strávil nějaký čas vysvětlováním, že existují různé druhy míst, víte, některé, které jsou podobné tomu, kde žijí a jiné, které jsou velmi odlišné a další, které jsou velmi pěkné a jiné, které nejsou pěkné a jiné, které jsou moderní a některé taky ne. Jsou to velmi velká, vzrušující místa k prozkoumání. Chtěli byste tam jít a vidět spoustu různých míst, jaká jsou. . . .

Některé z těchto bytostí se navzájem znají a někteří ne, a on jich zná docela dost. Je to všechno fakt. Myslím . . . je to jako by někdo popsal pro vás návštěvu Evropy, víte, že tam existují různé země a dělají různé věci v různých zemích a můžete cestovat mezi nimi, skoro jako by vysvětloval dítěti něco o cizích místech. A také to, že lidé, kteří tam žijí, jsou velmi odlišní a někteří z nich znají věci a mohou dělat věci, které jsou hodně odlišné, většinou přátelské, ale ne všechny. Dlouho popisuje rozmanitost života míst, kde lidé žijí, a zážitky při návštěvě různých míst a dozvídat se o nich více.

A myslím, že mi vysvětluje, proč jsem tam (v lodi). . . že jsem součástí tohoto dobrodružství objevování nového místa a že (Země) vypadá jako pěkné místo, a já říkám: „Ano, to je. Je to příjemné místo.“ Myslím si, že jsem se ho zeptala, jaké je jeho místo, a hm, co řekl? Říká, že jeho místo je jiné, že by mi připadalo divné, ale ne podivné, a umm, byl velmi šťastný. Byl velmi šťastný, že se se mnou setkal, navštívil mě a mluvil se mnou. Je to jako by celá záležitost byla pro něj velkým štěstím, jako by on. . . ví, že to cítím. . . je to velká věc, radost pro něj, že se mnou mluví, a snaží se se mnou sdílet své vzrušení.

Já nejsem tak nadšená, ale jsem z toho také šťastná a - podívejme se – a tak to je . . . že o sobě moc neříká; umm – říká, že má ruce, jen jeho prsty jsou delší. No, myslím, možná ne delší, ale je to jeho kůže, co je jiná. . . . nevím jestli má na mysli jeho kůži, nebo mi popis vkládá do mysli. . . možná má prsty jako stromové žáby, víte. . . a já si nepamatuji, když říká, kolik má prstů. Nicméně, jak to někdy je, není to velký rozdíl. . . možná čtyři, možná jich je šest. To není velký rozdíl. A umm, myslím, že říká, že jsou o něco šedivější, než my, a říká, že by mi chvíli trvalo, než si na to zvyknu, jak vypadá. Necítím proto žádnou velkou nutkavou zvědavost. Je to, jako by byl právě v procesu představování.

Hm, když jsem byla malá, vždycky jsem měla velmi snadný vztah se staršími lidmi, mými prarodiči a dalšími lidmi. . . je prostě je jako jeden z nich. Víte, jako když objevíte jiného starého přítele. Vždy jsem měla ráda starší lidi, přátele, kteří mi věci vysvětlovali, já ho považuji za něco takového.

A co ještě? . . . Mají oči. Oči jsou jiné než naše. Nepamatuji si přesně, jak. Možná nebudou mít víčka . . . a nemusí mít dvě oči; mohou mít tři nebo mohou mít dvě. Nejsem si tím jistá, ale mají dvě oči a myslím, že jsou nehybné. Myslím, že mají tělo, které se podobá našemu. Výsoké. štíhlé tělo. Mohou chodit. . . a mají oči na hlavě. Uvidíme. Procházím částí jeho těla, které jsou podobné. Uvidíme, jestli říká něco jiného. Ah. . . kůže je jiná. Kostí jsou jiné. Myslím, že říká, že jeho vnitřní orgány jsou uspořádány jinak, a myslím, že říká něco o mozku, kolik má procent objemu jejich celkové váhy těla. . . je větší, než náš. Hmm. Co jiného řekl, že je jiné? Myslím, že vlasy. Nevzpomínám si, zda mají vlasy nebo zda jsou vlasy jiné nebo co mají na povrchu těla, je to poněkud odlišné. Hladší, myslím. Možná jako měkká, lesklá kůže. Vypadá to, že jejich kosti jsou odlišné.

Nemyslím si, že řekl, zda je muž nebo žena, ale vypadá to, že ať už je kdokoli, tak mi připomíná starého muže. Dědečka. Ano, je určitě starý, ale neříká mi, jak starý je. Je jen starý. To mi také připomíná mého dědečka, který lhal o svém věku a řekl mi, že má sto tři roky, což nemá, ale jen to tak řekl, protože mi řekl, že je starý a tento člověk mi řekl, že je také velmi starý, ale neřekl mi, jak je starý. Myslím, že jsem mluvila s jednou osobou. Vypadá to jako dlouhá doba. Vypadá to jako celé odpoledne, víte, dlouhé, uvolněné odpoledne.

AC: (Neslyšitelná otázka o jejím zranění.)

VH: *Je to skoro, jako by na gauči bylo něco, co to dělá automaticky, já jsem neviděla žádnou osobu, která to dělá. Je to, jako by se to dělalo na dálku. Víte, viděli jste ty přístroje, do kterých dáte ruce, když nakládáte s radioaktivním materiálem? Nástroje jdou dovnitř, manipulujete s nástroji a poté se na vzdáleném místě něco stane. Je to tak. Nemyslím si, že se mnou mají fyzický přímý kontakt. Je to, jako bych zde ležela a oni jsou na druhé straně za zdí, nebo možná právě odtud zvuk vychází. Je to, jako bych s nimi mluvila ve vedlejší místnosti. Myslím, že je to proto, že mi říkají, že dýchám svůj vlastní druh vzduchu. Myslím, že oni dýchají jiný vzduch. Nejsem si tím jistá, ale je to proto, že je to pro mé pohodlí. Vše, jako by bylo přirozené.*

Pauza, místo kde byla páska měněna. VH diskutuje o tom, zda je chce znovu vidět, ale jak by je mohla najít?

VH: *Je to snadné. Je to skoro jako by mě mohli identifikovat. . . je to jako bych byla označená, ví kdo jsem a jak by poznali, kde jsem.*

AC: Jak můžete říct, kdo jste?

VH: *Umm, jako by dokázali rozpoznat hlas. Je to jako když říká, že mě poznáte podle hlasu. Je to něco jako rozpoznávání mozkových vln nebo tak něco. . . je to jako když každý má svůj vlastní vzor vln, vlastní ochrannou známku, takže s tím nemají problém. Když na to pomyslím, neuměla jsem to. . . (vysvětlit?). Zdá se, že jsem to právě přijala. Řekl: „Je to jako rozpoznat tvůj hlas.“*

AC: Má tvoje rána nějakou funkci v jejich schopnosti poznat tě?

VH: *Přemýšlím (pauza). . . umm. Nemluvili o krvi. Prostě řekli: „Vezmeme si trochu, malinký váš kousek domů.“ Je to, jako by mi řekli, že je to jako nějaký suvenýr. . . . Jo, myslím, že ano. . . suvenýr a způsob, aby mě lépe poznali. Požádali mě o svolení a řekli, že je to velmi důležité a nebude to bolet. Já říkám: „Dobře.“ Takže se nedívám. Je to, jako by tam byl nějaký nástroj, víte. A tak se nedívám. Nemyslím si, že to není cítit víc, než když si stříháte záděru na kůži nebo. . . (pauza) možná nevím, jestli to bolí, ale oni mi řekli, že mi to neublíží.*

Protože jsem se rozhodla udělat to (podstoupit hypnózu) a přemýšlela jsem o tom - jako bych měla nějaký pocit na noze. Je to, jako bych možná cítila bolest, ale bylo mi řečeno, že to nebude (bolet) a pak jsem to už necítila. Bylo to, jako by bolest byla uvnitř a chtěla vyjít ven, ale nemyslím si, že to v té době bolelo, myslím, že jsem se zeptala: „Nechcete na to dát obvaz?“ a oni řekli: „Ne, zastavíme krvácení.“ Ať už dělají cokoli, dělají to takto, a pak se to prostě zacelí a zastaví se krvácení, jako by všechno bylo součástí toho, čím se mě dotknou, víte, stejně jako. . . ale nebyla tam žádná náplast. OK. Takže je to v pořádku.

Jo, myslím, že to nechávají připojené ke mně. Chci říct, že to je vedle mě, jako by to drželi proti mně, a - jo - je to proti mé noze. Je to měkké, jako (pauza), musí mi vysvětlit, že si na to za chvíli nebudu moci vzpomenout. . . to jo . . . „Nebudeš si moci vzpomenout, dokud mě znovu neuvidíš. Jen těžko chápu, proč ne. Říká, víš, lidé budou naštvaní, a já říkám: „Proč?“ On říká, že je to jiné, než co dělají. Je to jedna z těch věcí. . . u dětí, víš proč? Proč? Proč? To je prostě hezké, víš. Moje matka nebude naštvaná. Jsem si jistá! Říkají: „No, to by tak mohlo být, ale

ostatní lidé budou naštvaní a ty nechceš, aby s tebou jednali jako bys byla divná, prostě jen proto, že jsme tě navštívili. “

„Ne. Proč by to dělali?“

„Protože lidé prostě dělají takové věci.“

„Teď si to nemyslím, prostě si to nemyslím.“

„Ano, oni to dělají.“

Je to něco čemu nevěřím, ale on mi říká, že tak to je. . . protože nemám pocit, že je to divné, takže si to nemohu představit, proč by to dělal někdo jiný. Něčemu se smějeme. Čemu si nepamatuji. Některé věci jsou zábavné. Nějaký smích, jako - oh, je to vtipné. Vypadá to, že se smějeme kuřatům. Nevím. Jen se smějeme, jak zábavné věci to byly. Opravdu nevím čemu. Jo, jen se mě zeptal, jestli bych ho ráda navštívila u něj doma, řekla jsem: „Ano, chtěla bych.“ Někdy to možná bude možné. Ptám se ho, jestli je tam hezky a on říká: „Ano, je.“ Cítím se velmi podobně, jako teď, a zdá se, že se mu líbí, jak moc si užívám všechny ty trpytivé věci. To ale neznamená, že oni mají doma spoustu trpytivých věcí.

AC: (Neslyšitelná otázka o účelu jejich návštěvy.)

VH: *Je to jako. . . dobrodružství. Víte, je to jejich zábava a dobrodružství. Vysvětluje všechna ta úžasná, zajímavá místa k návštěvě. Jak se liší život na různých místech a. . . různé druhy zvířat a rostlin a lidí a různé způsoby, jak něco dělat, a že je tak zajímavé to vidět a dozvědět se o nich. Vysvětluje to jako jako reklamu na to.*

Je to zábavné. Když jsem šla do střední školy, pamatuji si, že se mě lidé ptali, co bych chtěla dělat. Řekla jsem, že chci být dobrodruhem, a byla jsem velmi zaujata myšlenkou na dobrodružství, cestování kolem světa a vidět nové věci, zkoušet nové věci a setkávat se se zajímavými lidmi. Znělo to jako hodně legrační, a on řekl, že to by bylo hodně legrace, a to byl důvod, proč musel přijít za mnou, a to je důvod, že se bude snažit, aby se mohl vrátit i jindy.

Ano, vykreslil mi nádherný obrázek všeho, co je tam k vidění. Krásné věci, neuvěřitelné věci. . . a není všemu konec. Bez ohledu na to, jak dlouho jste hledali nebo kam jste šli, nikdy byste se nedostali na konec.

AC: Řekl vám, jak byste se mohla dostat na návštěvu těch míst?

VH: *Ano, řekl, že mě tam může vzít, ale že to bude chvíli trvat, a teď nemáme čas. Možná jindy. A, ehm, víte něco jako: „Vaše maminka by byla naštvaná, kdybychom na chvíli odletěli, víte.“ Na chvíli to nevypadalo, spíše se mi zdálo, že by to byly roky, ale mohly to být měsíce, ale trvalo by to nějakou dobu, což se samozřejmě zdálo přirozené, a proto to nemohl udělat bez vyžádání svolení od mé matky. Řekla jsem, že jsem si jistá, že jí to bude jedno. Řekla jsem, že se jí zeptám. „Ne, to bychom nemohli udělat hned teď.“ Neřekl, že ano, ani neřekl, že ne, ale bylo to něco, co jsme tehdy nemohli udělat, takže to možná uděláme jindy.*

AC: Udělal by to i pro ostatní? Vzal by místo tebe jiné?

VH: *Nemyslím si, že jsem se ho na to ptala. Nemyslím si to - víte, světlo tam bylo velmi jasné. Vypadá to, že mě z toho bolely oči. (Virginie si promnula oči.) Možná, že bylo světlo velmi jasné. Pěkné, ale jasné. (Návrat k otázce.) Vzal by ostatní? No, když jsme o tom mluvili, nemluvil o tom, jako by to byl nový nápad nebo tak něco, byla to podivná otázka. Bylo to, jako byste se zeptali svého dědečka, jestli vás vezme do města, jestli by vás vzal do města do kina, ale nebylo to tak, že by to byl nový nápad nebo cokoli. Bylo to, jako by cítil, jestli by to mohl nebo nemohl udělat a nemyslím si, že jsem se ptala na někoho jiného.*

Vypadalo to jako by měl jen zvláštní vztah se mnou, a víte, že to platilo o vztahu, jaký jsem měla ke starším lidem, takže nevím, zda to bylo tím, že jsem byla obzvláště blízká k mým prarodičům. a to zejména v blízkosti tet a strýců, a vždy to byl jeho velmi zvláštní vztah ke mně.

Byl mi bližší, byla to taková věc. Byli jsme dobří kamarádi a to mi připadalo velmi přirozené, ale ... mluvil o dobrodružství, jako by nebyl jediný, který by to udělal. Lidé to dělají, protože je užitečné se učit, a zábavné dívat se kolem sebe, a nezdálo se to neobvyklé pro více než jednu osobu, jak to dělají. Jde o to, že nemluvil s cizími lidmi, přesto že to bylo tak zajímavé. Myslela byste si, že když jsem se tam poprvé dostala, myslela jsem si, že to nebylo nepříjemné místo, ale myslela byste si, že když jsem s někým začal mluvit, vypadalo by to jako, že to ani nebyla cesta k seznamování.

AC: Jako byste se znali odněkud nebo z dřívějšíka?

VH: Bud', že jsme se znali, nebo neznali, ale byl přesně ten typ lidí, kteří snadno poznají jeden druhého. Prostě to nebylo tak, jako když potkáte cizince.

Dosáhli jsme logické zastávky v tomto bodě, co se ukázal jako pozoruhodné setkání. Signalizoval jsem doktorce Clamarové a ona přikývla na souhlas. Asi po minutě instrukcí pro uvolnění z hypnózy, jak jsem předpokládal, Virginie vyšla z transu. Zívla, protáhla se, usmála a napětí se zlomilo; my všichni jsme si v té chvíli uvědomili, jak hluboké bylo naše soustředění, a jak intenzivní psychologický vliv se odehrával v jejím dobrodružství.

Zbývala hodina do večeře, takže jsme rychle odešli. Sotva jsem tušil, co říct po odhalení z minulé hodiny, zamumlal jsem sbohem a poděkoval všem za jejich čas; pak jsem zamířil zpět do mého sídla v Chelsea, abych přemýšlel o tom, co jsme se dozvěděli. Tolik věcí se shodovalo s jinými případy únosu - ve skutečnosti, během hypnotického sezení, mi v mysli zněly zvonečky, jak se vynořily podrobnosti ve známých detailech. Když jsem měl konečně čas znovu prozkoumat některé materiály z případů, našel jsem konkrétní paralely, které jsem hledal, v jiných případech, z nichž většina je veřejnosti zcela neznámá, nebo alespoň velmi zamlžená.

Obecný popis kruhových stěn a rovnoměrné, neurčité osvětlení vyšetřovací místnosti přirozeně zapadají do tohoto vzoru. Byl tam zajímavý detail o barvě světla. Virginia řekla, že „to může být světle šedá nebo skutečně měkká šedá ... perleťová... takové druhy barev.“ „Šedá“ nebo „perleťová“ se zdají jako nevhodná slova k popisu jasného světla, ale v Casey County v Kentucky v roce 1976, během únosu tří žen, paní Elaine Thomasová v hypnóze také popsala vyšetřovací místnost jako osvětlenou šedým světlem.

Barney Hill uvedl pod hypnózou v roce 1964, popis místnost, ve které absolvoval nějaké fyzické vyšetření, jako by „byla naplněna tímto namodralým světlem..., které nevrhlo žádné stíny“. David Stephens, byl unesen se společníkem v Maine v roce 1975, si myslel, že zakřivené stěny vyšetřovací místnosti byly šedé a podlaha lesklá. Takže máme úzké pásmo barev používaných k popisu atmosféry: bledá, lehce šedá, perleťová, modravá, tedy chladné barvy, mající specifický rozsah od čistě bílé, což by se dalo očekávat, nebo normálního zářivkového rozsahu.

Virginia popsala toto šedé světlo jako velmi jasné; ve skutečnosti si během hypnotického sezení často třela oči. Ve druhém sezení si dokonce stěžovala, že tlumené osvětlení v ordinaci dr. Clamarové bylo příliš jasné, nakonec jsme museli zhasnout světla a pokračovat téměř potmě. Carl Higdon, který byl unesen ve Wyomingu v roce 1974, si později stěžoval na světla ve vyšetřovací místnosti, která mu způsobovala téměř utrpení. Byla příliš jasná, řekl. Jeho oči byly začervenale a neustále přivřené. Mona Staffordová, další ze žen v případě Casey County, utrpěla silné pálení a mrkání očí. Její dva společníci měli také potíže s očima, ačkoli problém paní Staffordové byl natolik závažný, že se radila s lékařem.

Betty Hillová, popisující její pozici na vyšetřovacím stole, když si na ni vzpomněla pod hypnózou, řekla: „... světlo je velmi jasné, takže moje oči nejsou stále otevřené. Mám také trochu

strach. Nemám zvláštní zájem se na ně dívat (na humanoidy, kteří provádějí vyšetření).“ Mladý Gerry Armstrong byl ve dvanácti letech unesen ze školy, kterou navštěvoval v Anglii. Když byl nalezen o sedm hodin později, pamatuje si, že s jeho očima se dělo něco špatného, i když si není jistý, v čem byl problém. Pamatoval si, že mu mohlo být řečeno, že jeho zorničky jsou rozšířené. Tento únos, dvanáct let starý, vytváří v roce 1953 zajímavou dodatečnou paralelu, jako velmi brzký únos dítěte, přes mnoho dalších z těchto setkání ve Wyomingu, Kentucky a New Hampshiru. Cítoval jsem jen náhodný vzorek, kdy oční postižení bylo velmi časté.

Před svým druhým hypnotické sezením, které se ukázalo ještě více zarážející, než první, Virginie diskutovala s Dr. Clamarovou i mnou o některých dalších specifických detailech, které se jí připomenuly. Hypnóza je zvláštní proces v tom, že většina vzpomínek se objevuje potom, co subjekt vychází z transu nebo pokračuje ve vzpomínkách. Je to podobné, jako když uzavřete zahradní hadici - průtok zpomalí, voda doteče a nakonec se zastaví, neboť uzavření ventilu nepřinese okamžitý výsledek. V rozhovoru, který byl v té době samozřejmě zaznamenaný, Virginie řekla něco o zařízení, které jí způsobilo zranění na noze:

„Bylo to něco jako stomatologické vybavení, ale mnohem dokonalejší. Nevypadalo to jako něco drsného nebo děsivého, bylo to asi o polovinu delší, než vaše tělo ... Většina byla hladká, jako obdélníková kovová krabice se zaoblenými okraji a s příslušenstvím, které se mohlo vysouvat, a dělat věci, podobně jako stomatologické ošetření. Bylo to zatahovací, ale nic ostrého a hrubého, ... spíše jako měkké obrysy, spíše to bylo jako chapadlo.

Ta věc, která se mě dotkla, byla stejná jako masážní přístroj, jako ty elektrické vibrátory, dlouhá, prostě něco jednoduchého, s trubicovitým koncem. Natáhlo se to a položilo na nohu. Zdálo se mi, že je to celokovové. Žádné ostré hrany nebo něco podobného. Nemělo to žádné skutečné znaky jemného nástroje, jako řezací čepele nebo trhací nástroje nebo na fixaci okrajů. Prostě jednoduchý trubkový přístroj, který vycházel z krabicového objektu na konci zatahovacího ramene. Zeptal jsem se, jestli si všimla nějakého zvuku. „Možná jemné vibrace ... myslím, že jsem to cítila, ale nemyslím si, že jsem to slyšela.“

David Stephens, jehož únos v roce 1975 v Maine jsem již zmínil, popsal, jak ležel na stole v blízkosti přístroje, který „vypadal čtvercový, měl světla na levé straně v přední části, a měl vystupující rameno s něčím na konci, jako nějaký rentgenový přístroj nebo tak něco. Betty Hillová popsala zařízení, které vypadalo jako otvírák na dopisy, které jí poškrábalo paži. Jeden unesený z Kentucky připoměl podlouhlý předmět ve tvaru kulky, asi 1,5 palce v průměru, který mu umístili na hrudi.

Zdá se mi, že tito svědci se pokoušejí popsat stejné vybavení, pomocí různých zapamatovaných detailů a s různou mírou úspěchu. Objekt Virginie byl typu „protáhlého masážního přístroje“, jak popsala objekt, který byl asi šest nebo sedm palců dlouhý, asi jeden a půl palce v průměru, což je v souladu s kulovitým tvarem Elaine Thomasové - válcovým objektem o průměru 1,5 palce; tato silueta se samozřejmě nepodobá siluete otvíráku na dopisy. Nejzajímavější je přetrvávající neutralita popisů - objekt, který se zdá být účelný a zcela nenápadného vzhledu. Představuje přesný opak složitých přístrojů ve filmu Star Wars, tak nevyhnutelných ve sci-fi. Přístroj dle Virginie získává funkci díky své jednoduchosti.

Když Ted Bloecher poslouchal nahrávku z hypnotického sezení Virginie, dokázali jsme podrobně prodiskutovat nová fakta, která představila. Za prvé, jak jsem již zmínil, případ Hillových z roku 1961, který se objevil až v roce 1964, byl po mnoho let nejčasnějším případem únosu, který byl uspokojivě vyšetřen a nakonec přijat většinou vyšetřovatelů UFO. Ale tady jsme

měli případ, který mu předcházelo o jedenáct let! Několik dalších případů, dříve než v roce 1961 vyšlo najevo v letech následujících, po vydání knihy Johna Fullera o Betty a Barney Hillových a několik případů bylo celkem stručně prostudováno, i když jen velmi málo bylo prozkoumáno pod hypnózou. Zde jsme měli rozvíjející se případ s neobyčejně inteligentním a věrohodným svědkem, který měl fyzickou stopu – jizvu Virginie. (viz obrázek 1)

Ještě důležitější bylo v tu chvíli naše poznání, že Steven Kilburn stejně jako Virginie, si vědomě nevzpomněli na pozorování UFO. Když jsme tyto dva případy, které jsme odhalili, viděli v souvislosti s případem Patty Priceové z roku 1973 a případem Judy Kendallové, věděli jsme, že v únosech UFO existuje podskupina případů, kdy jsou lidé uneseni a všechny stopy v paměti o pozorování UFO jsou následně potlačeny. Steven nahlas přemýšlel o prezentaci UFO v pořadu NBC: kolik lidí by mohlo mít tuto zkušenost, aniž by to vědělo? A kolik let to už trvá?

Ted Bloecher, který čerpal ze svých záznamů zdůraznil, že značný počet setkání s humanoidy v posledních desetiletích zahrnoval pozorování dětmi, a mnoho z nich se konalo ve venkovském prostředí. V desítkách případů děti uváděly, že zatímco si hrály venku, přistoupili k nim jeden nebo dva malí muži, kteří měli podivné stříbrné nebo šedé overaly, a pak odešli tak náhle, jako se objevili. Zajímalo nás, kolik z těchto případů mohlo zahrnovat časové výpadky, kterých by si šestiletá dívka nebo desetiletý chlapec, hrající si odpoledne sami, nikdy nevšimly? Jaké byly parametry problému? Bylo to jako by náš klasický typ únosu - automobil zastavený v noci, když sestoupil zářící objekt, mohl představovat pouze úzký aspekt tohoto jevu.

A co dělali s šestiletým dítětem a proč si museli vzít „malý kousíček“? V čem byl problém nebo záhada, na které pracovali? Většina případů únosů se podílí na nějakém odběru vzorků během vyšetření, pokud je to poslední úkon, je proveden na dálku a velmi rychle. Berou vzorky kůže, krve, vlasů a téměř všeho, co je možné si představit, ale tohle vypadalo nějak vážněji. Kousek tkáně z jejího těla, s hlubokým řezem napříč mnoha vrstvami kůže a svalů.

Jedním z rozdílů mezi únosem Virginie a ostatními zprávami o únosech, které jsme zkoumali, je zjevný nedostatek jakéhokoli strachu. Nejprve je důležité si pamatovat, že příběh začíná, když je uvnitř vyšetřovací místnosti v UFO. Čtenář si vzpomene, že nejděsivější je doba na počátku její zkušenosti, kdy unesený je spontánně ochrnutý a je osloven věznicem. Dokonce ani po jejím druhém hypnotickém sezení, (téma kapitoly 8) si Virginie stále ještě nepamatovala podrobně tuto část svého setkání, takže lze předpokládat, že její nevědomá mysl účinně cenzurovala „špatnou část případu“. Šest let staré dítě, které podstoupilo toto mimořádné dobrodružství ho pravděpodobně zvládalo jinak, než mnoho dospělých, a také s ním mohlo být jejími únosci zacházeno rozdílně. Je zřejmé, že tyto dvě sady proměnných existují v každé zkušenosti s únosy.

Případ Betty a Barneyho Hillových z roku 1961 představuje klasickou podobu variant, jak v zacházení s unesenými posádkou UFO, tak reakcí ze strany zajatých. Hillovi projížděli v New Hampshire přes White Mountains, vraceli se z návštěvy, když uviděli pohybující se světlo, které se pomalu blížilo k nim. Nakonec, byli „vylákáni“ z hlavní silnice. Zastavili svůj vůz a přiblížila se k nim skupina malých mužů. Betty je vedena k místu přistání UFO svými věznicem, jak jde, tak vidí Barneyho, kterému pomáhají jeho věznicem. Jeho oči jsou zavřené a zdá se, že spí. Otočila jsem se a volala na něho! „Probud' se! Barney! Proč se neprobudíš?“ Nevěnoval tomu pozornost. V hypnóze Barney řekl, že se cítil, jako by se vznášel. Nepamatoval si, jak ho Betty volala. Všiml si až druhý den ráno, že špičky jeho bot jsou ošoupané, a pravděpodobná příčina se objevila opět pomocí hypnózy - vzpomněl si, že byl vlečen do UFO nahoru po rampě.

V detailech jsou zde vidět dva různé způsoby zacházení posádkami UFO: Barney Hill, velký, dobře stavěný muž, je ovládán téměř nesmyslně, a je víceméně vlečen na palubu lodi. Betty

Hillová, menší žena, šla na palubu sama a zůstává při vědomí. Vyšetřovací postupy pokračují uvnitř. Barney je během vyšetření jen matně při vědomí. Betty, na druhé straně, je nejen plně při vědomí, ale komunikuje s jedním z posádky. Jak vidíme, je jí položeno několik stejných otázek, které byly položeny i Virginii Hortonové v rozhovoru, který se zdál být spíše testováním inteligence, než shromažďováním informací.

Následná reakce Hillových byly tak odlišné, jako jejich vlastní zkušenosti. Po násilí na počátku jejího únosu, Betty jednala s klidem, dokonce šla tak daleko, že se táže únosců na jejich původ, a požádala o předmět, který by prokázal, že jejich zkušenosti se opravdu staly. V následujících měsících, než byla její paměť vyvolána hypnózou, byl život Betty relativně bezstarostný. Ale pro Barneyho byly vzpomínky na jeho setkání drastické. Noční můry, nespavost a opakující se vředy jej donutily, aby vyhledal pomoc psychiatra, a tak bylo rozhodnutí, které vyústilo v jeho snazší hypnózu, na prvním místě.

Při použití těchto vzorců na případy, které jsme zkoumali, můžeme vidět, že zkoumání Virginie Hortonové jejími únosci, stejně jako její reakce na ně, se podobají Betty Hillové, zatímco Steven Kilburn, Howard Rich, Mac McMahon i David Oldham jsou svými reakcemi spíše podobni Barney Hillovi. Možná relevantní analogie přijde na mysl z kontextu lidského chování. Když zoologové chytí nějaké zvíře, snaží se ho uklidnit, chytí-li losa nebo jelena, studují jejich migrační návyky a jiné chování. Nepatrně odlišné postupy jsou používány u méně agresivních zvířat, spíše menších, a méně nebezpečných mláďat. Lze si představit, jaké by zoologové zvenčí našeho světa, mohli vymyslet různé jiné způsoby manipulace se vzorky lidí. Zkušenost Virginie Hortonové, která se tak odlišuje svým způsobem od Stevenovy, Howardovy nebo Macovy zkušenosti, je možná odlišná spíše kvůli jejímu pohlaví a věku, než nějaké základní rozdíly v postojích nebo účelu jednání jejich únosců.

7. Pittsburgh a vrcholek kopce.

Mezi vyšetřovateli a výzkumníky UFO se čas od času objevily náhlé a poněkud drastické zvraty teorie. Kdysi se obecně předpokládalo, že pokud člověk ohlásí setkání s UFO, měl předchodí zájem o toto téma, takže zpráva by měla být automaticky ověřena. Předchodí zájem by totiž znamenal automatickou kontaminaci pozorování, a tím i nespolehlivost. Ačkoli existuje důvod pro tyto závěry, platnost opačného výroku unikala vyšetřovatelům po celá léta. Psychologická teorie nás nakonec upozornila na skutečnost, že někdo se skrytým traumatickým zážitkem s UFO, by mohl být později nevědomky přitahován k tomuto tématu. Konkrétní druh intenzivní a vnitřní zvědavosti k jevu UFO, by mohl být motivován zapomenutým, ale skutečným únosem.

Během pěti let, co jsem se aktivně podílel na bádání o UFO a výzkumu, jsem potkal čtyři lidi, jejichž osamocený a poněkud obsedantní zájem o předmět bádání, spolu s několika dalšími údaji, mi ukazoval, že by mohli mít docela dobře nevědomé vzpomínky na setkání s UFO. Jeden z nich, kterého jsem potkal, byl muž, který se jmenoval Philip Osborne, díky své profesi pracoval v médiích a v roce 1978 dělal článek o UFO. Všiml jsem si, že jeho zájem o toto téma má zvláštní výhodu. Vypadalo to, jako by přijal příliš mnoho informací a příliš snadno. Zdál se být spokojený s tím, co pro ostatní představovalo velmi podivný případ. Živě si pamatuji svůj vlastní skepticismus v roce 1965, když jsem poprvé slyšel podrobnosti o případu Betty a Barneyho Hillových. Zdálo se mi to groteskní a nepochopitelné. Nestalo se, dokud se vzor únosu nezačal opakovat, že bych pominul svůj předběžný úsudek a díval se na důkazy objektivněji. Zmínil jsem se o tomto případě a své původní reakci Philipovi a řekl jsem: „Pamatuji si, když jsem o

tom také slyšel poprvé. Zdálo se mi to naprosto logické. Ani na vteřinu jsem nepochyboval, že Hillovi byli uneseni.“

Philip Osborne je stár 37 let a žije nedaleko ode mě v Greenwich Village v New Yorku. Je to praktický, tvrdý profesionál ve vysoce konkurenčním oboru. Není to ten typ člověka, který bez rozmyslu snadno přijímá vše, co slyší, ve skutečnosti jeho profese vyžaduje skeptickou tvrdohlavost. Za ta léta jsem pomohl mnoha dalším lidem, kteří psali články o jevu UFO jenom tím, že poskytují informace o aktuálních vyšetřováních. Většina z nich byla zvědavá, ale reagovala takovým způsobem, který naznačoval: „Tento materiál je zajímavý, ale nemůžu se pustit do něčeho tak kontroverzního a podivného, vezmu jen to, co potřebuji, sepíšu to a pokusím se na vše zapomenout.“ Philip byl rozhodně jiný. Zdálo se, že je s tím doma, a to až do té míry, že vyvozuje závěry a všimá si jemných detailů a souvislostí, které jsem vynechal.

Asi měsíc a půl poté, co byl vysílán na NBC dokument o UFO, jsem nebyl v kontaktu s Philipem, ale jednoho dne mi zavolal. Viděl ten program a chtěl o tom mluvit. Věc, která ho nejvíce zasáhla, byla poznámka Stevena Kilburna, že když se mu toto setkání s UFO stalo, mohlo by se to stát komukoli. Philip řekl, že ve své minulosti hledal každou událost, která by mohla naznačovat podobný zapomenutý zážitek. Nedávno se stalo něco, co mu připomnělo zapomenutý podivný zážitek, který měl před lety ve škole. Několik týdnů po programu NBC se probudil ve svém bytě uprostřed noci, naprosto paralyzován. Nemohl se pohnout, nemohl otočit hlavu, nemohl ani volat o pomoc. Tento děsivý stav trval asi minutu a jen postupně získával kontrolu nad svým tělem.

Téměř okamžitě si vzpomněl na dřívější, velmi podobnou zkušenost. Stalo se to, když navštěvoval Carnegie Tech v Pittsburghu, pravděpodobně v roce 1964. Bydlel v malé místnosti ve třetím patře domu na Páté Avenue. Jednu noc se probudil a zjistil, že je úplně ochrnutý. Neměl sny, nestalo se nic, co by ho připravilo na toto ochrnutí. Nemohl volat o pomoc. Nejhorší ze všeho bylo, že cítil, že někdo nebo nějaká věc je přítomna v místnosti s ním. Jeho strach se zmenšil, když ochrnutí ustoupilo, ale byl tak vyděšený, že vstal, oblékl se a vyšel ven se projít. Bylo toho víc. Vzpomněl si na jednu další podivnou zkušenost, z doby jeho raného dětství.

„Je to něco jiného, k čemu se stále vracím. Když jsem byl dítě, moje mě rodiče vzali na dovolenou do Smoky Mountains v Tennessee. Myslím, že to byl můj bratr, který zapomněl kabát na horském pikniku, kde jsme měli oběd, a on si na to vzpomněl až později. Já si pamatova, že jsme se museli po setmění vrátit nahoru, abychom kabát hledali, ale z nějakého důvodu to bylo velmi děsivé. Mám jen pocit, že se mi tehdy něco mohlo stát. Opravdu to není nic konkrétního, ale vždy jsem si pamatoval na ten čas, jako velmi podivný a velmi děsivý. Možná to byla jen cesta nahoru ve tmě, ale moje mysl se z nějakého důvodu vrací do té doby.“

Tyto příhody se dohromady nezdají být o mnoho závažnější, než náznaky, jaké bychom měli v případě Stevena Kilburna. Povrchně se zdálo, že tento případ sotva stojí za pokračování, ale Philip přišel vybaven další stopou, kterou jsem zmínil - velmi určitým a zásadním zaujetím v dosavadním zájmu o toto téma. Zmínil zajímavý detail o nedávné paralýze v jeho newyorském bytě. Když se snažil volat o pomoc, myslel na svého staršího bratra a chtěl volat jeho jméno. Říkal, že neviděl svého bratra po celá léta, a že nikdy si nebyli tak blízcí. V jeho myslí však bylo zaznamenáno, že on a jeho bratr byli spolu v epizodě z Tennessee, a že velmi stará vzpomínka spojuje oba incidenty. Bavili jsme se o sledování těchto incidentů pomocí hypnózy, a on s tím souhlasil.

O několik dní později jsme se s Tedem setkali s Philipem v mém ateliéru. Naším cílem bylo dostat se do jeho vědomé paměti detailů toho, co se nyní jevílo, jako tři různé události: z dětství

zážitek na horách, z Pittsburgu z roku 1964 o paralýze, za „přítomností“ někoho v místnosti, a konečně v roce 1979, s paralýzou v New Yorku. Bylo nutné mít konkrétní informace, které by mohla Dr. Clamarová použít při nastavení scény, během hypnotické regrese. Také jsme se museli rozhodnout, kterými incidenty se budeme během prvního sezení zabývat, a které budou odloženy na později. Všichni tři jsme seděli kolem jídelního stolu, Ted a já s bloky a tužkami v pohotovosti, protože nám Philip poskytl veškeré detaily, na které si mohl vzpomenout. A pak v klidu, dokonce přidal jeden nový prvek - doslova bombu. „Myslíš si,“ zeptal se, „že existuje důvod, proč se zabývat otázkou mé jizvy?“

„Jaké jizvy?“

„Vždycky jsem měl tuto jizvu od dětství,“ vysvětloval, „a nikdo si nemůže vzpomenout, odkud ji mám. Moje matka si nemůže vzpomenout a ani já ne. Prostě to vypadá, že jednoho dne se objevila a byla tam.“ Jizva byla asi tři palce dlouhá a dokonale rovná. Byla umístěna na vnějším okraji spojení stehna a kyčle, ale kromě rozdílu v umístění řezu, situace děsivě připomínala případ Virginie Hortonové.

Philip si myslel, že jeho znepokojující výlet do Great Smokies se uskutečnil, když mu bylo šest nebo sedm let. Vzhledem k tomu, že byl narozen v roce 1943 - ve stejném roce jako Virginie a jeho dovolená byla s největší pravděpodobností v létě, je velmi pravděpodobné, že jeho „jizvu neznámého původu“ obdržel přesně stejné léto jako Virginie! Do této doby jsem si byl zcela jistý, že druhé zvláštní dobrodružství Virginie Hortonové - její zmizení na rodinném pikniku ve Francii a její opětovné objevení se někdy později, když její halenka byla potřísněna „krví neznámého původu“, se ukázala být dalším únosem. Bylo naplánováno její druhé hypnotické sezení na 16. května. Nyní se objevila další vzrušivá paralela - možnost, že Virginie a Philip byli v létě 1950 uneseni ve věku šesti let a poté byli opětovně uneseni jako mladí dospívající, ve věku šestnácti a dvaceti let. Náhody, ke kterým došlo, pokud se tato teorie ukázala jako správná, se zdály neuvěřitelné.

Dne 28. dubna 1979 jsme se s Tedem Bloecherem a Philipem, sešli v ordinaci dr. Clamarové na prvním hypnotickém sezení Philipa. Rozhodli jsme se soustředit se na původní zkušenosti z dětství, v horách v Tennessee. Dr. Clamarová provedla předběžné interview a sezení „nanečisto“, po kterém se Philip rozhodl, že chce pokračovat přímo do vzpomínek roku 1949 nebo 1950, během letní dovolené. Během této relace jsem skutečně viděl, jak různě mohou lidé reagovat v hypnóze. Philip dlouho mlčel. Mimické svaly v jeho obličeji pracovaly, jeho oči se zdály být aktivní a za jeho víčky se zdálo, že se zdráhá sdílet to, co prožívá.

Zjevně prošel velkým strachem, ale byl uklidněn a nesměl proniknout do otevřeného prostoru. Během dotazování počal popisovat charakteristický obraz. Pak ztichl, jeho zavřené oči se vzrušeně pohybovaly a chvěly se mu ruce. Jeho dech se stal nepravidelným a ubíhaly minuty beze slov. Pak řekl: „Myslím, že chci zapomenout, co se děje, a chci myslet na něco jiného.“ Bylo to, jako by mu v mysli prošel intenzivně živý příběh, jehož výsledky jsme si přečetli v jeho obličeji i těle, ale fakta nám byla zatím zapovězena. Občas by se dalo popsat, co se děje, ale častěji prožíval své vzpomínky tiše, v nervovém rozrušení. Ačkoli přepis jeho prvního sezení bude představen v izolovaných sekcích, objevil se klasický scénář únosu.

Dr. Clamarová dávala Philipovi v hypnóze pokyny, a vyvedla ho z tohoto raného období v jeho životě, když byl ve Smoky Mountains v Národním parku se svou rodinou, bratrem a sestrou. „Jste tam spolu jako rodina a bavíte se.“ Philipova pozorování přicházejí po několika minutách ticha útržky vět:

PO: Nejsem. . .Nezažívám žádné scény. Vidím jen něco, co vypadá jako. . . jako horní část geodetické kopule. (Velmi dlouhá pauza. Tiché, stále povzbuzování.)

AC: Co cítíš, když vidíš tuto scénu?

PO: Uh. . . nic. Stejně se brzy uklidním . . . Budu myslet na něco jiného. Zdá se, že moje oči hodně skáčou kolem. Je to ... když o tom přemýšlím, proč moje oči hodně skárají dokola.

AC: Je tam světlo, které je nutí skákat?

PO; Ano. Je prostě jasné a je v části té geodetické kupole.

(Dlouhá pauza. Povzbuzování.)

AC: Co se děje?

PO: Snažím se uh. . . uh. . . zapomenout na to. Jen se snažím uvolnit.

AC: Chtěl byste si chvilku odpočinout?

PO: Ano.

(Doktorka Clamarová nechá uplynout dvě nebo tři minuty. Zdá se, že Philip je klidný a uvolněný. Po další dlouhé pauze pokračuje ve výslechu.)

* * *

AC: Řekni mi, co se teď děje.

PO: (rozrušený, neklidný) nevím. . . (šeptá). Nevím.

(Po dalším dlouhém zneklidňujícím období, s několika změnami, Philip znovu promluví.)

PO: Chtěl bych jen více relaxovat. Chtěl bych se hlouběji uvolnit.

AC: Chtěl bys, abych tě hluboce uvolnila?

PO: Ano, chtěl bych, abyste to udělala.

(Dr. Clamarová vyvolává hlubší trans.)

PO: Připadám si stejně, jako bych ležel na slunci.

AC: Chcete se uvolnit hlouběji?... představte si pěkné místo na slunné pláži, široké, písčité pláži. Ležíte na ručníku a cítíte se velmi, velmi uvolněný, klidný. Klidný a uvolněný.

(Následuje dlouhá pauza.)

PO: (Šeptá) Chci si odpočinout. Znovu jsem viděl tu kopuli.

AC; Chtěl byste mi říct, co jste viděli, nebo si to chcete nechat pro sebe?

PO: Ano, ah, viděl jsem něco jako. . . koule. . . a najednou se k tomu dostávám velmi rychle, a to mě prostě pohlcuje. Všude je světlo. A pak jsem se cítil, jako bych letěl velmi rychle. (Pauza)

Mám pocit, že jsem uvnitř kopule.

AC: Jak se cítíte?

PO: Není to tak, že bych o to stál. Jsem prostě jen bytost, to je vše. Cítím, že mám kupoli nad hlavou, a že jedna čtvrtina je zavěšena a zvedá se, takže je otevřená. To je vše . . . všechno se zdá být velmi beztvaré a věci se prostě tak nějak vznášejí . . . to je vše. (Pauza). Ale myslím na tu jizvu. Mám pocit, že bych neměl, ale dělám to.

AC: Chtěl byste si promluvit o té jizvě?

PO: (nervózně) Ne.

AC: Proč se ho na to nezeptáš, co chce?

PO: (Šeptá) Já. . . nemyslím si to. . . .

AC: Jak cítíš tu jizvu?

PO: No, prostě to vypadá tak hloupě, ale vidím něco jako . . . s k o r o . . . vidím ruku. Je to velmi lesklé. Ale já , ah. . . nechci to opravdu vidět.

* *

(Znovu, doktorka Clamarová znovu navrhuje, aby se uvolnil hlouběji, a pokud si to přeje, usnul na několik minut).

*PO: (Po chvíli) Já opravdu nesním mám . . . mám jen takový pocit, to je vše. Není to jen . . . .
pocit. Mám pocit, že to prostě jde samo o sobě. (Pauza) Ale vidím všude světlo. Cítím se lépe.*

AC: Proč se cítíte lépe?

PO: Nevím. Jen se cítím ah. . . ne tak vyděšený jako předtím. Kolem mě se hýbaly všechny možné věci. Jsem teď uvolněnější. Jen se cítím lépe, jako bych tam ležel.

Po několika málo dalších výměnách slov, s dlouhými pauzami a jemným stimulováním, Dr. Clamarová vyvádí Philipa ven z transu. Její pokyny stojí za citaci:

AC: Budete se cítit velmi, velmi hluboce uvolněně. Ať už máte nějaké myšlenky nebo pocity, které máte ve své mysli nebo které vyjadřujete ve svém těle napětím, tak se v následujících dnech vyřeší, a stále s každým dalším dnem se budete cítit mnohem, mnohem mírumilovnější. Co jsou někdy matoucí myšlenky, neuspořádané myšlenky, bez ohledu na myšlenky, které probíhaly ve vaší hlavě, které se odráží také v tom, jak budete cítit své tělo, jak se vaše tělo cítí, pokud jde o uvolnění nebo napětí, samy se uvoní, takže v následující dnech a týdnech, se budete cítit mnohem, mnohem hlouběji uvolněný, budete mnohem klidnější.

V budoucnu bych vás měla znovu hypnotizovat a požádám vás o zmírnění těchto zkušeností, budete je vnímat jednodušší, protože bude mít řazeny vzpomínky mnohem, mnohem víc uspořádaněji, organizovaným způsobem, a vy se bude cítit velmi dobře, při pohledu na ně, řešit je, prožívat je, vědět, že jsou bez emocí, napětí nebo úzkosti. V budoucnu, pokud se budete věnovat těmto zážitkům, budete se cítit mnohem spokojenější s okolním světem, v pohodě se svými myšlenkami, svými zkušenostmi, svými pocity. . . v pohodě se světem kolem vás, ve všech směrech. Budu počítat od jedné do pěti, jedna až pět. . . a její závěrečné pokyny vrátily Philipa do plného vědomí.

Když vyšel z transu, vypadal Philip trochu vyčerpaně. Cítil jsem, že se mlčky vykonal velmi velký boj, a že jsme dostali jen občasné pohledy na jejich příčinu. Já s Tedem jsme se ho ptali, aby vyjasnil alespoň jeden z důvodů jeho napjatých odpovědí, ale víceméně odmítl popsat obrazy nebo události, které se zdály „příliš negativní“, příliš blízko tomu, co jsme od něho mohli očekávat od únosu do UFO. Byl to zvláštní druh autocenzury, ve které byl Philip nakonec stejně ambivalentní jako my. „Většinou jsem si byl vědom celého účelu věci a cítil jsem se, jako by věci, které jsem viděl, byly pravděpodobně pouze imaginární.“

Ted se zeptal: „V principu jsi tedy řídil to, co vlastně zažíváš?“

„Správně. Jinými slovy, něco jsem viděl a ve skutečnosti bych řekl: „No, tohle jsem měl vidět.“ Takže proto je to pravděpodobně jen proces představitosti. Ale cítil jsem se, jako bych vlastně nějak letěl vesmírem, a byla to jen iluze . . . Snažil jsem se brzdit.“

Ted chtěl vysvětlení. „Myslíš doslova vesmír nebo skrze určitý prostor?“

„No, zase jsem viděl objekty jako hvězdy atd., které jsem měl na paměti, právě jak jsi řekl, víš, to je zcela vhodné. Ale jakmile jsem se dostal k osvětlení této věci, všude kolem to vypadalo, jako by jeden konec prostě zmizel, a já jsem se jen velmi rychle řítit prostorem jedním směrem.“

Ted se zeptal: „Líbilo se ti sledovat zkušenosti z toho pocitu, jako bys byl uvnitř lodi?“

„Nejprve jsem cítil, že jsem mimo ni a díval jsem se na kopuli, která byla skoro jako kryt na jaderném reaktoru nebo tak něco, byla rozdělena do trojúhelníků jako geodetická kupole a byla osvětlená. Začal jsem se k ní velmi rychle přibližovat a pak jsem jí jen tak jaksi pronikl a byl jsem uvnitř, a pak to bylo, jako bych byl uvnitř té jasně osvětlené věci, a pak to prostě bylo na jednom konci a já jsem se jen řítit vesmírem . . . celá ta věc byla velmi abstraktní, ale viděl jsem jakési parkoviště. Myslím, že jsem šel na to parkoviště, a pak se tam objevil ten klenutý objekt.

„Neříkám ... neříkám, že to bylo na parkovišti, ale jen říkám, že to je další věc, na kterou se moje mysl upnula.“

Několik otázek a odpovědí prošlo tam a zpět, a pak Filip pokračoval. „Díval jsem se na jeho spodní stranu, která byla docela tmavá a měl jsem dojem, že tma je všude kolem, jen to, že (dole) to bylo ještě tmavší než kolem. A pak jsem se v jednom místě ocitl v kopuli, uvnitř nahoře objektu, což je velmi špatné, kopule byla neuvěřitelná kovová ... víte, velmi leštěný povrch ..., Je to, jako kdybych měl sílu mentálně otočit ten disk, byl bych schopen vidět kopuli, která byla velmi reflexní ... Každopádně převládá dojem, že je lesklá a kovová, na velmi tmavém pozadí.“

Nanesl jsem jiný problém: „Zmínil jsi se, že se bojíš ...“

„Bylo to proto, že jsem prostě letěl vesmírem a ... měl jsem pocit, že jsem chtěl zabrzdit. Chtěl jsem z toho vystoupit, protože ... nevím proč. ... Bylo to, že počáteční dojem z toho byl ...“

Dr. Clamarová se zeptala: „Cítíte se mimo kontrolu?“

„Ano. Správně, správně!“

Krátce nato jsme opustili ordinaci dr. Clamarové a šli dolů po ulici Lexington Avenue na oběd. Po zvážení celé situace, jsme měli nejednoznačný názor na vývoj Philipovy silné váhavosti na přijetí obrazů a událostí v mysli, projevené během hypnózy. A přesto téměř v každé podobné hypnotické relaci, kterou jsem si pamatoval, subjekt v určitém okamžiku řekl něco jako: „To nemůže být pravda,“ nebo „to musí být sen“ tedy přesně to, co by každý z nás řekl v reálném životě, pokud by se jednou v noci ocitl na opuštěném parkovišti na temné hoře a setkal se s velkým klenutým kovovým plavidlem neznámého druhu. Je zřejmé, že další setkání by bylo zapotřebí v případě, že by Philip překonal svůj blok o tom, co zažil. Mezitím však byly určité příznaky nezaměnitelné. Jeho strach byl zjevný pro nás všechny, stejně jako události, které zprostředkovala jeho nmysl, prostřednictvím zřetelné a vzrušující řady prožitků, které nechtěl popsat. Philipova představa o cestování vesmírem a spojení s objektem, prostřednictvím otevřeného trojúhelníkového panelu, byly pro mě nové, ale doktorka Clamarová vycítila, že jeho strach z letu byl v podstatě strach ze ztráty kontroly, jinými slovy možná metaforičtější, než doslovný. Jeho popis UFO připomínající horní část geodetické kupole je ve skutečnosti docela podobný popisu uvedenému šesti svědky v roce 1975, případ blízkého setkání z případu „sněhová vločka“ v Arizoně.

Obrazová příloha:

Detailní fotografie jizvy na horní části nohy doktora Geise, těsně nad kolenem. Byla to jediná ze tří, která vyžadovala stehy, protože se během hry otevřela. Každá z těchto tří jizev byla vyfotografována v roce 1981, asi třicet let poté, co byly provedeny řezy. Viz kapitola 10. Fotografie místa severně od Stonehenge Apartments v pozadí, kde se přistání konalo nalevo od stromu po levé straně. V dálce je západní strana New Yorku.

Foto Fred McDarrah.

Jizva na noze Viktorie

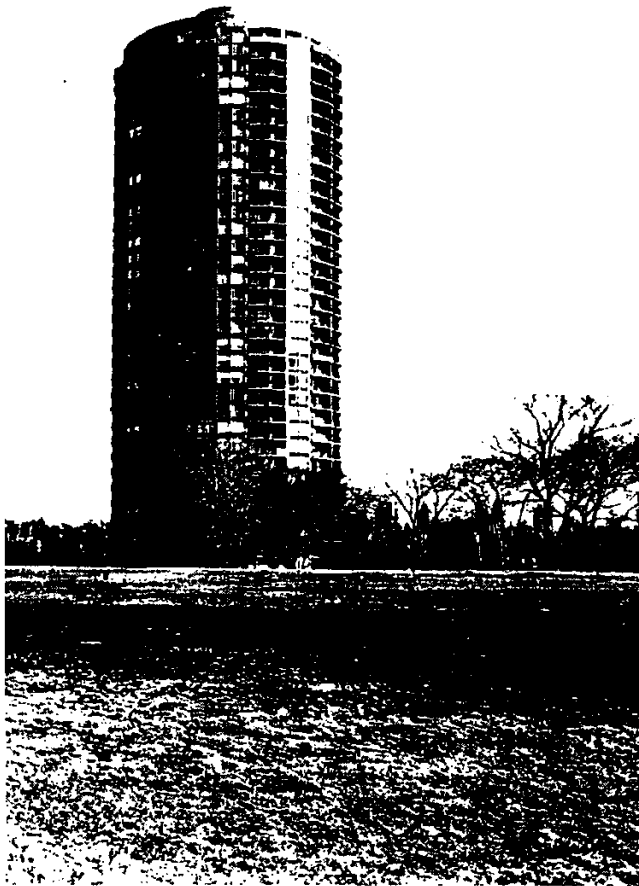

Zahojená jizva u Philipa Osborna

Závěrečná fotografie jizvy na noze Dr. Geise
(horní část nohy, těsně nad čěškou.)

Fotografie ke kapitole z North Hudson parku:

Místo přistání UFO v roce 1975 u Stonehenge Apartments.

K přistání došlo na straně od stromu nalevo. Je to blízko Upper West Side v New Yorku.

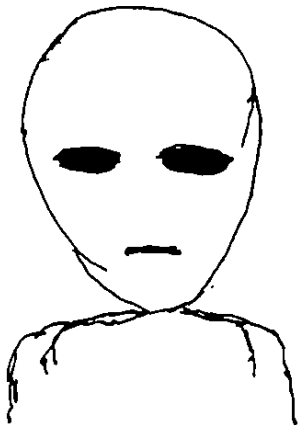
Vlevo - rekonstrukce kresby

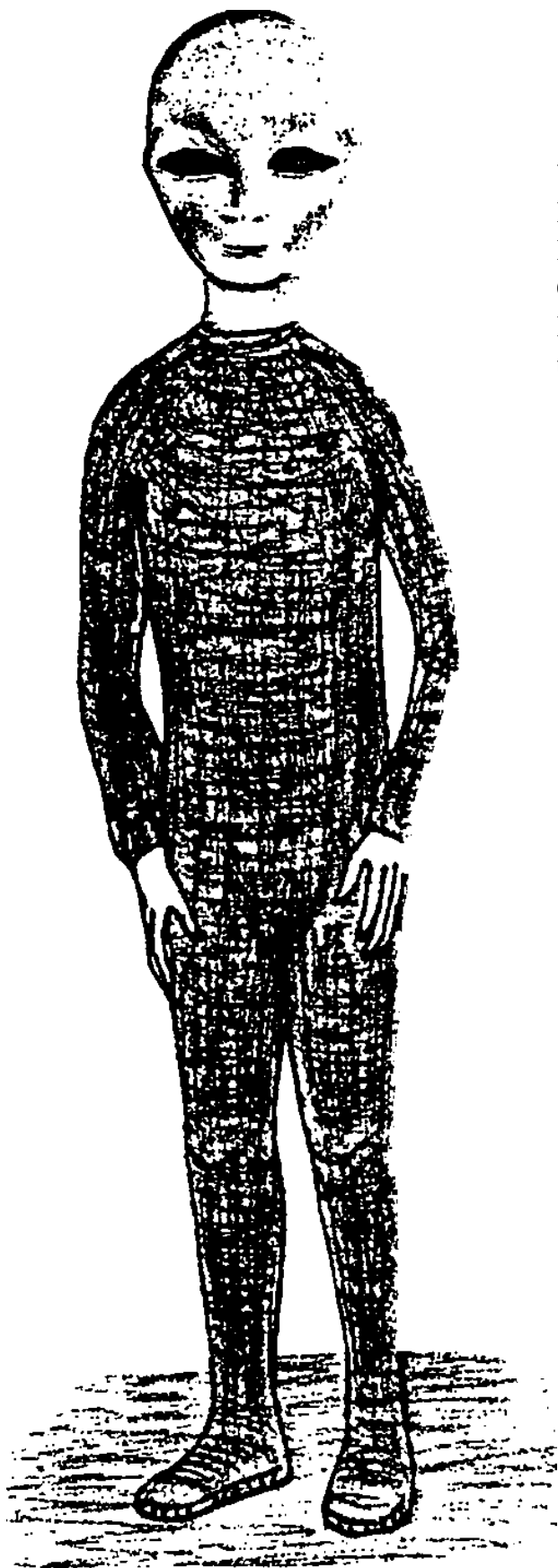
jednoho návštěvníka od Stevena Kilburna.

Kresba Betty Andreassonové jednoho z jejích únosců.
K incidentu došlo v lednu 1968, v jižním Ashburnhamu,
Všimněte si podobnosti tvaru hlavy, krku a ramen
a rozdílů v trupu a končetinách.

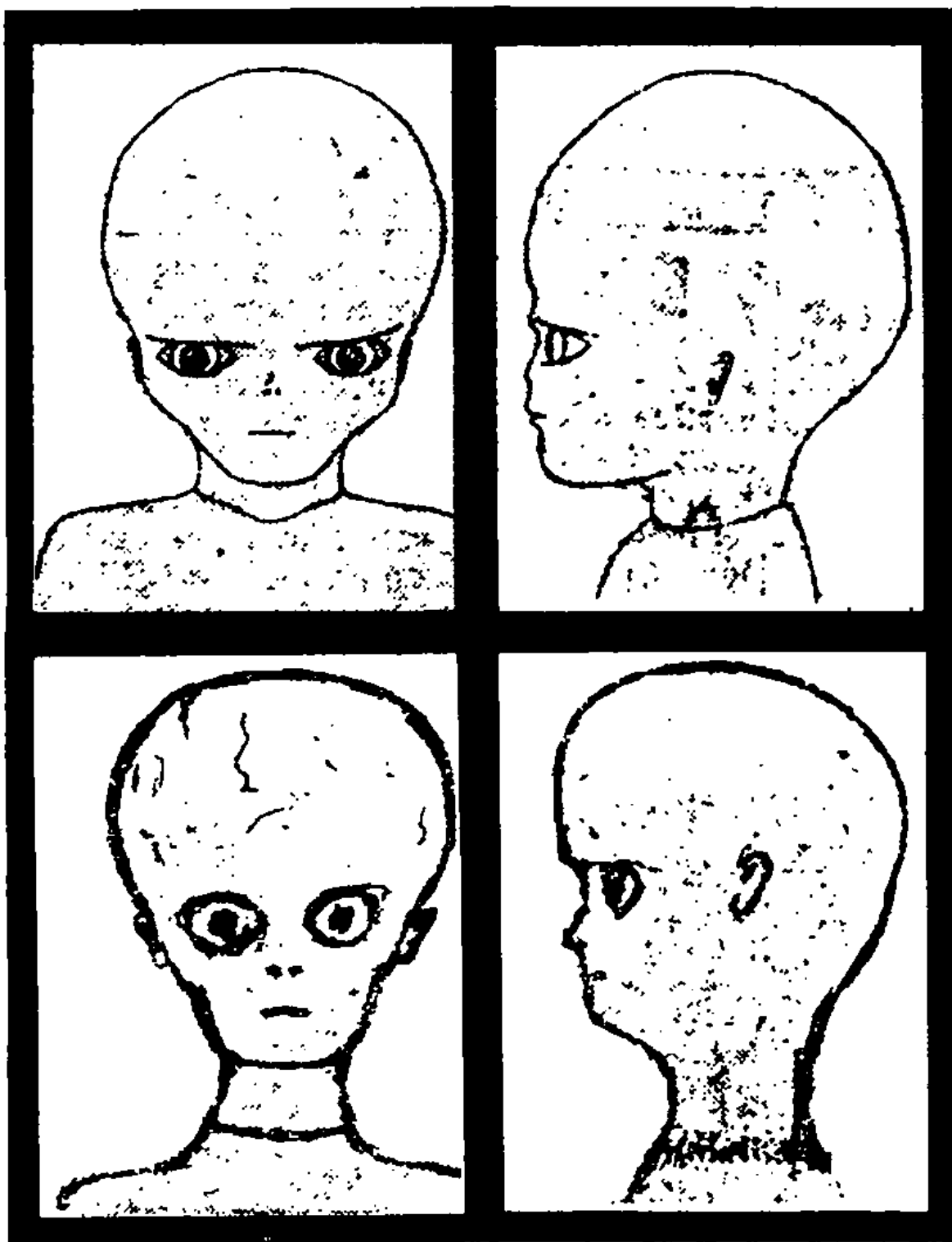
Kresba Stevena Kilburna jeho šedých únosců

Vpravo: kresba po hypnóze Williama Herrmanna - Jeden z jeho únosců.
K incidentu došlo v roce 1978. blízko Charlestonu.

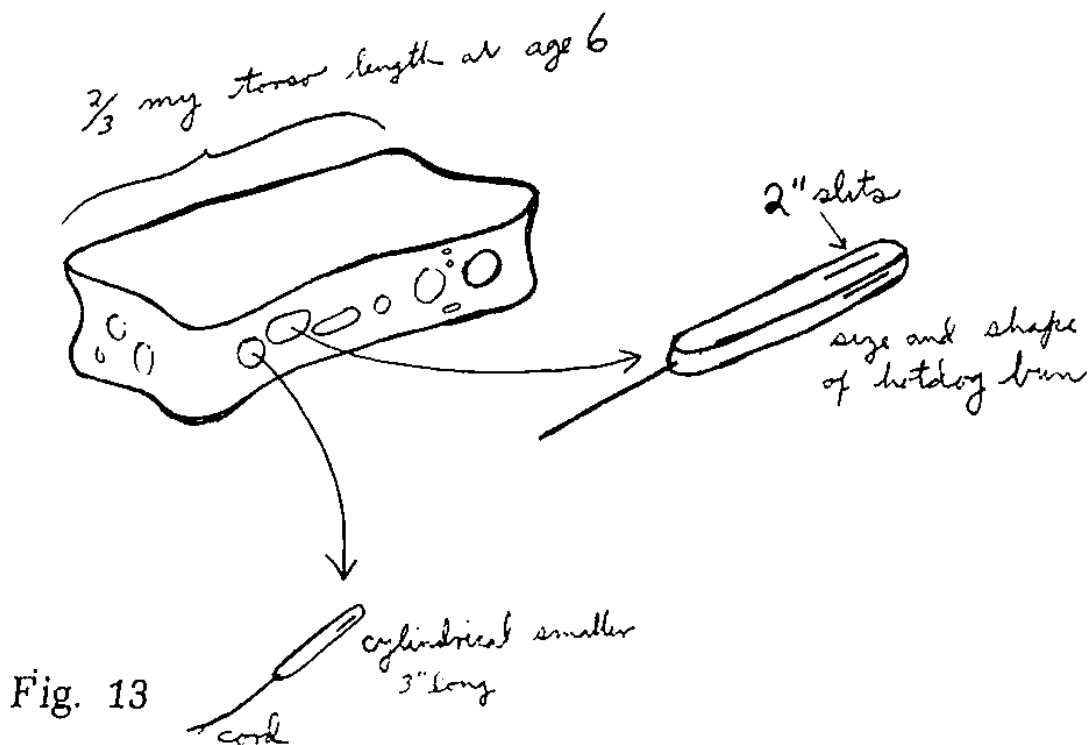
Poznámka – podobnost tvaru hlavy, očí, úst, a rozdíl v ramenech.

Travis Walton 's "marshmallow skinned" únosce. K incidentu došlo blízko „sněhové vločky“, Arizona, 5. listopadu 1975.

Obr. 10: Skica jednoho policisty k únosu Charlese Moodyho. Incident poblíž Alamogordo v Novém Mexiku, 1. srpna 1975.

Poznámka: Všimněte si podobnosti obličeje, s únosci Kilburna, Herrmanna a Andreassonové.

Obr. 11 výkres Virginie Hortonové jejích „přístrojové skřínky“ používané při jejím vyšetření.

Obr. 12 kresba nástroje Virginia Horton, který jí udělal řez na noze.

Obr. 13 kresba Virginie Hortonové - nosní sonda použitá při únosu v roce 1960.

Obr. 14 Kresba Betty Andreassonové - nosní sonda použité při únosu v roce 1967.

Kresba únosců Stevena Kilburna z jeho hypnoticky získaných vzpomínek.

Philipovo druhé hypnotické sezení se konalo následující týden. Ještě jednou se jeho chování v transu zcela lišilo od většiny subjektů, které jsem pozoroval. Často se objevovaly dlouhé pauzy, některé trvaly pět nebo více minut. Charakteristicky říkal Philip něco jako: „Vidím, že přístroj je nade mnou, má jakési velké oko...“ Mlčení pak trvalo několik minut, zatímco jsme pozorovali nervózní pohyby jeho očí za zavřenými víčky a vzrušení jeho rukou i jeho dýchání. Pak řekl něco jako: „Nejsem si jistý, jestli to vidím . . . Myslím, že to je jen moje představivost ... Je to pryč.“

Pak vypadal klidněji a uvolněněji. Přepis, který následuje, je můj pokus zveřejnit, co se zdálo být jako jeho pozorování, vyřadil jsem z přepisu časté váhání a částečné odmítání. V tomto bodě je důležitější zjistit, zda tato pozorování tvoří ucelený a specifický celek, který je konzistentní od sezení k sezení, než aby nás znepokojovala jeho častá nejistota. Nechám na intuitivní dovednosti čtenáře jako úkol, roztřídit nepříjemnou směs Philipovy představivosti, jeho přílišnou úzkostlivost a možnost silně uloženého strachu.

Trans byl v vyvolán a Dr. Clamarová říká Philipovi, aby se soustředil na jizvu na noze. Ptá se ho, jestli vidí jizvu.

PO: No, vidím možná nějaký otevřený řez nebo možná strup. Když se toho dotknu, necítím žádnou bolest. (Dlouhá pauza.) Jenom si nepamatuji, odkud mám tu jizvu.

AC: Proč si nenecháš zdát o tom, jak jsi mohl dostat tu jizvu - odkud se objevila?

PO: (Dlouhá pauza) No, vlastně nevím. Prostě ji vidím, ale nevím jak se to stalo. . . Stalo se mi toho víc, jako kdybych si na tu nehodu opravdu nevzpomínal . . . Jen jsem cítil, jako by to snad byl otevřený řez a pak vidím jakousi představu toho, že se jen velmi čistě otevřel, pak něco vytáhli a pak to zase dali dohromady, a měl jsem pocit, že jsem ležel na stole, ale nemohu to vidět příliš dobře, ale vypadá to tam, myslím si, jako v nemocnici.

AC: Jak to vypadá?

PO: No, tak nějak vidím všechno bílé. . . Mám dojem, že mě nesou jinam. . . jako na nosítkách. . . (Dlouhá pauza).

(Dr. Clamarová se ptá, co se děje.)

PO: No, tak jsem viděl tu ruku, tu kovovou ruku, kterou jsem viděl minulý týden, ale opravdu to není tak, jak to vypadá. Na okamžik jsem si myslel, že jsem to viděl, ale neviděl jsem to. Opravdu jsem to nemohl vidět. Viděl jsem to zpočátku jako jakýsi druh mechanické ruky toho typu, který vidíte jako robotické ruce pro manipulaci s jaderným materiálem a takovými věcmi. Ale nemyslím si, že je to přesně tak. Jedna věc, o které mám pocit, že je správná, je o tom, že napřed je skutečností, že existuje něco, co je velmi, velmi jasné a velmi lesklé. Kovový povrch, mám dojem, že se od něho odráží světlo mimo něj, a pak jsem měl dojem velmi jasného světla, které svítí na mě. Ale nemyslím si, že to bylo od. . . No, alespoň v jednu chvíli, je to více stranou. . . Nejsem si jistý, jestli na mě u toho stolu svítí světlo. (Dlouhá pauza.)

Vidím to samé, co jsem viděl předtím. . . je to zcela oblé . . . ta věc, velká, osvětlená, kulatá kulovitá věc. Nejsem si zas až tak dobře vědom detailů, vstupů a výstupů, ehm, z nějakého důvodu, to neodráží tolik světla. (Pauza). . . Nevydává to tolik světla, ale nevím proč, ale když to vidím, tak se prostě pohybuji a kloužám směrem k tomu a jen se do toho vstřebávám. (Pauza.) Snažím se přijít na to, jestli je to uchyceno do země nebo jestli je to jen ve vzduchu. Mám dojem, že to vychází ze svislých podpěr od země. . . a jsou okamžiky, kdy to vypadá zcela giganticky. (Dlouhá pauza.)

Mám pocit, že nade mnou vidím jakési mechanické přístroje, ale nemůžu nic vidět zřetelně. Je to jen dojem. Vidím nějaké abstraktní obrazy, které nedokážu popsat. (Dlouhá pauza.) Mám

pocit, že pokud k tomu přistupuji správným způsobem, může to mít skvělý uklidňující účinek, ale nevím jak. Protože to může být buď velmi uklidňující, nebo velmi,.. ach, docela nepříjemné. Může to mít. . . někdy mám ten pocit, že to má velký uklidňující účinek. . . . (Pauza.) Jen se cítím trochu uvolněný a nechávám to být.

AC: Až napočítám do tří, budete to vidět o hodně lépe. . . jeden . . . dva. . - tři.

PO: *No, ah, viděl jsem něco takového, jakési uspořádání na zdi, jako by to bylo zdobené nějakou malbou a na tom bylo něco, ah, umm, oko jako motiv, ale nebyl to jen tvar, jen mandlový tvar, ale když jste počítala do tří, změnilo se to na velké oko, které na mě zíralo. Oko je buď bez těla nebo je to černý obličej osoby, takže je vidět jen oko. . . . Je to velmi intenzivní a pronikavé.*

AC: Jak se cítíš?

PO: *Zpočátku to nebylo moc příjemné. Nejprve jsem to viděl jasněji. Ale teď toho tolik nevidím.*

(Dr. Clamarová se ptá Filipa, jak je starý, když se tohle děje.)

PO: *Nevidím sám sebe, ale. . . v mysli se objevuje číslo osm. (Pauza) Vidím také číslo sedm.*

(Clamarová se ptá, co má na sobě.)

PO: *No . . . vidím jakousi kostkovanou košili a možná krátké kalhoty.*

AC: Pamatuješ si bundu na sobě?

PO: *No, nepamatuji, ale dokážu si představit sám sebe v kabátě. (Pauza) Já si myslím, že je to kožená bunda (dlouhá pauza).*

AC: Řekl jste, že si v tom kabátě dokážete představit sám sebe. . . . Jaký je to kabát? Můžeš mi o bundě říct něco víc?

PO: *Vypadá to jako hnědá kožená bunda, krátká do pasu. Je trochu obnošená.*

AC: Líbí se ti ta bunda?

PO: *Nevím. Ani jsem nevěděl, že mám takovou bundu. . . .*

Sezení pokračovalo, ale přesunulo své zaměření na pozdější případ v Pittsburghu, který budeme vyšetřovat za chvíli. Mezitím se ukázalo mnoho fascinujících shod mezi Philipem a Virginii Hortonovou. Z případů se vynořilo, že vyžadují bezprostřední pozornost. Poté jsem se zeptal Philipa, jestli ruka, kterou si pamatoval - ta s těmi kovovými prsty - byla odlišná od ramene robota, kterého zjevně spojoval s řezáním nohy a odpověděl kladně.

„Nebyly to dva různé obrazy stejné věci?“ Zeptal jsem se.

„Ne, vypadá to, jako by to byly dva různé obrazy. Přichází to do mé mysli, já navrhuji nějaký jiný obraz, jako by ruka byla asi jako rukavice ze středověkého brnění, jen mnohem lesklejší.“

„Středověké brnění je samozřejmě spojeno dohromady,“ pokračoval jsem. „Bylo to nějak spojeno?“

„Ano. Jinými slovy, mám pocit, že každý ze samostatných prstů měl oddělené malé články ...“

Byly zde tedy dva odlišné obrazy - kloubová kovová robotická ruka s méně klouby, která, jak se zdá, provedla skutečný řez, jehož popis pod hypnózou byl udělán „jakousi mechanickou rukou typu, který vidíte jako robotickou ruku k manipulaci s jaderným materiálem a takovými věcmi.“

Virginie Hortonová popsala způsob, jakým byla řezána takto: „Je to, jako by se to dělo na dálkové ovládání ... Viděli jste ty věci, do kterých dáte ruce, když manipulujete s radioaktivním materiálem? Vaše ruce dáte dovnitř a manipulujete s nástroji a pak se na vzdáleném místě něco stane. Je to tak. Nemyslím si, že se mnou měli přímý fyzický kontakt.“

Dva svědci, kteří se nikdy nesetkali nebo spolu nemluvili, opět používají stejné přirovnání k popisu konkrétního poznatku dle svých zkušeností s UFO. Rozdílná je Philipova vzpomínka na kovovou ruku a poznámka Virginie na dálkové ovládání, ale žádný si nevzpomněl na nějakou

podádku o UFO. Virginia popsala okamžik řezu takto: „Řekli jsme, že zastavíme to krvácení. Tedy, dělají to, jak víte takhle, a pak se to samo uzavře a přestane to krváčet.“

Dříve řekla, že jí oznámili, že potřebují jen „malý kousíček“ pro pochopení. Philip to řekl takhle: „Mám takový pocit, jako by to snad byla otevřená jizva a pak vidím, že to něco otevírá velmi čistě a některé věci bere ven, a pak už to jen dává zpátky dohromady.“ Podobně jsou popsány i místnosti, ve kterých se operace uskutečnily. Virginia řekla: „Je zde mnoho věcí, které mě zaujímají: věci, které září, jsou jiskřivé jako krystaly nebo podobné nástroje, ale jsou tak hezké, že to v mých očích nerozlišují, zda jsou to věci nebo umění.“

Filip řekl, že viděl nějakou věc, „něco jako malba na zdi, jako by místo bylo ozdobeno nějakou malbou a bylo tam něco, co představovalo motiv pro oči...“ Poslouchal jsem mnoho hypnotických relací a četl mnoho zápisů, ale jediní dva lidé, kteří někdy zmínili slovo „umění“ nebo „malování“, byli Virginie a Philip. Dalo by se skoro věřit, že loď nebo mimozemské lodě v roce 1950, kde prováděli operaci na odstranění části těla a metody posádek UFO byly shodné, jako věk unesených a době jejich únosu. Doposud byla shoda úžasná. Dokonce tak, jak jsem to slyšel v relaci NBC, že jejich případy jsou stejné.

V průběhu let jsem se snažil sám trénovat, abych používal klidný tón hlasu, který bude svědek často užívat k tomu, aby podivné nebo nelogické vyjádření vypadalo jako nejpřirozenější věc na světě. V případě, když to zahrnuje časový výpadek, a tudíž stupeň kontroly paměti, svědci často popisují své podivné chování jako zcela logické. Philip se probudil ve své Pittsburghské ložnici ochrnutý a vycítil přítomnost někoho v místnosti. Byl tak vyděšený, že vstal, oblékl se a vyšel ven. Bylo přirozené, jak to popsal, že mi trvalo chvilku, než jsem si uvědomil, že jeho chování bylo z jeho pohledu to nejneobvyklejší.

Snažil jsem se myslet na to, co bych udělal, kdybych byl na jeho místě. Nejdřív bych zapnul všechna světla, možná pustil rádio nebo televizi, a kdybych byl opravdu vyděšený, šel bych probudit někoho jiného v domě, jen abych ze svého vědomí vytěsnil strach. Poslední věc, kterou bych udělal, by bylo jít na procházku ve tři hodiny ráno, ven ve tmě, kde mohl číhat narušitel. Před touto hypnotickou regresí, jsem požádal Philipa, jestli si nevzpomíná, kam došel té noci. Bylo to poblíž noční prodejny nebo baru nebo někde, kde by se mohl setkat s jinými lidmi?

Nabízím pro ilustraci následující přepis komunikace, kde dodatečná kontrola paměti subjektu může nejen zablokovat skutečné události, ale také přijít s vysvětlením, které v konečném důsledku nedává žádný smysl. Při rozhovoru o této zkušenosti lze cítit Philipovu nejistotu.

PO: Pravděpodobně jsem jen obcházel blok, to je vše. . . . V bezprostřední blízkosti byla obytná zóna, a pokud jste šli asi čtyři nebo pět bloků, přišli jste do komerční oblasti. Opravdu si nepamatuji, kam jsem šel.

BH: To znamená, že když se nad tím zamyslíš, není to neobvyklé, že bys měl strach, vstal bys a šel ven?

PO: (směje se) No, je to neobvyklé, ale víte, ta moje místnost, byla docela malá místnost, a měl bych tendenci dostat tam spíše klaustrofobii, a bylo tam něco podezřelého, v této malé místnosti,, no a já najednou nevím, já ... jsem neměl ve zvyku jít ven a chodit v noci podle bloků, ale prostě to vypadalo jako to, co jsem v té době udělal.

BH: No, to si myslím. . . . Jediným důvodem, proč se na to ptám je, že to byla událost, kterou jsi v té době označil sám pro sebe jako neobvyklou.

PO: Tak to bylo.

BH: Když jsem o tom přemýšlel, vypadalo by to neobvyklé v mé situaci, kdybych se bál, zapnul bych světla. . . a nemyslel bych, že půjdu ven, kde by mě teoreticky děsilo cokoli to mohlo být.

PO: To je pravda, pokud jsem tuto věc nespojil s místností. . . ale je to divné, protože to prostě nevíím . . . Myslíím, že jsem si myslel, že potřebuji chladný vzduch. . . „Pravděpodobně jsem se v tom okamžiku probudil a nemohl jsem si hned lehnout a jít spát, takže jsem musel něco dělat.

BH: A zejména ve velmi malé místnosti.

PO: Jo. No, nikdy jsem o tom nepřemýšlel, abych byl upřímný. Rozhodně jsem se o tom nikdy nepřemýšlel, ale já, uh. . . kdo ví? Já to nevím.

BH: Co musíme udělat je, pokusit se najít všechny možnosti a zjistit vazby.

PO: Nikdy jsem na to nepomyslel. To je zajímavé (smích), abych byl upřímný, teď, když to zmiňuješ. Samozřejmě jsem o tom nikdy nepřemýšlel. No, já nevím. Určitě si nevzpomínám na nic, co se dělo.

BH: Nejsem nutně přesvědčený o nějakém jednom konkrétním jevu. Jediný důvod, proč jsem se na tyto otázky ptal je, že jsem zvědav, jaké fyzické rozpoložení jsi měl, zda by pro tebe bylo dokonce přirozenou věcí vstát a vyběhnout na ulici, třeba dát si někde kávu.

PO: No, teď bych to neudělal . . . rozhodně si nemyslím, že bych si na to vzpomněl. Asi bych si . . . vzpomněl . . . nebo se mi zdá, že . . . Musel jsem odejít, oh, nech mě to znovu vidět. Kdybych měl jít víceméně směrem k zadní části domu, byla tu cesta, která se svažovala po stejném svahu a nahore v této oblasti je několik. . . tři nebo čtyři velké domy, s poměrně velkým pozemkem, které jsou neobydlené nebo nebyly obydlené v té době. V jednom z nich bylo staré sídlo firmy Heinz.

BH: Ale pravděpodobně jsi šel opačným směrem. Nešel jsi do kopce?

PO: Ne, nemyslím si, že bych tam šel. To byla cesta, kterou bych si vybral při chůzi do školy, ale nemyslím si, že bych tam šel.

BH: Ne v noci.

PO: Ne, nemyslím si, že bych to dělal uprostřed noci.

Philipovo ospravedlnění pro jeho neobvyklé chování se pomalu rozpadlo. Všechny důvody pro jeho procházku ve 3 hodiny v noci, na kterou se vydal tak přirozeným způsobem, se nám zdály absurdní. Jeho poslední vzpomínka byla z kopce za jeho domem, kde bylo několik opuštěných domů, vzpomínka, kterou si uvědomil a byla potenciálně významná. Kdyby byl Philip, stejně jako Howard Rich, zastížen ve své ložnici nějakým druhem kontroly a pak „veden“ do kopce na pozemek opuštěný firmou Heinz, mohl být únos proveden fyzicky s malou pravděpodobností na vyrušení.

Druhá část Philipova druhého hypnotického sezení byla zahájena Pittsburghským incidentem.

AC: Odpočívajte. Jak řeknu tři, ocitnete se zpátky na vysoké škole. Cítíte se velmi uvolněně. Jeden . . . dva. . . tři.

PO: (Dlouhá pauza) Vidím tu místnost trochu jasněji.

AC: Mohl byste to prosím popsat?

PO: Je malá a v okně vidím tvář. Postel je nalevo. Byl tam šikmý strop kvůli střeše, svažoval se směrem k místu, kde bylo okno, a z nějakého důvodu byl natřen jinou barvou, matně žlutou a zbytek byl natřen bílou barvou. Byly tam staromódní knihovny s proskleným předkem, které se zvedaly vysoko u zdi, po obou stranách okna. Byl jsem velmi zvědavý na tu osobu za oknem. Ale nemůžu se do toho místa přesně vrátit . . . Nemůžu přesně prožít tu událost.

AC: Nechte se unášet hlouběji a hlouběji. Vaše mysl a obrázky budou mnohem dostupnější než kdykoli předtím.

PO: (Velmi dlouhá pauza.) Vidím to tak, jak jsem to tehdy viděl . . . Myslím, že jsem musel vidět to světlo, jako jsem ho právě teď viděl. . . ale v té době jsem si byl vědom jen jakési siluety a právě teď jsem si více uvědomil tu postavu. . . . Změnilo se to. Když se na to dívám . . . opravdu to uniká mé snaze se na to dívat. . . . Ale měl jsem dojem, že to byla hlava, jako nějakého embrya. Jeho oči byly zasunuty do čela. Velké čelo, ale oči jsou jako kovové . . . (neúprosně šeptá). Něco je divné. . . ale stejně to jen spojuji s oknem a tím světlem, které jím prochází. . . . Není to příliš velké okno. . . vlastně dvě malá okna. Mají zelené rámy. Staromódní druh. (Dlouhá pauza.) Ale já . . . mám dojem, že někdo říká, že je to v pořádku (pauza). Nevím proč, původně v místnosti byla tma, ale nyní mám dojem světla. . . (dlouhá pauza). Myslím, že je možné jít mnohem hlouběji.

Navzdory jeho žádosti a snaze Dr. Clamarové vyvolat hlubší trans, se nic nedařilo. Za několik okamžiků, po dalších obdobích ticha, jsme sezení ukončili a Philip byl vyveden z hypnotického stavu. Ihned poté jsem vznesl otázku na „velké oko“, které viděl. Zeptal jsem se na jeho velikost - bylo to jako normální oko nebo bylo o dost větší?

PO: No, měl jsem dojem, že to bylo dosti obrovské.

BH: Jak velké?

PO: No, možná podle prvního dojmu to bylo i pár stop. Nevím. Kdyby to bylo asi deset stop nad zemí, bylo by možná větší. Nevím.

BH: Ano. Ale měl jsi pocit, že to bylo nad tebou? Jinými slovy, spíše než ve svislé rovině, bylo to nějak zavěšeno?

PO: Ano.

BH: A mělo to něco jako zorničku? Předpokládám, že to nebylo skutečné oko.

PO: Ano, ale to by se trochu změnilo. . . . Nikdy nemám jen stacionární obraz, ale dostávám jakýsi počáteční rychlý dojem a pak to začne celé degradovat.

BH: Máš pocit, že se to pohybovalo nebo to bylo nehybné?

PO: No, je to těžké, abych odpověděl na to, na co se ptáš, protože to nejde ani v jistém smyslu. Víš, mám obecný dojem, že tam pak vidím, víš, různé jiné věci a . . . a s i jsem viděl více než jedno oko najednou a nějaké zornice, pupily se začaly měnit a byly odlišné. . .

Nad ním bylo zavěšeno velké, očividně se pohybující a měnící optické zařízení. Charlie Hickson, unesený v Pascagoule, v Mississippi, v roce 1973, hlásil, že nad hlavou mu visel velký přístroj. „Vypadalo to jako oko. Jako velké oko. Měl jsem k tomu nějaký vztah. Pohybovalo se to. Vypadalo to jako velké oko. A sledovalo to celé mé tělo. Jezdilo to nahoru a dolů.“

Betty Andreassonová, unesená v jižním Asbumhamu v Massachusetts v lednu 1967, popsala velmi podobné zařízení, zavěšené nad ní a později ho i nakreslila. Tento objekt se zdál odlišný od toho, který popsal Steven Kilburn, i když jeho umístění se zdálo stejné. Jak jsem již mnohokrát zdůraznil, jev únosu do UFO se nezakládá pouze na jednom neměnném vzoru, ale na několika úzce souvisejících paralelních vzorech. Hickson, Andreassonová a Philip Osborne všichni čelili podobnému pohledu na přístroj, i když v jiných ohledech, Philipův případ se liší od jejich. Tato složitost je víceméně to, co by se dalo očekávat, že v případě, že jev je tak pokročilý, jak se zdá, je relativně nepochopitelný.

Představte si dva středověké otroky, kteří porovnávají své zkušenosti poté, co byli spěšně vyšetřeni různými sériemi testů v moderní nemocnici. Nabízím tento příklad nejen jako vysvětlení čehokoliv, ale jako prostředek k udržení svých pootevřených ideologických dveří.

Dne 7. června 1979, měl Philip Osborne svoji třetí schůzku s Dr. Clamarovou a soustředil se na Pittsburghský incident. Já jsem nebyl přítomen na této hypnotické relaci, protože jsem se přes léto přestěhoval do mého studia ve Wellfleetu, ale Ted Bloecher se ho zúčastnil. Tentokrát, stejně jako u každého jeho sezení, se objevilo několik dalších podrobností, z nichž každá byla v souladu s tím, co jsme již věděli. Bylo mnoho pauz, z nichž některé trvaly i pět minut. Následující přepis byl upraven tak, aby eliminoval neurčité začátky a nerelevantní materiál.

PO: Dokážu si představit, jak jsem ležel v posteli, a l e . . . Nevím, jestli jsem to zkusil, možná bych to mohl znovu zopakovat.

AC: Proč to nezkusíte, trvá to jen pár minut, než znovu vytvoříte co si přejete, nebo udělejte cokoli jiného, co chcete.

PO: (Po pauze téměř pět minut): No, mám jen pocit, že bych chtěl křičet, ale nemůžu a ukázal jsem velmi vyděšený výraz na své tváři, ale to je jen představa, samozřejmě.

AC: Možná si to ani neumíme představit, může to být skutečné.

PO: (Po přestávce dvě minuty) Vidím to, konečně budou moci říci: Pomoc, pomoc, pomoc a já jsem. . . ah. . . potím se. (Dlouhá pauza.)

AC: Co se děje ve vašem těle, Philipe?

PO: Tak nějak jsem sklouzl do jiné úrovně vědomí.

AC: Jen se teď nechte unášet do té další úrovně vědomí. Energie proudí volně a snadno do vašeho těla a myslí.

(Po pěti minutách, Philip začne rychleji dýchat a vykazuje známky slabého utrpení. To trvá asi jednu minutu a pak to odezní. Několikrát si hluboce povzdechne. Následuje desetiminutové ticho, několikrát přerušené hlubokými vzdechy).

PO: Dokážu v mysli znovu vytvořit do určité míry ty události, ale nemůžu jít dál.

AC: To je v pořádku. Nemusíte jít dál. Můžete to udělat jindy, nebo vůbec ne. Je to opravdu na vás.

PO: Cítil jsem, jak jsem ležel v posteli a . . . Mám pocit, že mi tuhne čelist, tak jsem se pokusil pohnout, ale nemohl jsem a. . . jakmile skončila celá ta věc, viděl jsem, jak odchází, sestupují po schodech a odchází. Myslím si. . . jsem si jistý, že jsem odešel předními dveřmi, což obvykle n e d ě l á m . . . Myslím, že jsem odešel předními dveřmi, co jsou velké, kovové, ozdobné železné dveře, se sklem, a m y s l í m . . . opravdu si nejsem jistý. . . kam jsem nejdřív šel. Ale jediná věc, která mi opravdu přijde na mysl je jít... oh ... do ... ehm ...na krátkou vzdálenost, je tu silnice, která vede do kopce, je tam pár rezidentských domů, a já ... si pamatuji na kamennou zed'. . . kde tato silnice stoupá a já vidím, jak jdu k sídlu Heinze. To je přímo na vrcholu kopce. Je to první odbočka vlevo od této silnice, která vede na vrchol kopce, ale. . . nikdo tam nežije. Já prostě n e m ů ž u . . . Nejsem si jistý, ale já prostě cítím nějaký rozruch, který se tam děje, ne v domě, ale mimo dům, nevím, prostě nemůžu dostat jasný obraz toho, co já. . . až na to, že se mi zdá, že jsem velmi zvědavý. Už nejsem zvlášť napjatý.

Objevilo se jen velmi málo nového. Po dlouhém tichu vyvedla doktorka Clamarová Philipa z transu, ale příběh se rozvinul dále, než dříve. Philip později řekl Tedovi, že pohyb, který viděl, když šel po příjezdové cestě k sídlu firmy Heinz, nastal v zadní části domu. Zdálo se mu, že zahrnuje několik scén, ale nedokázal rozeznat žádné podrobnosti. Jedna z více nejasných vzpomínek z Philipova předchozího hypnotického sezení, byl jeho popis postavy v okně místnosti ve třetím patře domu. Základním problémem bylo, že okno bylo za jeho hlavou, a nemohl se ve svém ochrnutém stavu otočit. Jak se mu podařilo vidět tuto podivnou postavu?

Jeho popis byl docela přesný, jako by ho pozoroval zblízka. Zeptal jsem se ho na to poté, co byl vyveden z transu.

BH: Říkáte, že ta tvář vypadala jako embryo?

PO: *Ano. Nejprve jsem ji viděl víceméně z profilu a myslím, že obličej směřoval doprava. . . . Ano, ať už to bylo tak nebo jinak, myslím, že ten obličej byl obrácen doprava, ale první dojem byl, že tato lebka, vypadá něco jako embryo . . . . a také jsem měl dojem krevních cév na ní nebo tak něco. Stejně jako nějaký druh žil, jo, myslím, že to byly krevní cévy nebo něco podobného. Někáká struktura. A pak, když se hlava točila dokola, měl jsem dojem velkého čela s velkýma očima . . . No, ne přesně tak, jak to nakreslil Steven . . . oči byly v poměru k velikosti hlavy podobné, ale bylo toho víc. . .*

BH: Možná byly kulatější?

PO: *No, hlava ve Stevenově kresbě měla víceméně tvar vejce, bez výrazného čela, ale měl jsem víceméně pocit velkého čela a jeho oči byly pod ním zavřené. . . Oči . . . No, měl jsem dojem, že jsou nehybné, skoro jako pevné. . . ale pak si myslím, že ten pocit, že jsou z kovu. . . že byly skoro jako kovová plocha, nebo tak něco. Nikdo to neviděl, že?*

BH: Ne. A i přesto, jsi měl pocit, že vidíš krevní cévy?

PO: *Ano.*

BH: Protože to vypadá jako zábavná směsice.

PO: *No, je to zábavná směsice. Ano, o tom není pochyb. Neměl jsem dojem šedavé kůže. Pokud nějaké, tak světlé, ale pokud vím, možná s nějakým masitým nebo růžovým nádechem, ne šedým nebo černošedým.*

(Philip začal popisovat své pocity v té době.)

PO: *V určitém okamžiku se mi zdá, že dochází k přechodu. Někdy to . . . má mnohem více uklidňující účinek.*

BH: Ano, mám podezření, že se to ve skutečnosti reálně děje, že zde existuje děsivý aspekt a pak je zde uklidňující aspekt.

PO: *No, mám podezření, že to je opravdu to, co mi prošlo myslí, na této úrovni jsem řekl: „Zajímalo by mě, jestli jsem byl něčím uklidněn nebo tak něco.“ Ted' to bylo skoro jako kdybych to prožíval. . . najednou jsem se cítil mnohem klidnější. A pak jsem obvykle sklouzl do toho stavu, že se odtrhnu od těch věcí, a začnu přemýšlet o něčem jiném, a prostě se to stane bezvýznamné.*

BH: Řekl jsi, že to bylo, jako kdybys měl pocit, že ti bylo řečeno: „Všechno bude v pořádku,“ nebo něco takového?

PO: *Ano, ano. Slyšel jsem, že všechno bude v pořádku.*

(Rozhovor skončil Philipovým charakteristickým opatrným zřeknutím se odpovědnosti.)

PO: *Snažil jsem se ti tentokrát říkat cokoli, co mě napadlo. Byla to do značné míry jen taková koláž dojmů. . . nebyl tam žádný druh po sobě následujících věcí. . . . Nebyl tam žádný podíl reality, nebo pocit, že jsem něco prožíval. . . spíš jsem se choval jako pozorovatel.*

Domnívám se, že toto prohlášení má specifický význam, ke kterému se za chvíli dostanu. Mezitím, první věc, kterou je potřeba vzít do úvahy, byla postava, jak ji popsal Philip. Dával si pozor, aby rozlišil tvar její hlavy od tvaru, který viděl na dokumentu NBC, nakresleném podle vzpomínky Stevena Kilburna. Velká lebka s očima zastrčenýma pod čelem mi připomínala kresby humanoidů, hlášených v případech Travise Waltona a seržanta Moodyho. (Viz obrázky 9 a 10.) Hlavní podobnost s tváří na Stevenově kresbě, spočívala v přiměřené velikosti očí a

velikosti hlavy. Jeho popis kovových očí na zdánlivě poloprůhledné kůži, ze které prosvítaly cévy, byla opravdu, jak řekl, zábavnou směsí, o které jsem předtím nikdy neslyšel.

Nyní se dostáváme ke klíčové otázce - jak to všechno viděl, když ležel ochrnutý v posteli a byl odvrácený od okna? Odpověď je zřejmá z podrobného přečtení přepisů. Jako ho Dr. Clamarová požádala, aby popsal jeho pokoj ve třetím patře, tak říká: „Vidím tvář v o k n ě . . . . Byl jsem velmi zvědavý, že se v tom okně objevila.“ Jakmile ta epizoda vyjde najevo, pokračuje: „V té době jsem si byl vědom jen jakési siluety a teď jsem si opravdu vědom stále více celé postavy.... To se změnilo.“ (Klade na to důraz.) Věřím, že se Philip svým pečlivým způsobem snaží rozlišovat mezi nejasným obrazem „siluety“, na který si vzpomíná v souvislosti s oknem a úplnějším obrazem humanoida, který, jak se zdá, je svázán s pozdějšími událostmi. Tato úplnější postava, která měla specifickou „masitou nebo růžovou pokožku ... ne šedou nebo našedlou kůži“, byla očividně viděna zblízka a ve slušném světle, takže lze předpokládat, že se s ní setkal po incidentu v ložnici na jiném místě.

Ve skutečnosti, když jsem se zeptal Filipa, jestli tato postava byla uvnitř místnosti nebo venku za sklem, odpověděl takto: „Nebylo to ani to ani ono, bylo to jen spojeno se sklem, s tím o k n e m . . . . Neviděl jsem to z místa, kde jsem v té době byl, viděl jsem to z pohledu tady a teď, že tam stál a díval se na mě.“ Tazatel je ponechán s nezaměnitelným dojmem, že si Philip připomíná dva různé časy, kdy viděl humanoida, takže jeho poslední poznámka nabývá zvláštního významu. „Jen jsem se snažil . . . říct, co se tak nějak náhodně objevilo v mé mysli.... nebyl tam žádný druh po sobě jdoucích dojmů.“ Jeho popis události té dlouhé noci v Pittsburghu byl podle jeho slov pouze „koláží dojmů“. Scény byly sice obnoveny, ale ne v přesném pořadí.

Když se sestaví sekvence příběhu, velmi se podobá zkušenostem Howarda Riche. Za prvé, Philip se probouzí ve svém pokoji, je zcela paralyzován a v přítomnosti vnímá nejasnou siluetu za sebou. Podivné světlo vyplňuje místnost. Vstává, obléká se a jde ven, do kopce na pozemek opuštěného sídla Heinzů. Tam je vtažen do skupiny postav, stojících za domem a únos je dokončen. Jeho únosci mají velké, vypouklé lebky a kovové oči. Více bylo odhaleno v jeho čtvrtém hypnotickém sezení, a hodně z toho, co už jsme zatím věděli, bylo potvrzeno.

Z mnoha důvodů došlo ke zpoždění téměř rok, mezi třetím a čtvrtým hypnotickým sezením. Vyvolání a plynutí Philipových vzpomínek v hypnóze bylo frustrujícím problémem, který ho znepokojoval více, než Teda a mě. Také jsme byli zaneprázdnění vlastní prací a řadou dalších případů UFO, ale když se vyšetřování obnovilo, výsledky nás velmi potěšily. Jak jsem zdůraznil ve věci Stevena Kilburna, dlouhé pauzy mezi hypnotickými regresemi mají jednu zřetelnou výhodu, a to je pocit, důsledného připomenutí události. Fantasie se mohou promísit z měsíce na měsíc. Promyšlené a záměrné fantazie se jen těžko udržují.

Pokud o deset měsíců později se hypnoticky vyvolaný příběh potvrdí v obrysech i konkrétních informacích, toho co bylo vyvoláno deset měsíců předtím, pak se pravděpodobně zabýváme skutečnou, historickou událostí. Dne 12. dubna 1980, jsme se Philip, Ted a já shromáždili v ordinaci Dr. Clamarové, abychom pokračovali v našem vyšetřování. Opět platí, že přepis regrese, který následuje, byl poněkud upraven odstraněním mnoho z toho, co by se dalo označit systémem Philipa Osborna, dle jeho podkladů a plnění, tvrzení a popírání.

AC: Vaše paměť se vrací do té noci na vysoké škole, do té noci, o které jsme mluvili. . . . (Hypnóza je vyvolána.)

PO: (Po dlouhé pauze) Můj hlavní dojem je z přítomnosti nějakého objektu u okna. To je to, na co se celá moje pozornost zaměřuje a vypadá to, jako by tam byla černá skvrna nebo něco, co zakrývá, cokoli tam může být z mé vize. . . Zvláštní je, že můj dojem z místnosti je velmi jasný, a ah, je zde světlo, i když vím, že tomu tak není. Nebyla to jasná místnost a já si vůbec nevzpomínám na žádný jas, ale je to obraz, který teď moje mysl vytváří. (Pauza) Mám pocit, že je tu něco k vidění, ne nutně v této místnosti, ale víte, něco, co s tím souvisí. . .

AC: Kdybys něco v tom okně viděl, co si myslíš, že tam bude?

PO: No, není to právě teď před oknem, ale je to něco ve středu mého zorného pole a to je to, co se snažím uvidět, ale nestane se to. Ah, co se týče toho, co bych si představoval, jediná věc, které si všimnu je, že tam cítím určitou přítomnost. (Dlouhá pauza.)

Dokážu si představit sebe v jiném prostředí, téměř, jako bych byl na jiném místě nebo v jiném uzavřeném prostoru, ale není to moc vidět, jen to cítím. (Dlouhá pauza.) Mám jakýsi pocit, že se to sklopilo a toho, že jsem se nějakým způsobem ocitl v jakémsi mlhavém stavu. Z nějakého důvodu to vypadá, jako bych pozoroval dvě malé koule, které jsou osvětleny zevnitř. Ah, jsou na jedné straně mé hlavy, nejsem si jistý, že tam zůstanou v této poloze, ale mám pocit, jako bych byl uzavřen v nějaké kupoli, mám ten dojem. (Dlouhá pauza.)

Mám zmatek ohledně těch věcí, které popisují jako koule. Ah, téměř mám dojem, že jsou to oči. . . ah, ale s tímto obrázkem je určitě spojen stav klidu. Je to, jako by někdo náhle provedl tento přechod - a já si vzpomínám z dřívějších sezení zde, že je zde určitý přechod, kde se zdá, že převládá náhle stav klidu. (Pauza.) Málem jsem měl pocit, že bych se mohl vznášet v této poloze, nebo si přinejmenším nejsem vědom, co mě může nadnášet, ale je tam jen jakási energetické pole, nějakého původu. Mohl bych si představit, že je tam někdo přítomen. . . . Je to skoro, jako kdybych věděl, že je někdo kolem mě, ale nikoho nevidím. (Dlouhá pauza.)

Mám pocit něčeho podivného, a a c h , víš jako ten Tin Man v čaroději ze země Oz. . . ale pak jsem se vrátil, k tomu ochrnutí. Zvláštní je, že moji pozornost věnuji telefonu v čele postele, a já si vzpomínám, že v té době jsem měl pocit, že bych se měl dostat k telefonu a zavolat o pomoc, ale nebyl tam žádný telefon. Nevím, proč jsem myslel na ten telefon. Nebyl tam žádný telefon. To byla jedna věc, která byla velmi nelogická.

AC: Mohl byste popsát tuto postavu z „Čarodeje ze země Oz“?

PO: Měla. . . charakter kouzelníka . . . to nebyla. . . Jsem si jistý, že to nebylo nic, co jsem viděl. Byla to jen asociace. Snažím se představit si opuštění domu a z nějakého důvodu vidím, jak odcházím předními dveřmi, což si nemyslím, že bych normálně udělal. . . . Jen se snažím představit si, kam jsem se mohl vydat, když jsem opustil dům. Z nějakého důvodu se cítím přitahován k tomu místu, k (Heinzovu) domu. Vidím jakousi leteckou mapu a všechny linie směřují tímto s m ě r e m . . . .

Je to, ehm, je to, jako bych to nějak sledoval přes to, aniž bych to tolik prožíval, ale umím si představit, jak jdu sám příjezdovou cestou, která je relativně v blízkosti domu a ehm, tam je šipka, která ukazuje doleva, která by mě vedla na opačný konec domu, a ach, mám téměř jakýsi pocit zvědavosti - ne strach ani nic víc. A myslím si, že jindy jsem řekl, že jsem tam cítil určitou aktivitu. Teď to není tak, jako by se jednalo o aktivitu, ale je to skoro jako by tam stáli lidé, téměř v řadě. Nevidím je přesně jako lidi, ale mám jen dojem z jejich počtu, ach není tam nic víc k vidění. Všechno je velmi temné. Je to spíš jen dojem. (Dlouhá pauza.)

Váhám to říct, ale mám téměř pocit, že tam byl létající talíř a já si jen snažím představit, co by se mohlo stát dál. (Dlouhá pauza.) Nevidím vůbec žádné světlo. Samozřejmě, že tu může být, myslím, ať by mohl být tam na hvězdné obloze, je osvětlená měsícem, z okolních domů se odráží

něco na obloze, ale tam není žádné světlo a vzpomínám si, že předtím jsem tam viděl nějakou aktivitu. Něco se pohybovalo ve tmě, ale nevím přesně, jak to souvisí s mými dojmy.

Po další dlouhé pauze Dr. Clamarová vyvedla Philipa z transu. Ted a já jsme se ho začali ptát jak na nové podrobnosti, které si vzpomněl, tak na jeho klidnější chování v hypnotickém stavu. Poznamenal jsem k tomu, že mi nepřipadal tentokrát tak nervózní, a on souhlasil, že určitě cítil lépe jako minule. Záznam pokračuje:

BH: Ted' jsi řekl, že ty dvě koule, které se zdály osvětlené, byly malé. Řekl jsi, že byly na obou stranách, blízko tvé tváře.

PO: Ano. A pak mám takový pocit, víš, mám takové snové dojmy, které je velmi obtížné popsat, samozřejmě, že se mohly pohybovat nade mnou. Jak říkám, téměř jsem cítil, že to byly v určitém okamžiku oči, ale zpočátku si myslím, že ve snech se někdy jedna věc může změnit do něčeho jiného, a to jsou jen ty druhy dojmů, které mám.

BH: Velké oko, už jsme o tom mluvili. Velké oči nebo jsi viděl jen jediné oko blízko sebe?

PO: Ano. No, nebyl jsem si vědom - upřímně řečeno si nepamatuji, co jsem o tom řekl, ale nevěděl jsem o jednom velkém oku blízko mě.

BII: Ano. Stejně to byla dřívější zkušenost.

PO: Ano.

BH: Spojuje se to se zkušenostmi z Tennessee. . .

TB: Philipe, máš na místě spojení s těmito dvěma koulemi pocit, že jsi ve svém pokoji v Carnegie Tech?

PO: Ne, ne, ne. To bylo místo, kam jsem byl tak nějak přemístěn, dostal jsem se do jiné oblasti. .

BH: Další oblast byl uzavřený prostor, že jsi použil slovo „kabina“?

PO: Ano. Měl jsem pocit, víš, že to byl jakýsi prostor všude kolem mě, a že jsem byl víceméně uprostřed toho.

BH: Ještě jedna věc, kterou jsi teď zmínil, nevzpomínám si, zda jsi to zmiňoval dříve, že byl jas ve tvém pokoji. Nemyslel sis, že je to v místnosti běžné.

PO: Ne. Ani si to nepamatuji. To je určitě něco, že si na to nevzpomínám. Nevím, proč se mi to najednou vybavilo. Ale měl jsem poněkud pocit, že to možná bylo něco, co jsem si vymyslel, abych potlačil nepříjemné pocity při této příležitosti. Víš, najednou se mi zdála místnost, jako světlé a veselejší místo.

BH: Říkal jsi to o tom, že se cítíš velmi uvolněně a klidně, a že došlo ke změně, když jsi prošel něčím, co bylo velmi klidné, dostal jsi se do klidového stavu. Zmínil jsi to vlastně i na dřívějším sezení.

PO: Ano, já si na to vzpomínám. Víš, existují určité věci, když to probíráš, že si najednou vzpomeneš na něco, co jsi předtím zažil.

Krátce nato jsme odložili tyto záležitosti na další rozhovor, a šli na něco k obědu. V odpovědi na mou otázku Philip rozpracoval jeden z detailů, které krátce a poněkud nejasně zmínil, když byl ve transu, a byla to záležitost „mlhavého stavu“. Řekl, že kolem stolu, na kterém ležel, nebo se vznášel, se atmosféra sama o sobě zdála zakalená nebo svítivá, jako by vzduch nebyl absolutně průhledný. Jen zprostředkovaně jsem si vzpomněl na Stevenova slova: „Málem bych chtěl říci, že vzduch v místnosti je také bílý. Všechno je v jistém smyslu mléčné nebo zamlžené nebo to nějak svítí, ale všechno má téměř ten kovový druh.... záře ... včetně mě.“ Z popisu Virginie Hortonové si vzpomínám, že popsala barvu světla jako „bledě šedou nebo skutečnou jemnou šedou ... perleťovou... takové divné druhy barev“.

Když vidím přídavné jméno „perleťová“, nepředstavuji si ani nějaký konkrétní odstín, ale konkrétní druh jemné odraznosti, ve kterém se světlo před objektem jeví jemně zbarvené. Nechci vnucovat svou definici čtenářům, ale myslím si, že Virginie používá jinou metaforu za stejných podmínek, jak to popisují Steven a Philip. V předchozí kapitole jsem uvedl další příklady z literatury o těchto druhzích pozorování. Nedávno publikovaná kniha „The Tujunga Canyon Contacts,“ obsahuje zajímavé dvojí potvrzení. Mladá unesená žena, která se v knize jmenuje Lorie, popisuje světlo uvnitř UFO jako „mlhavé“. Popisuje však také malá kulatá světla jako Philipovy zářící kuličky, které se pohybovaly po jejím těle. „Cítila jsem se jak bych byla na operačním stole a byla kontrolována. Tato světla byla kolem mě..., jako by mě skenovala ... Byla jsem zkoumána relativně bezbolestným způsobem jakýmsi světlem, co mě neohrožovalo.“

Philip rychle vysvětlil, že velké oko, co dříve popisoval, nebylo spojeno s Pittsburghským setkáním. Tentokrát bylo skenování, pokud to byla jeho funkce, provedeno malými pohyblivými koulemi světla. Mechanická bytost, která vyvolala uklidňující a okouzlující obraz muže - Čaroděje ze země Oz, je plnohodnotnou verzí toho, co bylo v dřívějších sezeních pouhou mechanickou rukou. Popsal (a bohužel bez emocí) filmovou postavu ne jako „něco, co jsem viděl, ale byla to jen asociace.“ Jack Haley byl něčím, co ve skutečnosti bylo pravděpodobně mnohem více znepokojující, opět se zdá, že podvědomí se vyhýbá nebo alespoň změkčuje zřejmě strašné vzpomínky na realitu.

Dávat dohromady všechny základní obrazy a Philipovy dojmy je na vyprávění, jak to prezentoval. Zde je to, co se můžeme bezpečně domnívat: V roce 1950, ve věku sedmi let, případně následující léto, Philip a jeho rodina cestovali po Tennesí, Po setmění se vraceli do hor, aby našli bratrovu ztracenou bundu. Nějakým dosud neznámým způsobem byl Philip oddělen od své rodiny a rychle byl vtažen do UFO, připomínající geodetickou kopuli, která se vznášela na opuštěném parkovišti. (Jeho fyzické zajmutí a únos bez únosců, je se svým stupněm neurčitosti podobný, jako únos Virginie Hortonové.) Uvnitř UFO, když Philip ležel na stole v nemocničním prostředí, robotická paže provedla řez, odstranila něco z jeho nohy a pak ránu zacelila. Nad ním visel velký optický aparát, který ho nejprve vyděsil, ale pak ho uklidnil. Způsob jeho návratu k rodině do automobilu je dosud nejasný.

O třináct nebo čtrnáct let později, to bylo asi v roce 1964, se Philip probudil ve třetím patře, v místnosti svého bytu u Pittsburghské Carnegie Tech, kde se ocitl zcela ochrnutý. Cítil něčí přítomnost, viděl siluetu v okně za hlavou. Světlo zaplnilo místnost. Za okamžik ho ochrnutí opustilo. Oblékl se a vyšel ven. Následoval automaticky směr, jako „plán ve své mysli“, vystoupil na kopec za svým domem, na pozemek opuštěného sídla firmy Heinz. Byl zvědavý a beze strachu přistoupil k řadě postav stojících za domem. V blízkosti byl „létající talíř“, a nějakým způsobem se ocitl uvnitř, v samostatné klenuté místnosti naplněné mlhavým světlem. Dvě malé zářící koule se vznášely po obou stranách jeho hlavy, což ho opět uklidnilo.

S touto zkušeností jsou spojeny dva typy postav: narůžověle zbarvený humanoid s „kovovými očima“ a průsvitnou pokožkou a kovová, velmi lesklá robotická postava s ohebnými kovovými pažemi. Přesný popis co se stalo, je stále nejasný, i jak se Philip vrátil do svého pokoje.

Obzvláště nápadný je údaj o přesnosti a houževnatosti Philipových hypnotických vzpomínek, který vyšel na světlo, díky nevinné chybě Teda Bloechera. Bezprostředně po čtvrté hypnotické seanci v dubnu 1980, se Ted zmínil, že řada údajů Philipa, které hlásil před Heinzovou budovou, viděl tehdy ve tmě, o deset měsíců dříve. Ted si myslel, že Philip popisoval jeho pohyby před jasným světlem. Philip okamžitě nesouhlasil. „Myslím si, že jsem to neřekl. Myslím, že si nikdy nepamatuji všechno, co jsem předtím řekl, ale opravdu si nemyslím, že jsem je viděl proti

jakémukoli jasnému světlu.“ Zkontrolovali jsme přepis toho zasedání z června 1979 a Philip měl pravdu - nikdy nehlásil, že vidí bytosti proti světlu. Byla to jednoduše zmatená vzpomínka Teda, která nabídla jak test Philipovy sugestibility, tak houževnatost jeho vzpomínek. Všichni jsme byli rádi, že k chybě došlo.

Spektrum lidských reakcí na únosovou zkušenost je skutečně široké, ale rozmanitost lidského chování a vzpomínek v hypnotické regresi, jsou ještě větší. Přepisy sezení, které jsem uvedl, tyto problémy jasně ilustrují. Ale je to moje přesvědčení, že to, co zde máme, je široká, nepravidelná sbírka různých případů únosů do UFO, které jsou vybaveny vlastní mírou důvěryhodnosti. Místo toho vidíme širokou škálu lidských reakcí na stejný základní, mimozemský zážitek. Později ještě tento znepokojující akt připomínáme pod hypnózou. Únosci se liší více, než samotný proces únosu. Případ Philipa Osborna a Virginie Hortonové to ukazuje možná jasněji, než jakýkoli jiný případ, který jsem studoval. V žádném případě si nesmíme pamatovat, že existovala nějaká předchozí vědomá vzpomínka na pozorování UFO nebo cokoli jiného, co by naznačovalo možný únos. V polovině května 1979 jsme odkryl mnohé z výše uvedených detailů Philipova druhého Pittsburského únosu, a náhodnou shodou okolností jsem byl schopen o několik měsíců později navštívit místo, kde jsme se domnívali, že se to stalo .

V září 1979, jsem obdržel pozvánku na přednášku v muzeu umění v „Carnegie Institute of Art“, a při této příležitosti i na retrospektivní výstavu Willema de Kooning. V příjemně neortodoxním prostředí se pracovníci muzea rozhodli pozvat malíře, který znal a obdivoval de Kooninga a jeho práce po mnoho let, spíše historika umění, než jeho kritika. Philip mi udal polohu domu, ve kterém bydlel, a když jsem 10. prosince přijel do Pittsbursku, tak mě tam zavedl sochařův známý, se kterým jsem se seznámil. Po mé přednášce, pozdě v noci, jsem znovu navštívil tuto oblast, ve snaze posoudit věrohodnost jeho příběhu o přistání UFO.

Heinzovo sídlo je největší z několika domů, a mimo budov je na pozemku asi patnácti akrů. Dnes je obsazeno nějakým církevním řádem, a o půl dvanácté v noci, zde byla úplná tma. Když jsem šel tiše přes trávník, viděl jsem, co jsem z Philipova příběhu znal. Několik světél ze sousedních domů a vzdálené zvuky dopravy přicházející zespodu, se sotva dotýkaly temného, izolovaného ticha. Kopec byl plochý, až na velkou, zhruba deset stop hlubokou miskovitou úžlabinu, asi zbytku rybníka, který musel být vypuštěn před mnoha lety, jak jsem odhadoval.

Vše na tomto místě posílilo jeho věrohodnost, jako místa přistání UFO. Všechno o jeho temné náladě podtrhovalo myšlenku, že by Philip po strachu, který zažil ve svém pokoji, vyšel dobrovolně na tento kopec, kdyby neměl v tomto případě absolutně jinou možnost.

8. Alsaský jelen

Během prvního hypnotického sezení Virginie Hortonové, udělala Dr. Afrodita Clamarová výmluvnou poznámku. Poukázala na to, že když malé dítě utrpí hlubokou ránu, která dosti krvácí, událost se nevyhnutelně stává součástí rodinné ústní tradice, jako „toho dne kdy Suzie uklouzla na skále a rozřízla si nohu, otevřená rána hodně krvácela.“ Například já mám malou jizvu na temeni hlavy, kde jsem byl zasažen ostrou plechovkou. K nehodě došlo kolem roku 1937. Můj starší bratr a jeho přátelé s ní hráli kopanou a noha Jimmyho Gillilanda poslala plechovku tvrdě na mě. Po čtyřiceti třech letech jsou podrobnosti stále živé pro moji matku a mého bratra. Evidentně jsem dramaticky krvácel, a další nehoda z dětství vstoupila do rodinné kroniky.

Bylo by to proti všemu, co bychom za normálních okolností očekávali, kdyby si rodiče Virginie pamatovali hluboké zranění své dcery z dětství, ale neměli by vůbec ponětí o jeho původu. V roce 1979, když se Philip Osborne poprvé zeptal své matky na původ jeho jizvy, nemohla si na to ani vzpomenout. O několik týdnů později, když mu řekla, že si myslela, že si o tom něco pamatovala, jak spadl z tříkolky a pořezal se, ale nebyla si tím jistá. Zavolal jsem jí v květnu 1979, a tentokrát řekla, že si myslí, že se pořezal o ostrou hranu hračky. Zeptal jsem se, jestli by si skutečně vzpomněla na svědky nehody, nebo pokud bych se znovu zeptal, jaká hračka to byla, co by odpověděla na obě otázky. Ačkoli její vzpomínky byly sice přiznané, ale nepochybně vágní, byla si jistá jednou věcí, že nehoda se stala ve večerních hodinách, když už nebyla možnost, jak přivést Philipa k lékaři. Řekla, že jeho rána byla léčena doma.

V hypnóze popsal Philip prostředí, ve kterém byl řez proveden jako „nemocniční“, s vyšetřovacím stolem. Prohlášení jeho matky, že rozhodně nebyl převezen do ordinace lékaře nebo na pohotovost do nemocnice, je proto významné. To vylučuje možnost, že Philip si mohl spojit se svým řezem „bílé prostředí“ jako skutečnou nemocnici, protože nebyl do ní v tomto případě přijat. Nic není živější než vzpomínka na krev. Dětská nehoda, která způsobila dostatečně hlubokou ránu, aby o třicet let později zanechala nápadnou jizvu, by se měla stát dramatickou událostí v rodinné historii. Podrobnosti o této traumatické epizodě měly být v rodičovské paměti hluboce uchované, zdá se však, že ani Philipova, ani matka Virginie si nepamatují, co se stalo jejímu dítěti. Když si nevzpomínají, jak k nehodám došlo, když jejich děti byly malé, je všechno nejasné.

Pokud byly příčiny jejich zranění, jak si je Virginie a Philip vzpomínají pod hypnózou, jako na řezy provedené dálkovým ovládním, robotickým přístrojem uvnitř UFO, pak se všechno shoduje. Rodiče si pamatují jen velmi málo, ze dvou a možná ze tří důvodů. Za prvé, žádný z rodičů nebyl skutečným svědkem úrazu jejich dítěte, takže nemohli mít z první ruky vědomosti o jeho příčině. Za druhé, ani dítě nemělo jakoukoli vědomou vzpomínku, jak došlo ke zranění, protože nebyly schopny vůbec nic vysvětlit rodičům. Nebyly zaznamenány žádné podrobnosti, kromě skutečnosti, že se jedná o samotnou ránu. A za třetí, existuje velmi pravděpodobná kontrola informací ze strany posádky UFO, na vzpomínky rodičů i dětí.

Jak jsme například viděli v případě Davida Oldhama, a jak jsem si všiml v mnoha jiných případech, konkrétní osoba nebo osoby, které byly uneseny, nejsou jedinými zúčastněnými lidmi, jejichž vzpomínky byly zmanipulovány. Člověk by měl očekávat, že s tak zřetelnými jizvami, jaké mají Virginie a Philip („Jediné zranění na mém těle,“ řekla Virginie), by si rodiče na tyto „nehody“ měli určitě pamatovat lépe než oni, . . . ledaže by se z vnějšku vmísilo více, než jen pouhý závan zapomnění.

Když jsem matce Virginie volal poprvé v roce 1979 a požádal o místo případu na statku z roku 1950, její matka si pomalu vzpomínala, ale rychleji se jí vynořila vzpomínka, kdy Virginie na pikniku ve Francii zjistila krev na blůze. Virginie málem sama zapomněla na tuto druhou epizodu, ale po krátké úvaze nabídla možný důvod pro své různé stupně zapomnění. Rozdíl byl způsoben filmem, který udělal otec na pikniku. Matka Virginie viděla ten film mnohokrát, takže obraz její rozčuchané dcery s krví na blůzce, se jí vryl do paměti. Virginie mi řekla, že ona sama, nenáviděla ten film, protože skvrny od krve ji velmi zneklidňovaly. Fyzická realita záznamu na filmu byla něčím, co se aktivně pokusila vyhnat ze své mysli. Bylo jí to nepříjemné, a to se koneckonců také stalo. Pro její matku však záznam na filmu z roku 1960 z toho incidentu, mohl úspěšně čelit ovládní její paměti od Virgininých únosců. Je zřejmé, že je to spekulace, ale je to

přítomnost věrohodného vysvětlení toho, co se zdá být svévolným rozdílem ve stupni zapamatování u obou žen.

S Virginii jsem se setkal deset týdnů po jejím prvním sezení na jejím druhém hypnotickém sezení. Naším hlavním cílem bylo prozkoumat její zážitky z roku 1960 ve Francii, ale také po zkoumání únosu z roku 1957 zůstalo několik nevyřešených otázek. Hlavní byl problém toho, jak se dostala dovnitř UFO. O tomto problému jsme mluvili dříve, než začala hypnóza a Virginie řekla, že měla nejasný pocit, že ji někdo fyzicky zvedl a nesl někam, i když podrobnosti jí nebyly zcela jasné.

„Bylo to, jako by mě někdo přenesl na gauč a posadil mě tam. Nemyslím si, že mě zvedl stroj ... nebo podtlak ... nic podobného. Byl to nějaký humanoid, ta osoba, která mě zvedla a nesla mě. Neměla jsem na to žádné živé vzpomínky.“

Tento rozhovor mě přivedl k danému tématu:

BH: Ten incident ve Francii na pikniku. Už jste o tom hodně přemýšlela?

VH: No, jen jsem o tom přemýšlela, ale nic se mi nevrátilo, až na to, že jsem si znovu vzpomněla na zázračnou vzpomínku, kterou jsem v té době měla - na krásného jelena, kterého jsem viděla. Víte, bylo to, jako bych vyšla z lesa a tvrdila, že jsem viděla jednorozce. Měla jsem pocit vzrušení a údivu. A když přemýšlím o vizuálních vzpomínkách, které jsem měla, na jelena nebylo nic neobvyklého, až na to, jak se na mě díval. . . a díval se na mě velmi upřeným způsobem, ale stejně snadno se mohlo stát, že jsem byla hypnotizována a myslela jsem si jen, že jsem viděla jelena, aby bylo snadné vyprávět ten příběh.

AC: Ano, mohlo to také být podvrženo.

BH: Zmínila jste se o tom ve skutečnosti úplně poprvé, když jsme o tom mluvili.

VH: Ano, správně.

BH: Ve skutečnosti jste řekla něco v tom smyslu, že čím více jste říkala o jelenovi svým rodičům, tím méně jste si byla jistá, že jste jelena skutečně viděla. Říkala jste, že to bylo. . . jako byste měla představu, že jste viděla jelena, a přesto jste si nebyla jista, bylo-li to skutečné.

VH: Ne, byla to velmi reálná zkušenost, ale já jsem jen spekulovala, že to asi nebyl skutečný jelen. Možná, že to bylo něco jiného, řekla jsem, ale pamatovala jsem si to jako j e l e n a . . . Nemám pochybnosti o tom, že jsem viděla něco, co mě zaujalo. Něco skutečného. Nebyl to produkt mé představivosti. Možná to bylo hypotické zakrytí, ale vypadalo to v mé vzpomínce jako jelen ...

(Dr. Clamarová vede indukci hypnózy zpět, a uvede Virginii zpět do věku šesti let, na farmu jejího dědečka.)

VH: Jen se rozhlížím po dvoře a pamatuji si, jak to bylo. Tehdy jsem byla s tím pozemkem mnohem více propojena, než jsem teď. Kdysi jsem upozorňovala, víte, jaké bláto tam bylo v různých deštivých dnech, než bylo v suchých dnech, a jak se rostliny každý den měnily. Pampelišky měly chmýří, víte, když vznikají semena. To bylo něco, na co jsem vzpomínala každý den, některé dny více . . . chodila jsem ke zvířatům do dvora.

AC: Chtěli byste znovu zažít tuto spojitost?

VH: Ano. Já bych chtěla.

AC: Jak napočítám do tří, ocitnete se znovu tam a znovu zažíváte a ožívujete spojení, které jste cítila. To místo, vaše okolí a sama sebe. . . jeden . . . dva. . . tři.

VH: (Dlouhá pauza.) Každý den jsem si tam chodila hrát si a mluvila jsem s rostlinami a zvířaty na dvoře, a s kuřaty a všemi těmi věcmi. Myslím si, že to je jedna z věcí, které jsem řekla svému příteli na lodi. Řekla jsem mu o různých druzích zvířat. Myslím to, jak jsme se bavili o kuřatech.

Myslím na to, že jsem sama navrhla, že půjdu sbírat vejce a přinesu je. Já si nemyslím, že mi moje matka řekla, abych šla sbírat vejce, když jsem to navrhla, jen mi řekl, abych to udělala. Šla jsem tam sama.

Pravděpodobně věděl, že mám tu ránu, a že by bylo dobré ji obvázat. Ale myslím, že jsem mu říkala hodně o zvířatech a rostlinách, protože se zajímal o to, jak vypadají a co cítí, podobně jako kde žijí a co jedí a jak velká jsou.

AC: Nakreslila jste nějaké obrázky pro svého přítele?

VH: *Myslím, že jsem vše popsala slovně, ale on tomu rozuměl. Mohla jsem vidět obrázky, které mi ukázal, a já jsem řekla: „Ano, vypadají takto nebo ne, nevypadají takto.“ A popsala bych také jejich vlastnosti, jak voní, jak cítím jejich srst nebo jejich peří, nebo listy rostlin nebo cokoli. Nemyslím si, že jsem něco kreslila. Myslím si, že jsem vše jen popsala. Kolik nohou mají, víte. Jaká mají pusy, jaké uši a oči. Také jsem mu řekla o ještěrkách. Byly tam ještěrky, které žily tam dole, které byly roztomilé, a já jsem mu o nich řekla.*

AC: Jaký byl váš přítel?

VH: *Zvědavý. A byl dobrý posluchač. Měl smysl pro humor. A byl velmi trpělivý. Velmi starý a vyzrálý. Naposledy jsem se zmínila, když jsem se ho zeptala, jak je starý, tak řekl: „Jsem velmi starý,“ což mi připomíná mého dědečka, ale měla jsem pocit, že si nemyslel, že chápu, jak je starý.*

AC: Jak vysoký byl?

VH: *Myslím, že byl asi tak vysoký jako můj strýc. Trochu menší. Můj strýc je malý, pravděpodobně pět stop a pět nebo šest palců. Pravděpodobně byl vysoký někde mezi pěti stopami až pěti palci. Myslím si, že byl vyšší než ostatní z posádky, ale jen o palec nebo dva. Možná trochu víc. Z perspektivy dítěte ... osoba, která mě nesla, byla menší, než dospělý člověk. Něco ve velikosti velkého dítěte.*

Myslím si, že mám dojem, že jsem vám řekla naposled o tom, jaká byla jeho kůže a podobně, já si teď myslím, že to bylo oblečení, které nosili. Myslím, že na sobě měli něco, co jim zakrývalo kůži, a já si myslela, že je to kůže, ale ve skutečnosti to, co měli na sobě, bylo měkké, pružné a šedé, jakési kosmické obleky, které je kryly. Ne jako ty, které nosíme my, jejich byly stejně hladké a přiléhavé jako jejich kůže, ale teď si myslím, že to bylo jen jeho oblečení. To bylo to, co nosil ven, aby se ochránil. Přiléhalo to na kůži a bylo to docela silné, ale velmi měkké a mělo to strukturu jemné kůže, víte, jako pěkné francouzské kožené boty, opravdu měkká kůže. Ne semiš, ale měkká kůže. Šedá a ah. . . tělesná teplota se nelišila od mé. Možná byla jiná, ale ne tolik, abych to cítila jako chladné nebo horké. Víte, jako byste se dotýkali chladnokrevného zvířete. Samozřejmě byl teplý den a možná se přizpůsobil naší teplotě, ale připadalo mi to jako něco, co nebylo chladné. . . .

Jeho hlava byla jednoduchá, jako by to, co měl na obličeji, nemělo příliš mnoho otvorů. Myslím, že to, co měl, byly dvě oči, ale myslím, že to, co jsem si myslela, že vypadá jako velké oči, bylo pravděpodobně něco jako skleněné čočky nebo brýle k ochraně očí. Nemyslela jsem si, že jsem je viděla bez oděvů, jak skutečně vypadali. Myslím, že prostě museli mít ochranné brýle, které jim umožňují vidět periferně, ale zabraňují přebytečnému záření nebo tomu, co nechtějí vidět. Byly tmavé a já si myslela, že mají velké tmavé oči, ale nevím, zda je to pravda. Myslím, že odrážely hodně slunce. Zdá se mi, že naše světlo je pro ně velmi jasné, ale na druhé straně, uvnitř jejich kosmické lodi bylo světlo velmi jasné. Takže možná to bylo jen různé spektrum.

Osoba, která se mnou mluvila později dálkovým spojením byla ta, o které jsem předpokládala, že mě nesla, ale možná to tak nebylo. Ten, který mě nesl, byl vyšší. Už si nevzpomínám. . . Myslím si, že tam byli tři lidé, ale nejsem si tím jistá. Možná dva z nich byli venku. Myslím, že je

to jedno, jak to bylo. Dva z nich byli venku a myslím, že jsem je viděla, když jsem byla nesena dovnitř, ale myslím, že chtěli svléknout své oděvy, tak šli do jiné části lodi, aby se mnou mohli mluvit zpoza zdi. Myslím, že jsem je viděla dřív, než to udělali. . . . Vysvětlete mi to. Hmmm. . . byli šedí a jejich kostýmy byly také šedé. Ale buď jsou šedí nebo to má něco společného s jejich spektrem světla. Možná, že jsou barvoslepí. Zdá se, že šedá má pro ně význam, ale buď to je barva jejich kůže, nebo to byla pro jejich oči uklidňující barva, nebo tak něco. Šedá nebyla náhoda nebo jen něčí barevný úsudek.

Toto je první obsáhlý popis Virginie bytostí, které ji nesly na palubu UFO. Podrobnosti o jejich malé velikosti a šedé barvě přesně odrážejí ostatní popisy, které jsme slyšeli, ale jedno z jejich pozorování vyniká zvláště jemně - cítila, že vnější vrstva povrchu těla jejich únosců nebyla vlastní kůže, ale místo toho to byl nějaký oděv - šedá kůže nebo tkanina. Bylo to „stejně hladké a přiléhavé jako jejich k ů ž e . . . bylo to docela silné, ale velmi měkké a struktura opravdu jemné kůže.“ Seržant Charles Moody, jak si čtenář vzpomene, také na dotaz řekl, že pokožka jeho únosce byla bělavě-šedá a tvář byla „téměř jako škraboška.“ (Kladl na to důraz.)

Ještě více k věci: Steven Kilburn popsal, jak jeden z jeho únosců vypadal zezadu: „Teď už vidím zadní část jeho hlavy ... je dokonale kulatá. Ošklivé detaily. Myslím si, že je tu nějaké ohraničení, velmi, velmi slabá linie jako ... jako šev. Přímo dole uprostřed. Nemůžu říct, jestli je to kůže nebo něco, co má na hlavě. Dobře to přiléhá.“

Korespondence mezi popisem Virginie u očí jejich vězňů a ostatními případy je stejně přesná. Řekla, že mají tmavé oči „asi stejné jako skleněný povrch nebo ochranné brýle, které chrání oči.“ „Myslela jsem, že měli velké, tmavé oči, ale nyní si nemyslím, že je to pravda.“ Steven popsal způsob, jakým oči jeho únosce zářily ve světle od přistávajícího UFO: „Vidím odraz... vidím, že z očí této postavy vychází něco opravdu lesklého. Je to skoro jako, by byly černé a nekonečné...“ Philip Osborne odkazoval na oči jeho vězně tímto způsobem: „Měl jsem dojem, že jsou pevné... že to vypadalo téměř jako kovová deska nebo tak něco.“

Jak vyprávění Virginie pokračuje, začne spekulovat o postavení a roli jejího únosce. V hypnotickém transu si je vědoma, že její dojmy jsou jen intuitivní odhady.

VH: Ten pocit, který z toho mám, je ten, že tento člověk je ve své vlastní společnosti seniorem, aby měl oficiální vedoucí status. Byl skoro jako vysloužilý emeritní profesor, který dělal výzkum ze svého vlastního zájmu. . . a měl někoho, kdo ho sponzoroval, takže to bylo na oficiálním základě. Ale bylo téměř jisté, jako by byl na soukromé jachtě, nebo to rozhodně nebylo vojenské plavidlo, jako nějaký náš raketoplán. Měl k tomu vlastní přístup, že to bylo spíše jeho osobní záležitostí a nikoli druh oficiální vládní nebo oficiální diplomatické z á l e ž i t o s t i . . .

Bylo to, jako by se vyžíval ve svých osobních zájmech a byl rovněž oddán své společnosti, ale to je více pocit, který mám teď, když se snažím přemýšlet o bližších informacích o tom, jak jsem se cítila, nikoli na některé věci, kterých jsem si byla vědoma v té době. Záležitosti bych vysvětlila jako: „Je to velmi zajímavá věc, kterou dělám, způsob jak vysvětluji moji motivaci, provádět základní výzkum na dětech.“

AC: Co jsi mu říkala? Podařilo se vám ho oslovit?

VH: Co jsem mu říkala? Vypadá to, že používal jen slova „já“ a „my“, ale ne jména. . . Jak si říkal? Budu o tom přemýšlet. Nevzpomínám si . . . myslím, že to bylo jen „vy“.

AC: Jak jsi získala jeho pozornost, když se chtěl na něco zeptat nebo něco říct?

VH: Ach, měla jsem pocit, že poslouchal se zatajeným dechem každé mé slovo, které jsem řekla, všechny myšlenky, které jsem si myslela. Víte, proces komunikace ho úplně absorboval, takže jsem nemusela získat jejich pozornost. Měla jsem ji neustále.

AC: Bylo při této zkušenosti něco jiného, o čem byste mi chtěla říct?

VH: Budu o tom přemýšlet. Vypadá to, že tam něco bylo. Myslím, že se zeptal, jak dlouho žijeme. Přemýšlím více o tónu otázky, kterou se mě zeptal, o co mě požádal, abych mu o tom řekla. . . Zeptal se, jak dlouho žijeme a jak dlouho žijí různá zvířata. Řekla jsem mu také, kolik potomků slepice mají, a vysvětlila jsem mu o vejcích rozdíl, oproti rození živých dětí a kolik je lidí, a jak je mnoho různých druhů zvířat, že některá se rodí z vajec a myslím, že jsem mu vysvětlila rozdíl mezi teplokrevnými a chladnokrevnými zvířaty, o kterých jsem věděla. . . a myslím, že jsem vysvětlila něco o ošetřování zvířat a také o tom, jak dlouho žijí zvířata a rostliny.

Zajímal se o rostliny. . . a, ah, myslím, že se mě zeptal, čím se rostliny živí, řekla jsem mu, že nejedí nic, že prostě žijí ze vzduchu. A myslím, že jsem mu vysvětlila i roční období, zeptal se také na počasí a nemyslím si, že bych toho o počasí věděla hodně. Chci říct, že jsem vysvětlila, jak se ochladilo a zamrzlo, ale nemyslím si, že bych měla dosti sofistikované informace o počasí, abych mu to řekla. . . o ročních obdobích a o tom, jak je horko v létě a jak je chladno v zimě. Řekla jsem mu, že v zimě je taková zima, že byste mohli vzít sklenici vody, vylít ji do sněhu, a než dopadne voda na zem, tak zamrzne. Takže myslím, že z toho mohl zjistit, co je to zima.

AC: Ukázal vám něco na oplátku za všechny ty informace, které jste mu dala? Něco s vámi sdílel?

VH: Řekl mi toho hodně. Vysvětlil hodně. Myslím, že když jsme mluvili o zvířatech, řekl mi o různých druzích zvířat na různých místech. Jsou opravdu velmi odlišné na různých místech.

AC: Popsal vám je?

VH: Myslím, že když se mě ptal na zvířata a řekla jsem: „No, a víš, jaká jsou to zvířata,“ tak řekl: „Ne,“ a trpělivě mi vysvětlil, že nejsou taková všude a proto se ptal, protože se liší na různých místech. Myslím, že mi ukázal něco jako diapozitivy, jako takové obrázky, byly tam různé obrázky, které většinou byly. . . obrázky hvězdných map, a řekl: „Tohle je ta hvězda.“ Nemyslím si, že jsem byla schopna přesně sledovat, kde ty objekty byly. Ale vzpomínám si, že jsem se později začala dívat na hvězdy. Právě v tu dobu jsem začala hledat hvězdy a pokusila se získat smysl pro vzdálenosti a vztahy ...

Takže mi to vysvětlil, ale já tomu opravdu nerozuměla. Myslím, že většina těch obrázků, které mi ukázal byly z místa odkud přišel a které planety navštívil, a kde jsme s nimi ve vztahu, už nevím. . . Když si s tím pohraju, možná si to pamatuji, ale možná, že kdybych studovala astronomii, bylo by mi to povědomé, ale já jsem nestudovala astronomii. Vždy jsem se jí vyhýbala, protože jsem věděla, že naše astronomie nedosahuje dosti blízko k místu, odkud byl. . . , myslím si, že byl z velké dálky, neboť jsem měla takový velmi výrazný dojem, že ho v naší astronomii nenajdu. A přesto se ke mně snažil najít vztah. . . Řekl mi o jeho galaxii, a pokusil se udělat mi představu o tom, jaký je její vztah k naší Mléčné dráze, myslím, že byl z jiné Mléčné dráhy (Galaxie), což znamená, že musel být z velmi velké dálky, protože to byla jiná galaxie. Tak jsme se zabývali vzdálenostmi galaxií, nejen hvězd.

AC: Vypadaly jeho mapy jako mapy, které máme nyní?

VH: Vypadaly jako hvězdné mapy, ano, jako obrázky hvězd v noci. Vypadaly jako snímky nebe, které byste mohli někomu ukázat, ale měly barvy. Myslím, že byly barevně odlišeny pro různé druhy hvězd měly zelenou barvu, ale většinou bílou a modrou, zcela modrou a nějakou červenou, oranžovou a žlutou. Zelená byla neobvyklá. Většinou byly bílé a modré, některé oranžovo-červené.

Co jiného mi ukázal, na co si možná vzpomenu? Myslím, že mi toho ukázal tolik, že si to nemůžu pamatovat . . . Existují místa, která mají jiné druhy zvířat a bylo tam spousta snímků těch, které by nám připomínaly dinosaury a potom snímky dalších druhů zvířat. Existuje mnoho různých okřídlených zvířat z různých míst. Myslím, že se o kuřata obzvláště zajímal, protože jsou teplokrevná a mají peří, což je neobvyklé. Ptáci byli pro něj velmi zajímaví. Existovaly tam všechny druhy okřídlených tvorů a někteří z nich byli dost velcí. Musí mít různé druhy atmosféry. Jsou skoro jako . . . téměř vypadají jako ryby. Velké kulaté druhy, jako nafouklé ryby nebo něco, co létá vzduchem. Musí žít ve velmi husté atmosféře. A hádám, také hadi. Ti nebyli tak běžní. Ach ne, oh, měli také měkké chmýří. Byla tam chlupatá stvoření, jako hlodavci - králíci. Velcí. A také řekl, že mají všechny různé velikosti.

Většina obrázků, které mi ukázal, byly rostliny a zvířata. Mnoho různých květin různých druhů, stejně jako podmořská stvoření. Víte, jak různě vypadají. Vypadalo to, že mi ukazoval obrázky všech různých druhů věcí, které tam jsou. Bylo jich tolik, že jsem si je nemohla všechny zapamatovat. Nemám . . . Musím přemýšlet, jestli si něco z toho opravdu pamatuji. Myslím, že stvoření, které létalo vzduchem, bylo jako nafouklá ryba a uchvátilo mou představivost. Také některé z květin, protože byly tak exotické a krásné. A ryby. Vzpomněla jsem si, když jsem studovala biologii a dívala se na exotické ryby, měla jsem stejný pocit. Myslím, že jsem viděla hodně exotických ryb, ale bylo jich tolik! Je to, jako by mi ukázal stovky věcí, ale na žádnou z nich si nepamatuji dosti živě. Taková rozmanitost! Pořád mluvil o rozmanitosti, o kterou se velmi zajímal. Rozmanitost. O tom, jak důležitá je biologická rozmanitost.

Je velmi zajímavé, že to říkal znovu a znovu. Myslím, že to byla zpráva pro mě, až vyrostu, protože zachování rozmanitosti je důvodem, proč chráníme ohrožený druh, takže to bylo jako uklidňující zpráva od něj, že on, jako od vědce, z vědeckého pohledu, je oceňována rozmanitost, a proto by ji chránil před jakoukoli změnou, jako jsou ekologické změny. Stejně jako z jakéhokoliv jiného druhu změn, které nastanou. Byl tam pocit ochrany kvality o to, jako kdyby sem někdo chtěl přiletět, aby nás kolonizoval a by chránil naše formy života před hrozbou vyhynutí, protože oni si váží každé biologické rozmanitosti . . . .

Mluvil o tom takovým tónem hlasu, že to bylo očividně něco, o co se zajímal a něco, co opravdu miloval. Víte, měl k tomu velmi hluboký vztah úcty. Téměř nábožnou úctu.

AC: Máte pocit, že je pořád někde poblíž?

VH: Že je stále naživu? Ano. Mám pocit, že pokud by mě chtěl navštívit, určitě by mohl. Ano. Mám pocit, že je starý a že žije dlouho, a proto je nepravděpodobné, že se bude lišit od toho, čím byl tehdy.

AC: Cítíte, že existuje nějaký způsob, jak se s ním můžete spojit?

VH: Tato myšlenka mě v poslední době napadla, že bych to zkusila. Jen bych předpokládala, že bych mohla, a pokračuji v tom, jako bych na něho myslela, jako vy, když chcete, aby vám někdo zavolal. Myslím, že na tom budu pracovat. . . zajímavá věc je, víte, rychlost, kterou cestují. Určitě mám pocit, že musí cestovat rychle. Rychle jsem tím myslela dostatečně rychle . . . mluvil o tom, jako by létal z galaxie do galaxie a mluvil o tom, jako o cestování ze státu do státu nebo ze země do země. Ale vzdálenosti mezi galaxiemi jsou takové, že musí cestovat.bud' rychleji než je rychlost světla, nebo žijí desítky tisíc let. Protože ty vzdálenosti. . . někdy jsou galaxie vzdáleny milióny světelných let, takže musí být schopni cestovat rychleji, než je rychlost světla, neboť by to za jediný život nemohli zvládnout. Pokud nejsou doslova miliardy let staří. Hmm. Nevím. Je to tak, že byl velmi starý a měl takový tón hlasu. . Je zřejmé, že si myslel, že nemohu tomu rozumět, jak je starý..

AC: Zeptal se tě, kolik ti je let?

VH: *Ano, řekl jsem mu, jak jsem stará, řekla jsem mu, že jsem právě začala chodit do školy, a že mám školu velmi ráda. Ráda jsem se učila nové věci a vzpomínám si, že to pochopil a vysvětlil mi spoustu toho, co dělají stejným způsobem - pokoušel se učit mě nové věci o našem světě, který má rád.*

V tomto okamžiku dochází při výměně pásky a ke krátkému přerušení rozhovoru. Když nahrávání pokračuje, Dr. Clamarová přesunula téma na zkušenosti Virginie ve Francii, která popisuje počasí toho dne, téměř před dvaceti lety.

VH: *Byl to den jako dnes. Teplý a bylo zataženo. Nepršelo, ale přemýšlela jsem, jestli bude. Bylo to v pohodě a svěží. Muselo to tak být, bylo jaro nebo začátek léta, možná červen. Hm. Stejně roční období. (Jako incident z roku 1950 – pozn. H. A.) Myslím, že byla neděle. Všichni jsme šli na rodinný piknik a můj bratr a já jsme se vydali podívat na pole, lesy a tak. Chodili jsme po lese. Ach, jo, myslím, že mě hledali. Volali na mně, a když jsem se konečně vrátila, vyprávěla jsem jim o jelenovi a oni řekli: „Kde jsi byla? Volali jsme tě.“ Řekla jsem: „Neslyšela jsem vás“ a dále: „Byla jsem se svým bratrem,“ který řekl: „Ne, chvíli jsi tam byla a pak jsi nebyla.“ Nevěděla jsem kde jsem byla, tak jsem řekla: „Ano, byl jsi opravdu se mnou.“*

Bratr tvrdil, že ne, nemohl mě najít. Řekla jsem, že jsem tam byla. Nebyla jsem daleko a trestala jsem ho za to, že byl tak hloupý, ale samozřejmě jsem měla mnohem větší zájem mluvit o jelenovi, než abych mu říkala, kde jsem byla, protože jsem samozřejmě byla právě tam, dole v lese. Popsala jsem toho jelena. Jak si to pamatuji, bylo to tak, že se jelen na mě díval a pak se rozloučil. Jelen se se mnou telepaticky rozloučil. Mám to jako vědomou paměť - část, kde se dívám na jelena, který je velikosti malého jelena. Středně velký jelen. Nepamatuji si název druhu této velikosti, ale předpokládala bych, že byl asi mojí výšky po temeno hlavy, a já už byla dospělá.

Byla jsem vysoká pět stop a sedm palců, takže možná jsem byla o něco menší, ale byl asi tak vysoký a jak se na mě podíval, měl takové hezké, jasné, velké, tmavé a zářící oči. Byly také šedé. Jelen byl šedý. Šedohnědý. Díval se na mě. Jelen se díval do mých očí a rozloučil se se mnou. Byla jsem nadšená, že jsem s tímto jelenem mohla komunikovat. Ale když jsem to popsala, nemyslím si, ... myslím, že jsem právě řekla, že to byl pěkný jelen a nevěděla jsem, jak popsat ten zážitek, ale, jako bych měla vzpomínky - byla to vědomá vzpomínka, měla jsem pocit, že komunikuji s jelenem. Že jsem s ním byla v kontaktu, a že se se mnou rozloučil. Bylo to, jako bych s tím mluvila a on řekl: „Ne, ještě neodcházej,“ a pak se to celé prostě dematerializovalo a zmizelo.

AC: Už jste někdy viděla tohoto jelena?

VH: *Ne, ne. Už jsem viděla jelena, ale ne tohoto.*

AC: Měl jsi někdy zážitky, které by ti připomněly tohle?

VH: *No, jak jsem říkala, bylo to, jako by mi ty velké oči připomněly jiné velké oči. . . co měli ti ostatní. Já jsem měla u tohoto jelena pocit osobnosti, ale ta osobnost nebyla mladší osobnost, zdála se mi jako starší muž, ten, se kterým jsem jednala poprvé, nevypadal jako stejná osoba. Nemám pocit, zda byli příbuzní nebo znali jeden druhého, nebo . . . Myslím, že jsem měla u toho jelena pocit osobnosti. Uvnitř toho jelena byl člověk. To jsem věděla. Měla jsem silný pocit, jaká osobnost to byla, a že nebyla stejná jako ta dřív. Je to, jako by na rozloučenou na tu scénu dopadl docela velký blok. . . pro mě to bylo trochu emocionální. Bylo to, jako bych měla přítele a nechtěla jsem, aby odešel, ale on říkal, že musí jít. Ahoj. Nebylo to konečné rozloučení. Bylo to jako na shledanou, uvidíme se znovu.*

AC: Stále si zakrýváš oči, zejména pravé oko, dotýkáš se ho. Jak to cítíš?

VH: *Tenkrát byly oči také velmi citlivě, jakoby..., jak víte, v kosmické lodi jsou velmi jasná světla. Vzpomínám si, že byla extrémně jasná. Takové světlo nemusí být pro mé oči ideální. Nepamatuji si, že by to bylo bolestivé, ale jen velmi jasné. Jako byste si chtěla chránit oči před tím jasným světlem.*

Dr. Clamarová a já jsme tuto fyzickou reakci často pozorovali během stavu transu u jiných unesených. Mnohokrát musela vypnout jedinou žárovku s malým příkonem, kterou obvykle svítila, zatímco její subjekty procházely hypnózou. A nyní, to bylo stejné, jak se u Virginie pokoušela prorazit její paměťové bloky, aby si vzpoměla, co se stalo předtím, než se rozešla s jelenem, tak její vyprávění náhle odbočilo zpět, na příhodu z roku 1950. S epizodou, kterou popisuje, je třeba se vypořádat, i když zní na první pohled jako pobuřující.

VH: *Jak jste mi říkala o přechodu z jedné epizody na druhou (přechod z farmářské zkušenosti z roku 1950 na setkání s jelenem v roce 1960), zdálo se mi, jako bych si vzpomněla, že mě nakonec zval na projížďku, a řekl, že mě prostě vezme a nechá mě, abych se podívala na Zemi. Udělala jsem to a podívala se na Zemi. Snažím se vzpomenout si, na co jsem se dívala. Myslím, že jsem se dívala na místo, kde jsem žila. Víte, na Severní Ameriku z vesmíru, ale nevypadala příliš jako mapa. Byla celá úplně zakrytá mraky ... nevypadalo to tak zřetelně, jako glóbus. Čekala jsem, že to bude vypadat jako zeměkoule, a samozřejmě to tak nevypadalo kvůli mrakům, ale dívala jsem se na to dosti vysoko, viděla jsem vodu na okrajích pevniny a na velkých jezerech. Byli jsme vysoko.*

AC: Jaký byl ten pohyb?

VH: *Hladký. Jako ve výtahu. Rychlý. Trvalo to jen asi tak dlouho, jak to trvá, než se dostanete na vrchol Empire State Building. Během několika minut jste se dostali dost vysoko na to, abyste to viděli. Kromě toho se mi zdálo, že tam venku není temnota. . . . Většina z toho, na co jsem se dívala, bylo světle modré, ale pak byla kolem okrajů černá barva. . . . Nevím, jak vysoko jsme byli, že jsem mohla vidět oceán. Pamatuji si však, že jsem mohl vidět Velká jezera. Viděla jsem vodu a spoustu mraků. Bylo to hezké. ... Tím mi pozvedl náladu, že jsem viděla, jak vypadá Země shora.*

I když je tato epizoda těžko akceptovatelná jako zcela pravdivá, musíme si uvědomit, že je stejná, jako každý nový detail zpráv o UFO, když se poprvé objevily. Ve skutečnosti máme v literatuře o UFO další popisy od unesených, přijatých na krátké lety. Je logické, že neexistuje žádný způsob, jak odmítnout jeden aspekt zprávy z první ruky jen proto, že ovlivňuje naši důvěřivost více, než ostatní aspekty stejné zprávy.

Byla vzpomínka na výlet Virginie vzpomínkou na skutečné události, nebo to snad bylo něco jiného, interpolovaný sen nebo emocionálně indukovaný obraz, stejně jako neexistující jelen? Hádáme-li na interpolovanou fantazii, je tu zvláštní okamžik, který si Virginie uchovala. Těsně předtím se pokoušela prorazit paměťový blok o tom, co se stalo předtím, než se rozloučila s krásným jelenem. V tomto a jejím předchozím sezení, si Virginie vybavila děj po dlouhém odbočení, těsně před každým zlomem, jako v případě, že se uložená amnézie snažila sama zachovat. Její popis cesty, na které „mluvila se svým přítelem“, by mohla být jednou z těchto odboček.

Na druhou stranu její popis cesty byl velmi přesný. Ve svých slovech šestiletá Virginie řekla: „Podívala jsem se na místa, kde jsem žila ... ale nevypadalo to stejně jako mapa.“ Dítě by přirozeně očekávalo, že „to bude vypadat jako globus a nenašla by to místo, i když bylo hezké.“

Neexistuje pouze autentický způsob, ale také překvapivá přesnost jejího popisu. Vypadá to velmi podobně jako to, co by mohla předčasně vypělá šestiletá holčička nahlásit, kdyby měla skutečně takové zkušenosti, jak tvrdí.

V množství případů UFO, které jsem sebral v průběhu let, jsou doslova tisíce případů, ve kterých cestujícím na lodi se téměř zdá, že se jim chtějí předvádět a demonstrovat své možnosti, před užaslými očima pilotů, radarových operátorů, motoristů a dokonce i astronomů. Jistá teatrálnost má příchut' tento problém vyřešit, a já jsem se zmiňoval již dříve o teorii, že mohou pomalu, ale metodicky „zvyšovat naše povědomí“ o jejich samotné existenci. Možná, že výlet Virginie, který podle ní trval pouhé vteřiny, byl více než pouhou laskavostí, danou spolupracujícím a inteligentním šestiletému dítěti. To může být jen demonstrace technologie, která byla zastrčena po třicet let v paměti, až do jejího odhalení pomocí hypnózy. Jak čtenář musí vidět, vzory chování UFO jsou mnohem zřetelnější, než jejich význam.

A teď, po dalším odbočení na téma její krátkozrakosti, se Virginie vrátila k incidentu v alsaském lese.

VH: Jelen. Ten pěkný jelen, do kterého jsem byla tak zamilovaná. Byl jako můj nejlepší, ztracený přítel. Nechtěla jsem, aby odešel. Řekl, že musí. Myslím, že řekl, že mě někdy znovu uvidí. Musel odejít. Byla to bytost. Byl to přítel a já to popisuji jako by to byl mystický zážitek, ale necítila jsem to tak. Připadalo mi, jako by to byl dobrý přítel, že jsem nechtěla, že ho už znovu neuvidím, když jsem ho našla, a jak se komunikace odehrála. Je už zablokována. . . .

Dokážu lépe myslet, když si zakrývám oči, protože světlo je . . . Vidím ho i skrz oční víčka. (V tomto okamžiku je relace přerušena, takže Afrodita může zhasnout jediné světlo v ordinaci.)

VH: Umm. Jelen. Odkud se vzal ten jelen? Nevím. Možná, že bych mohla jen tak procházet myslí a obejít to. Je to, jako bych si nepamatovala, jak jsem našla toho jelena, kromě toho, že jsem ho znala a určitě s ním komunikovala, ale určitě jsem nechtěla, aby odešel a bylo to smutné. Bylo to takové vzrušení! Bylo to, jako byste narazili na přítele, kterého jste dlouho neviděli, kdo se vám opravdu líbil, ale ztratili jste jeho adresu, a byli jste rádi, že jste ho znovu našli. . . . Vzpomínám si, že mě volali rodiče. Ve skutečnosti to však říkal jelen: „Tvoji rodiče tě volají,“ a já jsem řekla: „No, víte, to je v pořádku.“

Neměla jsem pocit že mi vypršel čas, ale moji rodiče říkali, že jsem byla chvíli pryč, ale ta chvíle netrvala déle než hodinu. Možná to bylo jen půl hodiny. . . je to vnímáním času. Ale proto musel odejít, protože mě volali rodiče. (Šeptá.) „Virginie. . . Virginie! No, musíš se vrátit a jít na piknik,“ a já jsem řekla: „Není žádný spěch!“ Když mě začali hledat, tak musel odejít.

(Po krátké pauze.) Nemyslím si, že to byl jelen. Myslím, že to byl jen mentální obraz jelena, vizuální obraz, ale vnitřní povahou to nebyl jelen, ale člověk. Velmi určitě to byl člověk, myslím, že mám opravdu ráda zvířata, jako moji kočku a znám rozdíl mezi osobním vztahem k srdci kočky a srdcem lidí, a tohle byla záležitost dvou lidí.

Mluvili jsme o . . . nevím o čem. O tom, jak něco bylo krásné. Lesy nebo něco takového. Přesto, když jsem se vrátila, měla jsem krev na halence. Jen trošku. Právě tam, kde byste ji měli, pokud byste krváceli z nosu.

AC: Jak napočítám do tří, vraťte se k tomu období mezi odchodem jelena a objevením krve na vaší halence.

VH: (Šeptá) OK.

AC: Jeden. . . dva. . . tři.

VH: Ano. Rodiče mě volali, a jelen . . . Hledala jsem jelena. Bylo to, jako bych se na něj dívala a mluvila s ním a on najednou řekl, že musí jít pryč, slyšela jsem, jak mě rodiče volali, otočila

jsem hlavu, abych jim odpověděla, že řeknu něco jako „jsem tady!“, a když jsem se otočila, jelen byl pryč.

Nechtěla jsem se vrátit, protože jsem byla zaneprázdněna hledáním jelena. Nemyslela jsem si, že je pryč. Najednou zmizel. Nevypadalo to, jako by odešel. Byli jsme ale v lese, takže to vypadalo, že se možná schoval za stromy nebo tak nějak. Mám na mysli, že jsem neměla pocit, že to tak bylo (luskne prsty), odešel pryč v době, kdy jsem otočila hlavu, abych promluvila k mým rodičům: „Vidíte, jsem tady!“ V té době se jelen ztratil, a já nevěděla, jestli utekl do lesa, nebo byl prostě úplně pryč. Tak jsem šla kousek tím směrem, jako bych ho hledala, protože jsem ho nechtěla opustit, ale po celou dobu mě rodičů volali, tak jsem se nakonec otočila zpět, ale všechno, o čem jsem mohla mluvit, byl jen jelen. Rodiče mi řekli: „Kde jsi byla?“ A já řekla: „V lese s Rogerem“ (její bratr).

„Ale Roger byl tady a hledal tě.“

„No, šel tam se mnou a celou dobu jsem s ním byla. Byla jsem tam dole, víte, což nebylo příliš daleko.“ Byla jsem opravdu tam dole, a on musel chodit kolem a byl zmatený. Volala jsem ho, protože se mi ztratil, a tak jsem o to už dále neusilovala. Byla jsem tam v lese a právě jsem se odtamtud vrátila, protože jsem jim odpovídala, ale jediné, o čem jsem mohla mluvit, byl ten jelen, a zde byli oni tři - myslím, že to byla moje matka, kdo řekl: „Máš krev na blůzce“. Podívala jsem se a byla tam skvrna. Byla to čerstvá krev. Byla čerstvá, jako bych se právě pořezala. Nezačalo to vůbec schnout, tak jsem se podívala na své ruce, na nich jsem žádnou krev neměla, ani na krku, ani na obličeji jsem neměla žádnou krev, jen jsem cítila můj nos, jako by mi tekla krev z nosu. Neměla jsem ho však krvavý. A je to vše na filmu, co točil otec.

Neviděla jsem film od té doby, co jsme spolu mluvili, ale je to natočené, protože můj otec na pikniku všechny filmoval. Tak mě to rozrušilo, že jsem byla najednou zvědavá odkud ta krev pocházela. Nikdy jsem nedělala spojení mezi tímto případem a tím druhým, dokud jsem se neptala matky na tu jizvu, ale ona si nepamatovala nic kromě toho, že se to stalo, a že jsme nikdy nepřišly na to, co to bylo a ona byla ta, kdo mi připomněl to o nečekané krvi, kterou si pamatovala z tohoto jiného případu, jak jsem ji měla na mé blůzce, na mé bílé halence.

Pamatuji si, že jsem byla velmi frustrovaná. Volali na mě. Myslím, že si vzpomínám na to, že kdyby na mě nevolali, pořád bych mluvila s jelenem, a to mě hodně rozrušilo. Takže si pamatuji, že jsem byla z toho mrzutá. Je to, jako bych nějak z toho důvodu ztratila přehled o jelenovi, a cítila jsem se velmi frustrovaná a zklamaná, jako bych něco ztratila, stejně jako v případě, když jste na karnevalu s přítelem, kde je tolik lidí, vy se obrátíte, abyste se na něco podívala, pustíte ruku přítele a pak chvíli nemůžete najít jeden druhého. Rozdělili jste se a víte, že neexistuje způsob, jak se hned najít. Je to ztráta, jako kdybych byla z té příhody vytržena dříve, než skončila. Mám velké prázdno o tom, co se stalo předtím. Protože ta část, kterou si pamatuji s tím jelenem, byla koncem našeho rozhovoru. Ale vzpomínám si, že jsem už toho jelena, který byl tak pěkný, neviděla. Byl to konec tohoto setkání.

Je to, jako bych uprostřed toho děje měla velké prázdné místo, a já nevím, proč je prázdné, protože konec byl tak živý. Dovolte mi o tom přemýšlet. Proč bych tam měla mít prázdno? Myslím, že mi museli dát příkaz, abych na tu příhodu zapomněla, kvůli mým rodičům, rodině a tak.

AC: Amnésie?

VH: Ano. Protože kdybych jim řekla, že dělám to nebo cokoli jiného, bylo to ještě v tom věku, že by mi samozřejmě nemuseli nutně věřit. To je zajímavé, když jsem mluvila s rodiči o tom před pár týdny, moje matka navrhovala všechny druhy jiných možností, jak jsem se mohla říznout, což byly ty, které neměly v té době žádný větší smysl, ani teď, více než tehdy, můj otec vůbec

nepochyboval o tom, že to mohlo být přesně tak, jak jsem si to pamatovala. . . . Měl velmi vysokou důvěru v moji pravdomluvnost, stejně jako moje matka. Myslím, že jsme jako děti nelhali a nevymýšleli si příběhy. Ale myslím, že amnesie byla pro naši ochranu jen všeobecně. Pravděpodobně bych to řekla svým přátelům ve škole a pravděpodobně by mi nastaly těžké časy.

V tomto okamžiku se Virginie dostává do poměrně dlouhé odbočky na téma potřeby udržet tuto zkušenost, a samozřejmě její důvěryhodnou identitu. Zdálo se mi, v té době probíhal zápas mezi externě indukovaným blokem paměti a snahou Virginie si vzpomenout.

VH: Je to, jako bych v tom měla takový blok, ale jak bych ho mohla obejít?

AC: Amnézie může být zrušena. Uvolněte se. Zůstanete velmi, velmi pohodlně . chráněna, . . . když se ponoříte hlouběji a hlouběji do tohoto úžasného chráněného klidu. Vzpomenete si na věci, které leží pod těmi, na které jste zapoměla, protože vám bylo řečeno, abyste je zapoměla. Teď se vynoří, že jste dospělá. Jste mezi přáteli, kteří přijmou vaši zkušenost. Možná jste dostala amnesii jen na nějaký čas, protože jste byla dítě, mladá dívka, která nevěděla, co dělat s těmito informacemi. Nyní jste dospělá. Můžete odkrýt své vzpomínky a podívat se pod ně a uvidíte, na co jste zapoměla. Zapomínání je obrana. Všichni to používáme pro něco, když nevíme, co dělat, nebo jsou vzpomínky nepříjemné. Zapomínáme, ale není to trvalé. Lze si je vzpomenout. Nyní si vzpomenete na to, co je pod nimi.

(Další poměrně dlouhá pomlka následuje, když Virginie prorazí svůj blok paměti.)

VH: Procházím lesem. Je tu velmi jasné světlo. Je tu loď, jakou jsem viděla ve filmech. Je to kulaté. Horní ohraj je členitý, ale nemohu přesně říct jak. . . . Je tu tolik světla, že to opravdu nevidím jasně. Je to zajímavé – je to tady znovu s tím pocitem v očích. Je to podbízivé. Velmi jasné světlo. Pěkné. Jasné světlo. . . . Byla v něm vidět nějaká růžová barva. A modrá. Jasné světlo. Pak slyším skoro jako šepot: „Virginie . . . . Virginie“ a myslím, že mi to říkali přímo v hlavě, takže znali moje jméno nebo věděli, jak mi říkat, takže to bylo jako by znali moje jméno.

Uvědomila jsem si, že od té doby, co jsem byla malá, jsem měla tuto vzpomínku na ty bytosti . . . tehdy se to se muselo stát poprvé. . . zavolali moje jméno, tehdy mi zavolali moje jméno přímo do hlavy. Je to tak, jako bych si vzpomněla na někoho, kdo mě volal. Nikdy se nemýlím, když mě někdo skutečně volá, až na to, že si jednou za čas myslím, že někdo na mně myslí a slyším ho, jak volá moje jméno, ale nemám žádné pochyby o tom, co je venku a co je uvnitř. Slyšela jsem, jak říkají mé jméno jako šepot. Ne, že by to bylo tiché. Nešlo to zvenku, bylo to uvnitř v hlavě. (Šeptá): „Virginie. . . Virginie.“ Takže jsem poznala ten hlas. Byl to jako někdo, koho jsem znala, šla jsem k němu a vešla jsem dovnitř objektu.

Bylo to, jako by tam byl jasný sloup světla. Nevzpomínám si, jestli jsem šla nahoru po schodech, nebo zda jsem byla vytažena. Myslím, že jsem šla nahoru jako po rampě. Ne, bylo to jako dopravní pás. Stála jsem na tom a vyjela nahoru, kde něco slavili. Byla jsem tam jako na návštěvě, protože něco oslavovali. Bylo to jako když skončil nějaký opakovaný projekt, a to bez ohledu na výsledek, bez ohledu na to, zda něco objevili, zda to byl výzkumný projekt nebo co, ale stále měli úspěch, takže se velmi bavili a jsou na to velmi hrdí, takže to oslavovali.

Bylo to, jako bych věděla, že možná získali Nobelovu cenu za mimozemskou biologii - něco takového nebo podobného. Všichni na lodi byli šťastní. Všichni byli tam a zdá se, že tentokrát jich bylo více než tři. A byl tu také někdo, kdo se později stal jelenem, byl jako mladší člověk, spíše mého věku. Nebo jsem měla pocit, že je spíše jako můj současník a byl to ženský pocit, že je to přítel. Ale mám ten pocit o něm i přesto, že ten jelen ho neměl, že to bylo, jako by to byla

jedna a tatáž osoba, ale přesto, když jsem přemýšlela o jelenovi, neměla jsem nutně pocit, že je ženského rodu. Jelen je přeci samec.

AC: Androgynní pocit?

VH: Ne. Možná, že to byla jen úroveň komunikace, byla to taková úroveň, při které jste nevěděli, k jakému pohlaví patří, ale na lodi byla určitě nějaká kamarádka, a také nejméně dvě z původních osob, které byly na první cestě. Možná to byla jejich dcera nebo jejich vnučka nebo kdokoli. Vypadalo to, že to byla příbuzná, která se chtěla se mnou setkat na párty.

Oslavovali a říkali, že se o to chtějí se mnou podělit, protože můj výzkum nebo jejich výzkum byl zajímavý. Ted' mi šklublo v noze s jejich jizvou. Jejich výzkum použili na návštěvu u mne, takže se chtěli se mnou o svoji radost podělit, protože moje přispění pro ně bylo opravdu užitečné. Tak jsme měli oslavu a oni mi říkali, že by bylo těžké mi vše vysvětlovat, proč to bylo tak vzrušující. Kromě toho, že jeden starší muž, který dělal výzkum, byl opravdu bez sebe vzrušením. Jako by dokázal něco, na co byli opravdu hrdí. Bylo to parádní. Mělo to co do činění s výzkumem a týkalo se to jeho studie, zdálo se, že její význam je větší. Myslím, že to pro něj bylo evidentně velmi důležité. Bylo to něco víc než abstraktní opětovné shledání. Bylo to něco, co změnilo celé jejich chápání toho, jaký je život na různých místech - myslím, že to bylo pro ně něco zásadního významu, na hlubší úrovni, než jen to, co považujeme za výzkumný projekt.

Jak jsem řekla, mělo to téměř mystický význam, jaký cítil při výzkumu, který dělal. Bylo to jako jeho vlastní mise. Něco, co chtěl dokázat, nebo něco, co chtěl zjistit, co chtěl dosáhnout svým výzkumem a podařilo se mu to. A, uh, myslím, že chtěl, aby mě viděl, jak jsem jiná. Protože jsem jim řekla, že jsem už dospělá. Řekla jsem: „Jsem nyní zralá,“ - víš, jak jsem jim vysvětlovala, co jsem všechno pěstovala. „Když jsi mě viděl poprvé, byla jsem dítě a vyrostla jsem, jak jsem chtěla.“ A myslím, že chtěli vědět, čím se nyní liším. Proto si myslím, že mi vzali krev zevnitř nosu. Myslím, že jsem tom posledně mluvila, ale myslím, že na mě nechtěli zanechat nějakou viditelnou stopu. Takže si myslím, že se to takhle stalo. Udělali to tak.

AC: Kdo to udělal?

VH: Hm. Kdo to udělal? Nebyl to ten vědec a nebyla to ani ta žena, dívka, která byla v mém věku. Byl to, myslím, jeho pomocník z původní cesty. Použil stejný nástroj. Bylo to, jako by měl rukojeť, která musela zůstat venku. Bylo to jako dotek zevnitř. Nějak to hučelo, víte, něco jako - hledám ten správný výraz, jak to vypadalo, abych si to připoměla. Byl to pěkný hladký nástroj. Vypadal jako mikrofon, ale ne ten typ, který vypadá jako kornout zmrzliny, ale ten malý, tenký ruční mikrofon. Že jo. Bylo to všechno hladké. Nemělo to nějakou strukturu. Bylo to, jako by to nemělo drážky. Muselo to tak být, myslím, že používají vibrační energii. Muselo to být nějak zaměřeno. Myslím, že to byl vibrátor, protože to trochu hučelo, jak jste ho drželi, a šlo to... hmmm a to bylo vše, co tam bylo. Když jsem si vzpomněla, že se to stalo i poprvé, sotva jsem tomu věnovala pozornost.

AC: Byl ten nástroj vložen do levé nebo pravé nosní dírky?

VH: Dali to asi semhle (dotýká se levé nosní dírky), takže si myslím, že to muselo být tady. Zajímalo by mě, proč jsem byla tak našťvaná, když jsem našla krev na své halence. Poprvé jsem byla ráda, že jsem měla viditelný fyzický důkaz. Podruhé to bylo jen otravné. Takže to udělali, ale byla tam jen párty. Hodně se tam mluvilo a měla jsem dobrý pocit a oni byli veselí a uvnitř blikalo světlo. . .

AC: Bylo tam nějaké občerstvení?

VH: Snažím se vzpomenout si, jestli měli nějaké občerstvení, a nemyslím si, že by byli schopni mi něco dát. Nemyslím si, že měli něco, co by mi dali. Hmm ... myslím, že také hrála hudba. Myslím, že jejich hudba je spíše to, co považujeme za elektronickou hudbu, ale ne pronikavou a

hlučnou ... Bylo to pěkné, vysoce sofistikované, stylizované a bohaté. . . . Byly to zvuky, které vám připomínají zvuk větru, který prochází údolím, protože to byly měkké zvuky, nikoli pronikavé jako kakofonie nebo tak něco. Byl tam nějaký zvuk. . . . Bylo to, jako by v pozadí bylo ticho, protože všichni byli zaneprázdněni mluvením. Mluvili také k sobě. Přemýšleli o mně, ale mluvili k sobě a ten zvuk - byl tak trochu drzý, trochu. . . bylo to, jako by mluvil nějaký hlas, ale trochu víc jako pouhé plácání. Víte, stejně jako když (plácne dlaněmi), ale ne jako facka. něco takového při mluvení. Ale na vyšší frekvenci, než my si povídáme. Spíše někde výše (zvedne výšku svého hlasu), někde tady, takový druh intonace.

*Ale slyšela jsem to. A oni byli očividně nadšení. Snažili se mi vysvětlit, čeho dosáhli. (Smích.) Vypadá to, nemyslím si, že to tak řekli, ale myslím si, že se jim podařilo někoho přemluvit, aby nás považoval za ohrožený druh (více se usmála) nebo něco podobného. Nejsme ohroženi. Ne, myslím, že to tak není. Hmm ... bylo to jako, že jsme vzácný druh, určité klasifikace. Ale bylo to víc než to. Nemělo to co do činění se Zemí, mělo to co do činění s námi. . . . Myslím, že možná uplatňovali princip nevměšování nebo něco takového. Jedna z těch věcí, se kterými se lidé rádi zabývají v tématech sci-fi. **Morální kodex, který představují intergalaktičtí cestovatelé spočívá v tom, že nezasahují do vývoje domorodých kultur.***

AC: Můžeš se teď soustředit na tu ženu? Jaká byla?

VH: No, vypadala jako oni. Až na to, že mi připadala světlejší. Je to jako - čím jsou starší, tím tmavší šedou kůži mají. Mohlo by to být také, jak jsem řekla, že měli nějaké oblečení, myslím, že to byly jejich ochranné obleky a mohlo to být právě tak, že čím starší byli, tím tmavší byly obleky. Mohlo to být tak. Vypadalo to, že její kombinéza byla světlejší, krémově zbarvená. Bylo to prostě proto, že byla mladší. Měla elastický oděv. Nebylo to tak záměrné, ten způsob, co to představovalo, její oblečení bylo veselejší, lehké.

Chtěla slyšet o tom, jaké je to místo (ta naše Země). Nebyla tam a byla by zjevně velmi potěšena, kdyby tam byla. Nemyslím si, že byla opravdu v mém věku, ale myslím si, ať už byla jakkoli stará, bylo to analogické s mým věkem. Pak se mě snažila vyprávět o typech škol, do kterých chodila. Pořád byla jako studentka nebo tak něco. . . .nevím, jak dlouho jim trvá, než projdou školou. Myslím, že mají také proces párování, také proto, že to vypadalo, jako by mi zkoušela vysvětlit proces párování nebo něco podobného, co by bylo u nich obdobné. . . co dělají ve svém volném čase. Snažili jsme se diskutovat o tom, co mladí lidé dělají ve svém volném čase. Chtěla být bioantropologem jako její otec nebo dědeček, ať už to byl kdokoli. Zajímala se o toto pole působnosti. Bylo to pro ni velmi důležité, aby tam byla, proto aby mě viděla.

(Krátké přerušení záznamu během výměny pásky.)

Myslím, že vzorek krve byl pro ni, aby měla příležitost ho prozkoumat a také prostudovat. Bylo to, víte, něco jako sbírání kamenů na Měsíci. . . a ona to získala. Hm. Možná mi odebrali vzorek tkáně. Nevím. Zajímavé. Byla z toho opravdu nadšená. Bylo to něco jako suvenýr ode mě pro ni, a bylo tam plno dalších lidí. A někteří z nich byli podstatně mladší a mlčeli. Bylo to, jako by trochu uctivě ustoupili, ale byli velmi pozorní, celé to bylo pro ně jako úžasná věc. Nebylo to tak, aby byli považováni za pokorná stvoření, protože tam jen tak stáli a byli ohromeni, když viděli podivnou osobu na jejich párty. Celá záležitost pro ně byla opravdu závažná.

Uplynulo něco málo přes hodinu a půl, co byla Virginie uvedena do transu. Signalizoval jsem to Dr. Clamarové a během několika okamžiků jsme skončili, bylo to pro všechny nás tři mimořádné sezení.

Jak již čtenář musí vědět, fenomén UFO je plný znepokojivých bizarních až absurdních příhod. Potíž je, že průnik do naší soustavy je téměř neuvěřitelný, je zde mnoho detailů, které se opakují znovu a znovu. Celkový scénář událostí u Virginie se neliší žádným zásadním způsobem od ostatních únosů, které jsme zkoumali. I přes jeho sci-fi aspekty, je příběh Virginie podpořen interními důkazy. Za prvé, na její halence byly vidět stopy krve. Její přítomnost byla potvrzena její rodinou, a byla dokonce zaznamenána na filmu. Krev byla výsledkem činnosti nějaké sondy, zasunuté do její levé nosní dírky, pro odebrání vzorků krve a tkáně.

V jiném případě byla Betty Andreassonová unesena v roce 1967, ačkoli toto setkání nebylo po desetiletí vyšetřováno. V hypnóze si Betty vzpomněla, že je na vyšetřovacím stole:

BA: Cítím se nejistě. Berou nějaký nástroj a . . . ah! Oh! Páni! (Hluboké rychlé dýchání.) Proč to musí dávat do nosu. Ach! Dávají mi tu věc do nosu, jde nahoru a něco prolomí. Nelíbí se mi to. Oh, a já se nemůžu pohnout. Bolí to! Mám tu věc v hlavě!

Sandy Larson, unesený v srpnu 1975, popsal tuto příhodu. V hypnotickém transu odhalil, co se stalo uvnitř jeho nosu: (Q – question = otázka)

SL: Bylo to, jako by někdo vzal nůž a škrabal mi vnitřek nosu. Bolí mě nos.

Q: Cítil jsi v nose bolest?

SL: Seškrábali to.

Q: Viděl jsi někoho dotýkat se tvého nosu?

SL: Uh huh.

Q: Viděl jsi něčí ruce?

SL: Ne.

Q: Vidíš nějaký nástroj?

SL: To jo.

Q: Můžeš to popsat?

SL: Řekl bych něco jako malý nůž nebo jako vatový tampon.

Q: Není to příliš velké, co bylo uvnitř vašeho nosu?

SL: Uh huh.

Tampón z bavlny je samozřejmě oblý, zatímco nůž je tenký a plochý. Ačkoli jeho popis nemusí nutně znamenat objemný předmět, to, co je popsáno, je malý, podlouhlý nástroj nějakého druhu a bolest s ním souvisí. Virginie nakreslila nástroj typu „úzkého ručního mikrofону“, na který si vzpomněla, že byl umístěn do nosní dírky, na obrázku 14 je srovnáván s podobnou kresbou vytvořenou Betty Andreassonovou. Jednáme zde, domnívám se, ne se třemi různými ženskými fantasiemi, ale spíše se třemi vzpomínkami na to, co může být identický „lékařský“ nástroj. A také identická nepříjemná operace.

Rozhovor, který Virginia zmínila ve svém prvním únosu z roku 1950, má mnoho paralel. Byla požádána o délku života lidí a různých zvířat. Byly jí zobrazeny hvězdné mapy, které zřejmě byly barevně rozlišeny a které byly „jako snímky ... víte, jako z okna ..“ Tento poslední údaj, je pro mne důležitý, aby šest let staré dítě pochopilo hologram, protože okno zobrazuje trojrozměrný prostor spíše, než zarámovaný plochý povrch.

Betty Hillové, při jejím únosu z roku 1961, bylo také ukázáno něco, co se zdálo jako trojrozměrná holografická hvězdná mapa. I ona byla vyslýchána, ale v astronomii měla mnohem méně informací na toto téma, než měla Virginie: „Ptala jsem se, odkud je protože jsem věděla, že není ze Země a chtěla jsem vědět, odkud přišel, ale zeptal se mě, jestli vím něco o vesmíru . . . Řekl, že si přeje, abych o tom věděla více, a já si to také přála. Řekl: „Pokud nevíš, kde jste vy na hvězdné mapě, pak nemám důvod, abych ti řekl, odkud jsem.“

Betty Hillová byla také požádána o sdělení délky života a jejím pojetí času, ačkoli některé otázky byly konkrétnější a méně filosofické. Při výsleších, které mi připomínají více testy inteligence, než než shromažďování informací, Betty pokračuje: „A také se mě zeptal, co jíme? Já řekla, že jíme maso, brambory, zeleninu, mléko, a tak se mě zeptal: „Jaká je to zelenina?“ , řekla jsem, že je to široký pojem a mohl by pokrývat velké množství určitých druhů potravin, které jíme. Ale nemohla jsem vysvětlit, co je to zelenina, bylo jí příliš mnoho druhů. Řekl, jaký je ten druh, který mám ráda? Řekla jsem, že jím mnoho druhů, ale mým nejoblíbenějším je tykev. Řekl: „Pověz mi něco o tykvi.“ Takže jsem mu řekla, že to je obvykle žluté, a on řekl: „Co je to žluté?“ Člověk si vzpomene na malou šestiletou Virginii, která se pokouší popsat svým únoscům, co rostliny jedí a vysvětlila, že nejedí nic, že prostě žijí ze vzduchu.

Snadnost, kterou pociťuje člověk z příhod Virginie, je poněkud omezena jejími třemi různými úrovněmi rozhovoru. Na začátku mluví většinu času jako malá holka, které není ani sedm let, a její mluva zní často krásně dětsky: „Můj přítel na lodi“, „ty roztomilé ještěrky“, „jemná srst hlodavců a králíčků“, ale později, když připomíná francouzskou epizodu z pikniku, její formulace je často jako u šestnáctileté teenagerky: „párty na palubě je opravdu hezká.“ Nadává svému bratrovi „že je hloupý“. Žena se jí pokusila „vysvětlit randění“ a párty byla „opravdu náročná“.

Třetí úroveň mluvy je v její hypnotické relaci, když dnešní, 35-letá Virginie, užívá současného jazyka. Často spekuluje o tom, na co si vzpomíná, takže čtenář musí pečlivě oddělit „objektivní“ paměť od hypotetických vzpomínek. Tento druhý problém existuje téměř ve všech hypnotických sděleních, ale je zvláště dotěrný zde, protože Virginie má velmi zvědavou a spekulativní mysl. Její zjevný nedostatek strachu během obou zážitků jí umožňuje poněkud nápadně obla místnost. Je to, jako kdybyste seděli v řídce naplněném divadle, nedaleko východu, pozorovali obláčky kouře, a máte dostatek času, ptát se na cestu ven, co se zde děje a proč se to děje – je to protichůdné k ději a neočekávaně vás to dožene k panice.

Při pozorném čtení přepisu odhalujete rozdíly mezi pamětí a spekulacemi. Virginie pečlivě říká, že velitel lodi plnil „výzkumný úkol“, je to „spíše pocit, který mám teď, když se snažím přemýšlet o tom, jak jsem se cítila, spíše než něco nutného, o čem jsem tehdy věděla.“ Uvádí jako přesnou vzpomínku skutečnost, že uvnitř UFO bylo velmi jasno, a pak dodává, že snad tam bylo světlo „odlišného spektra“. Vzpomíná si, že její oči byly zcela suché a podrážděné, ale pak spekuluje, že „možná atmosféru nezvlhčovali, a možná do ní vložili čistý kyslík nebo dusík, ale bylo to velmi suché.“ Nástroj zasunutý do její nosní dírky „trochu hučel, jako byste ho drželi a sunul se dovnitř a to bylo vše, co tam bylo.“ Ale pak nemůže odolat hádance o zdroji energie a dodává, že to musí fungovat za pomoci vibrační energie.

Když popisuje její představu o úspěších expedice, které jsou zde slaveny, její řeč jasně naznačuje odhad či aproximaci, která je spíše metaforická, než doslovná. „Oni by mi těžko vysvětlovali, proč to bylo pro ně tak vzrušující. ... Bylo to, jako kdyby možná dostali Nobelovu cenu za mimozemskou biologii, či něco takového.“ Nejspolehlivější na příhodě Virginie je samozřejmě to, co představuje jako konkrétní, objektivní vzpomínku. Méně spolehlivé je to, co upřímně označuje jako četné spekulace. Jako průzračná a výmluvná žena hledá Virginie obrázky a užitečné metafory, které dotvářejí tón konkrétních vzpomínek.

Přijetí alsaské epizody, ve světle ostatních případů únosu známe, a brát to jako transakci mezi Virginii a jejími únosci, je tím, co vidíme: adolescentní dívku, která byla unesena před deseti lety, se nyní nějak podařilo vylákat od její rodiny do lesa. Telepaticky jí volají. Jde směrem

k místu přistání UFO a je vzata dovnitř. Cítí se šťastná, součástí návštěvy je „oslava jejich zásluh,“ ale hlavní událostí je, že tehdejší Virginie jim poskytla dar. Vzorky krve a tkání jsou pak extrahovány z jejího nosu. Poté je puštěna do lesa a dostane posthypnotický příkaz, aby zapoměla na všechno, kromě skutečnosti, že viděla krásného jelena. Vrací se ke své rodině, aby zjistila, že došlo k podivné časové prodlevě, a že na její halence je čerstvá krev. O devatenáct let později, si v hypnóze vzpomíná, že nějakým způsobem přispěla k úspěchu programu posádky UFO. Při zjevné jednosměrné transakci od ní dostali co potřebovali, a ona byla zanechána s krvavou halenkou a zmatenou vzpomínkou.

V případech únosů se občas vyskytuje situace, kdy jsou únoscí nuceni cítit se zvláštními, milovanými a vybranými jedinci. Důvody, proč byly vybráni, jsou téměř vždy vágní, ale unesení se cítí potěšení a méně vyděšení, i když ne nutně méně zmateni. Zajímavou paralelu prezentují samostatně příhody bývalých stoupenců „Církve sjednocení“ reverenda Sun Myung Moona. Na začátku jejich náboru členů, byl silný pocit, že vás potřebují a chtějí systematicky přijmout ti, co jim říkají Moonovy agenti. Osamělé studenty navštěvují v jejich ubytovnách, krmí je mlékem a sušenkami a zvou je na víkend plný lásky. Pomalu je získávali ideologicky nebo dogmaticky, jak jsme se zmíňovali. Tato metoda ovlivnění láskou byla naprosto ohromující, že když byly konečně představeny články Moonovy náboženské víry, subjekt se cítil jako nevděčník, kdyby je odmítl. Propůjčuje to význam lásky na potenciální přeměnu, oslabuje adeptoovo odmítání a nastaví ho to na jakékoliv neobvyklé požadavky, které mají být u něj splněny.

Zdá se, že tato účinná metoda byla použita v řadě únosů do UFO. Například pod hypnózou Davida Oldhama jsem zaznamenal následující dialog. Vyděšený a neschopný pohybu před svým únoscem říká: On mě chce obejmout. . . říká. . . říká: „Proč se bojíte?“

Já říkám: „Nikdy jsem něco takového neviděl.“

On: „Někdo tě miluje. . . velmi hluboce. . . a oni. . . chtějí tě vidět. Zvedněte oči a buďte klidný.“
(Tato uklidňující slova jsou okamžitě následována bolestnou operací jakéhokoli druhu.)

„Co jste . . . co jste zač . . . dáte mě dovnitř? Co to děláte? To bolí . . . Ach! Nemůžu vás vidět. . . nevidím. . . nemůžu dýchat. . .“

(Davidovi jeho věznitel řekl, aby se uklidnil.)

„OK . . . OK . . . OK . . . jsem volný. Jsem odpočatý. Pomoc! Pomoc!“

Dr. Clamarová se ho pokusí uklidnit a potom, o sekundu později David říká: „Mám křeč v ruce, mám křeče! Moje paže. . . Ach . . . moje tělo se chvěje . . . Jen jsem stál z d e . . . nevidím. . . Něco je nade mnou. . . a to mě nutí třást se. . .“

(Opět platí, že po tom všem, kdy cítí bolest a strach způsobený tímto vlivem, je David přemlouván uklidňujícími slovy a lichoškami.)

„Nyní, říkají, pracujeme s tvou myslí. My víme, že máte velmi silné mentální schopnosti.“
Je těžké se vyhnout dojmu, že David je milován a využíván. Podléhá s náklonností a důležitostí šestnáctiletého chlapce, nesmírně to pomáhá při snižování jeho odolnosti vůči jakýmkoliv složitým a bolestným postupům, které mají zásadní význam při jeho únosu. Odezva je stejná, jako provedli při únosu Virginie, realitou byla fyzická operace a její bolest, zatímco pocit štěstí a lásky byl jen vnucenou iluzí.

(Je třeba dodat, že Virginie trvá na tom, že dobré pocity na slavnostní party byly stejně skutečné, jako odebrané vzorky krve a tkáně, takže její reakce byly, upřímně řečeno, jen spekulativní.) Použití uklidňujících a dokonce záměrně zavádějících slov, před účinky nevyhnutelné bolesti je známý způsob pro desítky tisíc lékařů a pediatrií. Ve skutečnosti, když jsem sledoval, jak David ležel na gauči dr. Clamarové rozrušený a slzící, v mé mysli se vynořil zvláštní obraz.

Bylo to o tom, jak byl jako malý chlapec vyhozen z nemocničního pooperačního pokoje, jeho napůl utlumená mysl se trápí bolestí a částečně si vzpomíná na povzbuzující slova chirurga.

Tato lékařská situace poskytuje užitečný model pro hodnocení toho, co může probíhat během únosů do UFO. Uvažujme složitost této obvyklé pozemské události - chirurgické odstranění nemocného appendixu. Lze izolovat alespoň tři hlavní aspekty takové zkušenosti. Za prvé, existuje řada toho, co pacient prožívá jako fyzické účinky. Spočívá v určité nemocniční místnosti. Je připravený na operaci a snad dostane uklidňující injekci. Pak je převezen na operační sál a tam obdrží celkovou anestézii. Ačkoli ve skutečnosti nic necítí, je proveden řez na břicho, je vyňat appendix a rána je uzavřena. Nakonec se pacient probudí v pooperačním pokoji, a obvykle cítí nějakou bolest.

Za druhé, na rozdíl od těchto fyzických skutečností, existují další psychické aspekty. Když pacient vstoupí do nemocnice, je přirozeně nespůj. Uklidňující droga činí jeho vnímání neurčitým a lehce pasivním. Celková anestézie mu může způsobit chvilkové bezvědomí a snům podobné halucinace. Obnovení plného vědomí je pozvolné a plné drsných nesoustředěných pocitů. Poté nikdo, a nejméně ze všeho pacient, nemůže absolutně rozlišit, jaké vnímání je přesné, které jsou konkrétní vzpomínky na jeho zkušenost, a které byly způsobeny drogami a obecným psychologickým kontextem.

Třetím aspektem tohoto běžného lékařského postupu je způsob, jakým pacient integruje tuto zkušenost do svého života - ať už o tom sní, více či méně na ni zapomíná, zda přetrvává jako traumatická událost atd. Je zřejmé, že individuální idiosynkrazie bude poskytovat širokou škálu následných reakcí.

Pokud bychom měli vybrat namátkově deset lidí, kteří podstoupili vynětí slepého střeva a pak je podrobili jednoho po druhém regresní hypnóze, měli bychom očekávat poměrně širokou škálu reakcí. Nemocniční postupy se mohou lišit, prahy bolestivosti se liší, a věk deseti různých lidí by mohl vést k různým reakcím, ale pod těmito rozdíly by se detaily a důraz v hlavních bodech sjednocovaly. Bylo by jasné, že všech deset sdílí stejnou základní zkušenost.

A tak to je, jak věřím, i s Virginií Hortonovou, Philipem Osbornem, Stevenem Kilburnem a ostatními, jejichž příhody jsme zkoumali na těchto stránkách. Tři jednoduché popisy citované dříve, jsme pěkně shrnuli do odpovědí na jednu konkrétní operaci - zdánlivý odběr krve a tkání zevnitř nosní dírkou:

- Sděleno od lakonické Sandy Larson - „Bylo to, jako by někdo vzal nůž a vybral něco z vnitřku mého nosu.“

- Betty Andreassonová, vyděšená a náchylná k bolesti - „Vkládají tu věc do mého nosu... Prorazí to něco... , bolí to!“

- Virginie Hortonová, to klidně srovnává s dřívějším obdobím, kdy byl z její nohy odebrán podobný vzorek: „Protože jsem si vzpomněla, že se to stalo již dříve, stěžím jemu věnovala pozornost.“ Během jejího hypnotického sezení, Virginie udělala mnoho rychlých postřehů a poznámek, které měly svou ozvěnu v jiných případech únosů. Popsala své zajatce jako „těžko se mi to vysvětluje, protože je to tak vzrušující, kromě toho, že ten starší muž, který prováděl výzkum, byl opravdu vedle sebe vzrušením.“ Také v hypnóze Betty Hillová mluvila o „testech“, kterými procházela, „nevím, co dělají, ale zdá se, že jsou šťastní z toho, co dělají.“

Virginie si vzpomněla, že když byla v lese, slyšela v hlavě své jméno, takže znali její jméno... věděli, jak mi říkat... Po jeho únosu v roce 1975, Seržant Charles Moody řekl, že jeho únosci „věděli, kdo jsem, a volali mě mým jménem - Charlesi. Nepoužívali moji přezdívku, Chucku.

Bylo to, jako by mohli přečíst mou mysl, a já věřím, že to udělali, protože ten starší nebo velitel nekolikrát odpověděl dříve, než jsem se na něco zeptat.“

Barney Hill, který se snažil najít správný výraz, řekl: „Nemluvili slovy. Řekli mi, co mám dělat podle mých myšlenek, takže mé myšlenky chápali.“ Sandy Larsonová byla požádána, aby popsala telepatickou komunikaci s únosci a ona odpověděla, že to bylo „jako myšlenky mezi dvěma lidmi, když víte, co druhá osoba chce na to říct.“

Když se Virginie vynořila z alsaských lesů, vzpomněla si pouze na vzrušení z její zkušenosti s jelenem. Znepokojilo ji, že její rodina trvala na tom, že se ztratila, protože jejich hektické otázky zasahovaly do její euforické nálady. „Vzpomínám si, že kdyby na mě nekřičeli, tak bych ještě mluvila s jelenem. ... Jako kdybych vyšla z lesa a tvrdila, že jsem viděla jednorožce. Byl tam ten pocit vzrušení a údivu.“ Tato euforie na konci únosu do UFO je běžně hlášena, navzdory prvotnímu napadení. Zdá se mi, že je to uměle vyvolaná emoce, možná nějaký silný posthypnotický příkaz. Navzdory strachu Barney a Betty Hillových, kteří byli nejprve zastaveni, než byli uneseni, Barney popsal situaci takto: „Vidím, že Betty přichází po silnici, a jak se dostane do našeho auta, tak já se na ni zubil, a ona se směje na mne, a oba jsme nadšení a opravdu šťastní. Já si myslím, že to nebylo moc špatné. Jak vtipné. ... směju se a říkám: „Tak, a je to! A jsem šťastný.“

Pokud se vzpomínky Virginie vážou k euforii a postrádají něco zvláště děsivého, čtenář si bude pamatovat, že si ještě nevzpomněla na okamžik, kdy se jako malá holčička poprvé setkala s blízcími se šedými tvory. Dokonce i její nejranější vzpomínka - pocit, že je nesena směrem k UFO, je nedokonale zapamatován. V každém hypnoticky získaném příběhu, jak jsem tomu byl dosud zvyklý, existuje několik chybějících částí, jako by byly buď období skutečného bezvědomí nebo některé momenty byly obzvláště silně potlačeny. Přes toto opomenutí jsou dlouhé a podrobné zprávy o dvou únosech Virginie Hortonové přehledně uloženy do celkového příběhu. Popisy Virginie i ostatních jsou pohromadě, a jsou v nich jemné stopy možného významu těchto znepokojivých setkání.

9. Ponuré a nadějně spekulace

Ve svém spektakulárním významu, se únos do UFO zdá být střetem, ve kterém mimozemšťané chytají a zkoumají lidské jedince v nějakém antropologickém či biologickém výzkumu, pro informace o lidech. Ale otázky, které si pamatují Virginie Hortonová, Betty Hillová a další unesení, jsou druhem otázek, na které lze snadno získat odpovědi - jak dlouho lidé žijí, co jedí atd. K získání tohoto druhu informací spolu se základními anatomickými údaji by měla stačit hrstka lidských subjektů, ve skutečnosti se typický unesený zpočátku domnívá, že je jedním z mála lidí, kteří kdy zažili takovou zkušenost. Dosud, navzdory všem překážkám, které jsem popsal výše, vyšlo najevo zhruba pět set individuálních únosů. Určitě stovky, možná i tisíce dalších takových únosů musí stále ležet pohřbeny v tichosti vynucené amnézie.

Proč posádky UFO berou tolik lidí a proč se pokoušejí utajit povahu a rozsah jejich činnosti? Základní shromažďování informací o našem druhu nemůže vysvětlit všechny tyto jednotlivé příběhy. Naznačují se však dvě další související možnosti: buď si posádky UFO berou něco dalšího kromě informací, nebo něco zanechávají svým zajatcům.

Když Betty Andreassonová podstoupila hypnózu, aby osvětlila svůj únos z roku 1967, objevily se některé důkazy, naznačující, že měla již dřívější únosy v dětství. Ještě důležitější je, že si

vzpomněla, že během jejího únosu v roce 1967, když byl nějaký nástroj vyjmut z její nosní dírky, na jeho špičce byl malý kulatý předmět. Tato malá kulička měla po povrchu ostnaté výstupky a byla si jistá, že tam nebyla, když byla sonda poprvé zatlačena do nosu. Byl to nějaký druh implantátu, který byl zaveden v dřívějším únosu z dětství?

Víme samozřejmě, že Virginie Hortonová měla dlouhé setkání ve věku šesti let, a že během její druhé zkušenosti, byla v její nosní dírce zasunuta nějaká sonda, která způsobila krvácení, když byla vyňata. Vzpomíná si na to, ale řekla, že „tomu nevěnovala velkou pozornost“. Byla poněkud přecitlivělá, a tak se nesnažila věnovat tomu příliš mnoho pozornosti, podobně, když dostanu injekci nebo mi dělají krevní testy, mohu snadno sympatizovat s jejím postojem. Zůstává však možnost, že tam i v jejím případě bylo něco na konci nosní sondy, když vyšlo najevo, že to tam nebylo dříve, nebo si toho Virginie nevšimla.

Dr. James Harder, profesor inženýrství na University of California v Berkeley, je význačný badatel o UFO, a ředitel výzkumu pro Aerial Phenomena Research Organisation (APRO). V průběhu jeho vyšetřování v celých Spojených státech, pracoval s více než stovkou lidí, kteří, zatímco byli pod hypnózou, si vzpomněli na zkušenosti z únosu. Většina z nich, jak Harder věří, vykazuje důkazy o tom, že byli uneseni již jako děti, často, když jim bylo šest nebo sedm let. Stejně jako Virginie si mnozí z nich vzpomínají, že viděli v obou případech stejné věžnítele.

Jeden nevyhnutelný závěr, který je třeba z toho vyvodit je, že velmi dlouhodobá, hloubková studie je zde aplikována na relativně velký vzorek lidí, a že tato studie může zahrnovat i hmotné implantáty nějakého druhu. Možná Virginie Hortonová, Betty Andreassonová i jiní, měli jako děti malé sledovací zařízení umístěné vysoko v jejich nosní dutině, stejně jako pozemští ekologové a zoologové instalují implantáty ke sledování volně žijících živočichů. Neurochirurg mě informoval, že určité operace mozku - například tkáňová biopsie - mohou být provedeny vstupem do mozku zespodu, tímto pohodlným kanálem. Pokud se takový dlouhodobý systém sledování děje, pomohlo by to vysvětlit desetiletí tajemného chování UFO i absenci přímé komunikace.

Dr. Robert Jastrow kdysi řekl něco v tom smyslu, že kdejakí mimozemšťané, kteří mají technologii, umožňující cestu z jejich planety na Zemi, musí být obrovsky před námi vědecky i intelektuálně; jejich chování, by pak nevyhnutelně bylo poněkud nepochopitelné. Dodal, že pokud rozumíme všemu, co dělají (a tím myslel, všechny posádky UFO), pak „oni“ pravděpodobně nejsou mimozemského původu. Je to čistě způsob, jak provádět náš vlastní antropologický výzkum. Naši astronauti na Měsíci provedli řadu výzkumných experimentů v široké vědecké oblasti. Pokročilá kultura, která by navštívila Zemi, by také pravděpodobně provedla mnoho simultánních výzkumů v ještě širším vědeckém dosahu, se zásadním rozdílem, že bychom pravděpodobně nemohli všechno z nich pochopit - buď jejich účel, nebo jejich technologii.

Příhoda Virginie Hortonové je zcela v souladu s Jastrowovým předpokladem. „Mohli těžko vysvětlit ... proč (jejich výzkum) je tak vzrušující.“ Je irelevantní vznášet takový druh námitek, který zní takto: „Pokud jsou mimozemšťané opravdu tady, proč se obtěžují s šestiletými dětmi, když mohou veřejně přistát a mluvit s našimi prezidenty a našimi vědci?“ Jako kdyby Ronald Reagan či Jimmy Carter, nebo když na to přijde, tak Carl Sagan nebo Robert Jastrow, musí nutně být ústředním bodem jejich obav. Možná ano, ale je stejně myslitelné, že možná ne. Možná jejich předběžné vyšetřování vyžaduje sledování celé řady lidí po celou dobu jejich života, což je nápad neméně pravděpodobný, než mnoho jiných, které jsem slyšel. Odporovat hypnoticky

získaným únosovým zkušenostem, pouze kvůli osobní představě o tom, jak by se „skuteční“ mimozemšťané měli chovat, je neomezená arogance. Tyto stovky podobných, vysoce specifických vzpomínek jsou jádrem problému. Představují fakta, s nimiž se musíme vypořádat, tak či onak.

Existují další možná vysvětlení zdánlivě velkého počtu individuálních únosů, které nemusí nutně zahrnovat implantáty ani dlouhodobé studium lidského druhu. Co dělat v případě, že si posádky UFO berou něco od svých zajatců? Mnoho lidí opět antropomorfně předpokládá, že pokud by mimozemské bytosti mohly cestovat přes vzdálenosti sahající od čtyř světelných let (vzdálenost nejbližší hvězdy. Alpha Centauri od Země), pak musí být skutečně supermani a je směšné si myslet, že mohou potřebovat cokoli, co máme my. Ještě více pobuřující je, dodávám, ta myšlenka, že mimozemšťané by z nás mohli mít strach, nebo mohli být jakýmkoli způsobem zranitelní. Ale proč předpokládat některou z těchto věcí? Můžeme skutečně vlastnit něco - přírodní zdroj, prvek, genetickou strukturu - kterou by cizí kultura mohla chtít použít například jako experimentální surovinu?

Důkazy pro konkrétní druh při odběru vzorků jsou velmi silné. V úvodu jsem se zmínil o setkání, které se konalo 8. listopadu 1975 v Catskill Forest Preserve, a které jsme s Tedem Bloecherem později vyšetřovali. Dva mladí muži byli na výletě probuzeni zvuky poblíž jejich stanu. Když se báli možnosti, že je to medvěd, vyšli ven, baterky v ruce a v lese si všimli něčeho, co nejdříve považovali za obytný přívěs Airstream. Uvědomili si, že tam neexistuje žádná silnice, kde by to vozidlo spočívalo, ale zkoumali to dále a zjistili, že to bylo nějaké zvláštní, oválné, poloosvětlené plavidlo. Jejich paprsek baterky pak osvětlil stojící, tichou postavu podobnou robotu, a pak další a ještě další. Oba mladíci se vrátili do svého stanu a zapálili táborák poté, co zjistili po svícení baterkami na jednu z postav, vypadající jako robot, že ji znehybnili.

Následovalo jakési psychologické obléhání, kdy se tyto objekty přiblížily a stály od vyděšených táborníků asi patnáct stop. Muži stáli se sekerami v ruce za barikádou obrácených piknikových stolů a lavic. Jeden z nich mi později popsal své pocity takto: „Víš, jsi jako zkamenělý ... jsi příliš vyděšený na to, abys utekl ... Cítil jsem, že tam umřu, to je to, co jsem opravdu cítil a já jsem se musel tomu bránit ...“

Když se postavy na chvíli trochu vzdálily, dva táborníci vyrazili k autu. Motor se rozběhl, ale náhle zhasl bez zjevného důvodu. Jeho majitel je autům oddaný a trvá na tom, že jeho vozidlo bylo ve špičkovém mechanickém stavu. Věřím, že právě v tomto bodě byli oba mladí muži uneseni. Ačkoli žádný dosud nesouhlasil s hypnózou, naše vyšetřování stanovilo, že chybí zhruba jedna hodina z průběhu událostí té noci a další důkazy podporují naši teorii.

Smysl toho všeho je zcela specifický. Asi týden po jejich příhodě si jeden z mužů všiml malého, kulatého boláku poblíž svého pupku. Krátce nato se objevil další a potom třetí blízko prvního. Do jednoho měsíce se od nich vytvořily vyvýšené šrámy, běžící od těchto kruhových vředů dolů, směrem k jeho tříslům, ve sbíhajícím se vzoru. Nakonec nastoupil do nemocnice pro určení diagnózy, ačkoli nikomu neřekl o svých zkušenostech v lese. (Jeho společník byl také označen, ale dvěma diagonálními řezy blízko konce jeho páteře.)

Vyšetřovali ho tři lékaři, zúčastnil se i specialista na ledviny, dermatolog a jeho rodinný lékař. Nádor ledvin vyloučili, testy pro něj byly všechny negativní. Navrhli mu průzkumnou operaci, ale tu odmítl. O týden později odešel tento mladý muž z nemocnice a známky na těle postupně vymizely. Betty Hillová si vzpomněla, že během jejího únosu jí byla do pupku vložena dlouhá jehla. Bylo jí řečeno, že tato bolestivá operace je „těhotenský test“. Barney Hill mezitím

bezmocně ležel na jiném stole, když jeden z členů posádky UFO mu přitiskl na třísla nějaké kónické zařízení a Judy Kendallová cítila, že jí zavedli katetr. Ale to je jen několik z mnoha zaznamenaných případů únosu, ve kterých lékařské operace obsahují často bolestivé použití jehly nebo jiného zařízení v tříslech nebo v dolní části břicha.

Ptal jsem se urogenitálního specialisty na jeho stanovisko k tomu, co se lze domnívat, z tohoto opakujícího se druhu vyšetření, a jeho odpověď byla stručná: „Pokud má někdo zájem o odebrání vzorků spermií a vajíček, lze to udělat tak, že se to provede břišní stěnou. Tímto způsobem může získat oba druhy buněk. Můj odhad je, že podlitiny u muže z kempu vznikly takto. Výsledek naznačuje, že nějaký cizí předmět, jako třeba dutá jehla, vytvořila pod kůží kanál, který se později stal podrážděným a zaníceným, případně infikovaným. Rovné rýhy a jejich sblížení směrem k třísłům by tuto myšlenku podpořily.“

Stejně jako mnoho dalších unesených, mužů i žen, Betty Andreassonová připoměla, že dlouhý, tenký nástroj jakési druhu ji byl vložen do pupíku. Při hypnóze následoval tento dialog:

Otázka: Řekli vám, jaký je účel průniku do vašeho pupku? Na co bylo to vyšetření?

BA: *Něco o stvoření, ale říkali, že tam nějaká část chybí.*

Otázka: Můžete nám vysvětlit, co tím mínili?

BA: *Myslím, že jsem prodělala hysterektomii. (Odnětí dělohy.)*

V poněkud podobném případě byl 24. října 1974 ve Wyomingu unesen muž, jménem Carl Higdon, zatímco byl na lovecké výpravě. V jednu chvíli mu bylo řečeno, aby stál tři nebo čtyři minuty před skleněnou obrazovkou, kde byl očividně zkoumán. Ihned poté mu sdělili, že on není to, co potřebují a krátce nato byl vrácen do svého zaparkovaného karavanu. Higdon je ve skutečnosti sterilní, protože prodělal vasektomii. (Přerušeni chámovodů – metoda antikoncepce.) Tyto incidenty podporují znepokojivou teorii, že mimozemšťané potřebují od lidí určité genetické buňky, takže podle všeho musí kontrolovat velký počet lidí, aby našli to, co chtějí.

„Rozmanitost. Stále mluvil o rozmanitosti, o kterou se velmi zajímal ... o tom, jak důležitá je biologická rozmanitost.“ - Vzpomínka Virginie Hortonové na slova jejího únosce je další v řadě bodů, co vede k překvapující možnosti: „Bylo to, jako by měli záhadu, na které pracovali a byla pro ně důležitá ... Potřebujeme od vás trochu něčeho... abychom si váš malinký kousek odnesli od vás domů.“ Vzpomínka Philipa Osborna z jeho dětství: „Vidím jakousi představu toho, že mě někdo velmi čistě otevřel, něco vzal, a pak mě zase dal dohromady.“

Druhá epizoda Virginie Hortonové, deset let po první: „Bylo to, jako by dokončili výzkumný projekt ... Chtěli se o něj podělit se mnou, protože ... tento výzkum využil jejich návštěvy u mne ... můj příspěvek pro ně byl opravdu užitečný ... Bylo to něco více, než abstraktní výzkum.“ Hlavním rozdílem pro Virginii během tohoto druhého únosu byla přítomnost někoho, jako mladšího člověka, spíše jako mého věku ... „Měla jsem pocit, že je spíše jako můj současník, a byla to žena, mám pocit, že byla přátelská ... Na lodi byla jakási kamarádka ... Vypadá to, že to byla moje příbuzná, která musela přijít a setkat se se mnou.“

Virginie říkala, že její kůže byla světlejší, krémově zbarvená, a že: „ji vnímala jako mladší osobu. Jako .. více temperamentní ... nemyslela jsem si, že je opravdu mého věku ... ona byla pořád jako šolačka nebo co.“ Blondýna se světlou pletí, šestnáctiletá Virginie se zřejmě identifikovala s touto bílou temperamentní současnici, která se objevila na palubě UFO, deset let poté, co jí byla vyjmuta z hloubky vrstva buněk z nohy. Zjevná a znepokojivá souvislost mezi těmito okolnostmi prošla mou myslí, když jsem seděl a pozoroval hypnotické sezení v ordinaci dr. Clamarové, odpoledne v květnu, v roce 1979. Když to však Virginie znovu prožila, zdálo se mi, že ona sama zřejmě nepochopila důsledky toho všeho.

Může pokročilá technologie, pocházející mimo Zemi, experimentovat podle Luther-Burbankovy metody, s různými lidskými genovými buňkami? Naše vlastní současná věda úspěšně spojila sperma a vajíčko ve zkumavce, implantovala oplodněné vajíčko do ženského těla a přivedla plod až ke konci vývoje. O klonování se hodně mluví v oblasti současných experimentů, postupujících pomalu od nižších zvířecích forem až k samotnému člověku. Neexistuje žádný způsob jak odhadnout, čeho by mohlo být schopna radikální moderní technologie, i když zkušenost Virginie naznačuje odpověď.

Poté, co jsem dosud tak dalece spekuloval, musím nyní sám zopakovat své rozpaky nad aktem teoretizování, a to zejména v souvislosti s fenoménem UFO. Záměrně jsem se vyhýbal rozsáhlé spekulaci již dříve v naději, že čtenář se bude soustředit, stejně jako já na údaje, a ne teorie. Nicméně údaje naznačují určité podmínky, že každou teorii musíme vzít do úvahy, a to zejména, jak jsem již řekl, pro desítky let trvající období aktivity UFO a velký počet jednotlivců, kteří byli potřební na jednu nebo dvě hodiny pro postupy, které to vyžadovaly. Teorie o experimentování mimozemšťanů s lidským genetickým materiálem splňuje tyto podmínky.

V některých únosech do UFO - například Virginie Hortonové a Betty Hillové, mezi únosci a jejich zajatci proběhly telepatické „rozhovory“. Občas byly hlášeny zprávy a dokonce varování, která se často týkají našeho zneužití životního prostředí. V několika dalších případech únosu byli zajatcům nějak odhaleny skryté, možná holografické obrazy, které se opět týkaly ekologických témat. (Aféra Betty Andreasson, jak ji podrobně popsal Raymond Fowler ve své knize se stejným názvem, nabízí obzvláště živý příklad těchto obrazů.) Zdržel jsem se hlouběji diskuze o tomto velmi nejasném aspektu některých zpráv z únosu z jednoduchého důvodu. Ze sedmi případů únosů, které tvoří jádro této knihy, které jsem sám vyšetřoval, jen Virginie Hortonová zažila během únosu tento druh „rozhovoru“ a zobrazování skrytých metafor. Telepatické komunikace, zapojené do pěti ostatních únosů, zřejmě sestávaly pouze z minimálních fyzických příkazů, ze slov určených k uklidnění unesených a varování, aby zapomenuli na setkání.

V celém svém vlastním studiu únosů do UFO, jsem se v poslední době snažil oddělit informace od šumu. Když člověk zkoumá všech těchto sedm únosů, a potom přidá mnoho dalších případů, které jsem zmiňoval, zjistíme, že každá zkušenost má svůj jako by medicínský aspekt, který často zůstává viditelný v podobě jizev. Z toho lze vyvodit závěr, že tyto „lékařské“ operace jsou součástí potřebné informace, zatímco příležitostná konverzace může být pouze částí šumu. Jednoduchá logika vyžaduje, abychom hledali nejjasnější a nejkonkrétnější vzory, které můžeme najít v někdy zavádějícím množství zpráv o UFO. Fyzické operace jsou skutečně ústřední důkaz.

II.

Pokud je fenomén UFO tak aktivní po dlouhou dobu, lze se ptát, jak se mu podařilo uniknout od pozornosti různých světových vlád a zpravodajských sítí? Odpověď na to je jednoduchá, ale není okamžitě zřejmá. Existuje důvod se domnívat, že letectvo a další oficiální agentury mají velké množství fotografických a dokonce i fyzických důkazů, svědčících o realitě mimozemských plavidel. Nicméně, je zde také důvod, proč se domnívat, že nedošlo k žádné komunikaci mezi posádkami kosmických lodí a jakýmikoli vládními úřady. Pokud jsou posádky UFO zapojeny do dlouhodobého sledování mnoha lidských jedinců a do experimentování s různými genetickými strukturami, neměl by být žádný důvod pro přímou komunikaci s kýmkoli, ať oficiálně nebo neoficiálně. Jinými slovy, je možné, že vlády nevědí více o jevu UFO, než vy nebo já, prostě nemají lepší informace.

Uvažte, jaké oznámení by prezident mohl učinit, kdyby tomu tak bylo. Od představitele národa se žádá, aby lidé zapnuli své televizní přijímače pro mimořádně důležité prohlášení vůdce národa. Tohle bude to, co uslyší:

„Mí drazí Američané: Je mou povinností vás informovat o téměř neuvěřitelné skutečnosti. Náčelníci štábu armády a CIA mají nezvratné důkazy, že mimozemské kosmické dopravní prostředky létají v naší atmosféře. Máme četné filmy, detailní fotografie a radarové záznamy o těchto objektech. Mohou překonat svými vlastnostmi jakákoli letadla v našem obranném arzenálu. Jejich pohonné prostředky jsou v této chvíli naší moderní vědě zcela neznámé. Mezi těmito mimozemskými plavidly a námi neexistuje žádná komunikace a jejich záměry neznáme, nevíme, jestli jsou či nejsou mírumilovní. Budeme prostě muset počkat a uvidíme.“

Pokud je to vše, co by americký prezident mohl říct lidem - a myslím, že je to přesně to, co by mohl říci, je spravedlivé předpokládat, že by mohlo dojít k panice. Určitě by nejvíce utrpělo plánování na dlouhou dobu. Kdo by pečlivě šetřil na vzdělání svých dětí? Kdo by investoval v jakékoli oblasti vyžadující dlouhodobou ekonomickou stabilitu? Jak by se ceny nemovitostí a životního pojištění a další podobná hospodářská odvětví pohybovaly v takové nejisté budoucnosti? Dovedu si představit, že politikou jakékoli vlády by bylo neposkytování informací o fenoménu UFO, dokud by nedošlo k nějaké oficiální komunikaci mezi mimozemšťany a námi.

III.

Když vezmeme v úvahu rozvíjející se historii jevu UFO, v nedávné době se prezentuje zajímavá sekvence. O vlně pozorování v letech 1896-97 jsem se zmiňoval v úvodu, lodě často byly popsány jako pohybující se pomalu, i když známější jsou manévry UFO při velké rychlosti a změnách směru. Byly také pozorovány nad našimi městy v minimální výšce. V těch dávných dnech byl samozřejmě nekonečně jednodušší svět a nebylo nic, jak by mohl kdokoli ovlivnit tyto přelety. Téměř ve všech současných novinových zprávách o těchto plavidlech, nejsou považovány za nic víc, než pozoruhodný produkt pozemské výroby, jehož identifikace, místo a zhotovení vzbuzují naši velkou zvědavost.

Druhá hlavní vlna UFO, jak jsem zdůraznil, byla během druhé světové války, kdy stovky pilotů na obou soupeřících stranách viděli, jak jejich válečné letouny doprovázejí malé disky, občas jen několik stop v průměru, a často jen pár centimetrů od jejich křídla nebo kokpitu. Bylo zaznamenáno relativně málo přeletů měst. Zájem UFO byl zřejmě zaměřen na naše úspěchy v letecké technice. Zprávy znovu ukazují, že většina z nich, jak každý předpokládal, jsou tyto takzvané „foo-fighters“ pozemskými tajnými zbraněmi nějakého druhu. (Ihned po druhé světové válce, v roce 1946, byla nad skandinávskými zeměmi spatřena řada plavidel s raketovým pohonem. Air Force předpokládaly, že tyto objekty jsou ruské tajné zbraně, které generál James Doolittle, jenž byl vyslán do Švédska, vyšetřoval.)

Je tedy jednoduchou historickou záležitostí, že pozorování UFO předcházela po léta myšlenka, že se může jednat o mimozemské kosmické lodě. Široce rozšířená teorie, že existenci UFO si přejí lidé, kteří potřebují jakési magické vesmírné lodě je neudržitelná, existují však případy, kdy lidé, kteří se chopili studia fenoménu UFO, si ho přizpůsobili pro své vlastní kultovní účely stejným způsobem, jako když někteří primitivní lidé staví pomníky s podobou letadel, a jsou to objekty jejich uctívání. Tyto přelety skutečných mimozemských lodí v každém případě poskytovaly záminku i symbol. Teorie mimozemského původu jevu UFO se začala formulovat až kolem roku 1947 poté, co vyšetřovatelé, jako generál Doolittle a jiní nenašli absolutně žádný důkaz o tom, že UFO jsou ruské, americké nebo nějaký jiné objekty, jako výsledky jejich experimentální techniky.

Sled událostí teoreticky logicky vzbuzuje současný zájem o posádky UFO, při jejich genetických experimentech a pozorování lidstva. Původně, na konci 19. století, naše města a obce byly zdánlivě objektem mimozemského dohledu. Občasná pozorování UFO pokračovala až do čtyřicátých let, kdy se pozemská vzdušná technologie zřejmě stala terčem intenzivní zvědavosti ze strany UFO. Od roku 1947, probíhaly intenzivní přelety UFO nad celými Spojenými státy i Evropou, přičemž zvláštní pozornost byla věnována vojenským a atomovým zařízením. Jak jsme viděli, od roku 1950 začaly únosy do UFO. Jestli ano nebo ne, tento sled událostí obstojí při naší kontrole. Systematická eskalace zvědavosti od UFO je nejistá, neboť množství neohlášených případů UFO může mít odlišný význam, než naznačuje jeho doložená špička případů.

IV.

Jedním z mnoha matoucích aspektů fenoménu únosů do UFO je to, co se zdá být externě vyvolanou amnézií a vynucenými, snad post-hypnotickými návrhy uneseným. Je zde několik vzájemně souvisejících otázek. Jak je ten proces dosažen? Proč to dělají, a to zejména v případě, pokud posádky UFO vědí, že to může být v mnoha případech ovlivněno našimi vlastními pozemskými metodami hypnotické techniky? A proč se vyskytly případy, kdy to zjevně nepoužívali?

Spekulativní odpověď na poslední otázku také souvisí s jednou významnou výjimkou při vložení amnézie, která se vyskytla 11. října 1973, při únosu Charlese Hicksona a Calvina Parkera v Pascagoule v Mississippi. Muži tam lovíli, když přistálo namodralé UFO a blízko se objevily tři robotické postavy, které se k nim přibližovaly. V tuto chvíli Parker omdlel a Hickson (a možná i Parker) byli vneseni do UFO, kde byli zkoumáni, jak si zapamatovali. Když se vrátili zpět (na břeh řeky Che), Parker znovu nabyl vědomí a oba muži šli okamžitě na policii, aby ohlásili své setkání. Hickson si vzpomněl téměř na všechno a Parker si vzpomněl na všechno, co se stalo, než omdlel. Zjevně malá nebo žádná amnézie zde nebyla důvodná, zdá se mi, že Parker měl ve skutečnosti co do činění s mdlobami nebo bezvědomím, nemohl být proto ovlivněn svými vězniteli, a to tak dlouho, jak zůstal v tomhle stavu, a žádné metody ztráty paměti nemohly být použity. Protože si Parker pamatoval počátek únosu, nebyl žádný důvod blokovat paměť pouze jednoho svědka, proto paměť Hicksona zůstala relativně neovlivněná. Záležitost únosu v Pascagoule je možná, jak se zdá, zpackaným únosem.

Pokud byla amnézie, která následuje po únosu, vyvolána, když byl jedinec v transu velmi podobným naší vlastní hypnóze, měli bychom očekávat širokou variabilitu její účinnosti a dlouhodobosti. Čtenář by nyní měl mít dobrý smysl pro tento rozsah snadnosti nebo obtížnosti, kterou měli různí unesení při překonávání své vlastní amnézie, další sledovaný případ pomůže vyřešit problém.

Žena mého kamaráda, která se jmenuje Mary, je malíčkou s hluboce zakořeněným a znepokojivým zájmem o jev UFO, která často vzpomíná na starý, pohřbený zážitek s UFO. Mary je šťastně vdaná, úspěšná matka tří dětí. V létě 1979 jsem ve svém studiu na Wellfleet říkal skupině přátel něco o případech Virginie Hortonové a Philipa Osborna. Mary zde byla přítomna, a měla oči dokořán. O týden později mi zavolala a řekla, že se chce zastavit na pokec. Přišla, vypadala nervózně a nejistě. Řekla, že když jsem nastínil dva případy únosů a popsal neobvyklá zranění, výpadek paměti a jejich příčiny, vzpomněla si na její vlastní, dosud živou příhodu. Byla malá holčička a hrála si na sousedově zahradě v Chapel Hill, v Severní Karolíně.

„Nevím, jestli na tom něco je,“ řekla a použila frázi, kterou jsem mnohokrát slyšel, „ale měla jsem hodně stejných zkušeností jako Virginie Hortonová.“ Mary byla také postižena divnými příhodami, stejně jako Virginie a Philip, narodila se také v roce 1943 a příhoda se opakovala, jako jejich v létě 1950.

Byla to jedna z nejsilnějších vzpomínek na její rané dětství. Když si hrála venku, zahlédla kolibříka, „nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděla. Bylo to naprosto úžasné. Sledovala jsem ho kolem zahrady, když létal od květu ke květu. Pamatuji si, všechno jako živé, vůně, sluníčko, vysoké ibišky a toho krásného kolibříka.“

„Rozhodla jsem se pokusit se chytit kolibříka a vešla do domu, aby si vzala sklenici a do ní ho chytila. Vzpomínám si, jak jsem později běžela zpátky do domu, držela sklenici s mým úlovkem uvnitř a hrdě ji ukazovala svým přátelům, ale sklenice byla prázdná. A na vrcholu tohoto zklamání mi nadávali za něco, na co si nevzpomínám - možná proto, že jsem byla příliš dlouho pryč a bylo mi zdůrazněno, že mi krvácí noha. Necítila jsem žádnou bolest a předpokládám, že krev na noze byla někoho jiného. Měla jsem šok, když jsem zjistila, že ne, koneckonců úlovek kolibříka by byl více profesionální, než zjištění krve na noze. Cítila jsem se, jako bych byla nějak oklamána; kolibřík přeci musel být ve sklenici! Byla jsem naštvaná a zraněná a zážitek zůstává živý jak svou krásou, tak zklamáním po dobu celých třiceti let.“

Zeptal jsem se, jestli jí řez na noze zanechal jizvu, a ona řekla, že tomu tak nebylo. Mary má nápadné zrzavé vlasy a v létě nesčetné pihy, které k tomu patří. V tuto dobu v srpnu byla také hezky opálená. „Vadilo by ti,“ zeptal jsem se, „kdybich se podíval na zadní stranu tvých nohou?“ Zapnul jsem světla na stropě studia a poklekl – vzadu na jejím levém lýtku byla tenká, rovná, vodorovná jizva, blízko místa vertikální jizvy Virginie. Pihy Mary a její opálení způsobily, že jizva byla skoro nezřetelná, tak jsem zavolaal své ženě, která byla kdysi registrovanou zdravotní sestrou, aby prozkoumala jizvu. „Ano,“ řekla April, „je to rovná, vlasová jizva.“ Mary se na mě podívala, oči měla širší a kulatější, než jsem kdy viděl. „Nikdy jsem netušila, že mám tu jizvu,“ řekla, „a ty jsi věděl, kde ji hledat?“

Tento příběh je typem investigativního zapomnění. Mary má nyní šest hypnotických sezení s Dr. Clamarovou a skrze ně si všechno pamatuje, kromě toho, co se stalo mezi tím, jak honila kolibříka a jejím návratem do domu s prázdnou sklenicí a krvavým, bezbolestným řezem na zadní straně lýtka. Blok prožívá jako zeď, přes kterou nevidí skrz, ani nějaké obrysy. Tato absence vzpomínek má však kladný význam. Před třiceti lety jí něco úhledně a hluboce prořízlo nohu v relativně nepřístupném místě, na zadní straně jejího lýtka, stále viditelná jizva a její paměť to prakticky potvrzují. Pokud by rána měla prozaickou příčinu, pravděpodobně by se teď objevila.

Mary měla několik znepokojivých snů, které zřejmě spojují její zkušenost ještě těsněji s Virginií Hortonovou. Na konci září 1980, se probudila z děsivé noční můry, která však začala dosti neškodně. Dívala se na dekorativní obraz, jako by viděla mapu na zdi. Neví, kde to bylo, ale zdálo se jí, že se to mění. Nejprve to byla v podstatě jen dekorace, ale když se lépe podívala, uvědomila si, že je to obraz, který souvisí s nebesy... a pak se jí zdálo, že je to jako okno, kterým se vlastně dívá do vesmíru....

„Také byl se mnou někdo, kdo mi to vysvětloval, ale tenhle člověk byl jen jako hlas za mým pravým ramenem, a ne někdo, koho jsem viděla ve svém snu. Ta věc byla zpočátku plochá, jako obraz, ale pak to vypadalo, jako bych se dívala oknem na tu věc, kterou to představovalo, nebo se to nějak rozplynulo, a já jsem opravdu viděla, o čem se to mluví.“

„Ten druhý obraz se díval dolů na skupinu lidí, která se blížila. Zdálo se, že sledují ten příběh s mapou, ale myslím si, že tohle asi mělo přijít dřív. Ta skupina lidí, která se ke mně blížila, divně svítila a vypadali jako by na ně svítilo světlo, které bylo jiné, než jsem kdy viděla. Ten hlas mi říkal, že to nejsou normální lidé, že je to něco velmi odlišného, a když jsem se vyděla, tak jsem se probudila. Vím, že ten sen toho obsahoval víc, ale myslím, že jsem ho zablokovala, protože jsem se bála, když jsem se probudila.“

Zeptal jsem se Mary na ten obraz. „Začalo to jako barevná kresba. Měla stejné černé pozadí s hvězdami a planetami v načervenalém odstínu. Byly tam i bílé tóny a zelená barva.“ Hlas bez těla byl jako u Virginie „trpělivý badatel,“ který na ni mluvil telepaticky, takže jsem požádal Mary o skutečný zvuk hlasu v jejím snu. Dala mi odpověď, kterou jsem očekával: „Nevzpomínám si, že to slyším jako skutečný zvuk.“ Zeptal jsem se na význam slov. „Vysvětloval, jako učitel nebo přednášející. Hlas mi připadal, jako by mi něco vysvětloval. Někdy se mi nelíbilo, co vysvětloval, ale nezdálo se mi, že by to bylo škodlivé. Hlas vůbec nebyl výhrůžný.“

V konkrétních detailech na hvězdné mapě a zejména způsobu, jakým vnímala neutrální, vysvětlující, ale nezvučný hlas, byl sen Mary paralelou ke zkušenostem Betty Hillové a Virginie Hortonové. Dr. Clamarová předpokládala, že paměť obecně znovu uvolňuje pouze ty traumatické vzpomínky, které lze bezpečně zvládnout, a to tempem, které je také zvládnutelné. Zdá se mi, že se v bariéře amnézie, se u Mary objevují trhliny, a že brzy budeme o tom vědět více - jak získala tu jízvu a o tom, co se stalo toho letního dne v roce 1950. Mám podezření, že krásný kolibřík nakonec podstoupí stejnou transformaci, jako oduševnělý jelen u Virginie.

Pokud, jak jsem naznačil, mají unesení své vzpomínky blokovány procesem, který není na rozdíl od našeho vlastního způsobu posthypnotickou regresí, a jejich vzpomínky prokazatelně může odblokovat hypnóza, proč by tím posádky UFO unesené prvořadě zatěžovali? A to zejména proto, jestliže vědí, že naše státní orgány mají silné, snad absolutní fyzické důkazy, že mimozemšťané operují v naší atmosféře?

Je třeba zvážit dvě související odpovědi na tyto otázky. Za prvé, existuje možnost, že únosová zkušenost je blokována z vědomé paměti pro dobro uneseného. Virginie Hortonová říkala, že ona cítila amnézii „jako naši obecnou ochranu. Asi bych to řekla svým kamarádům ve škole a oni by mi pak pravděpodobně dali zabrat.“ Docela slabé slovo! Stačí, aby vzal člověk v úvahu zmatky Hicksona a Parkera po jejich únosu v Pascagoule, a uvědomil si výhody, které nabízí možnost na nic si nevzpomínat bezprostředně po událostech, které se právě staly. Ve skutečnosti, v letech po jejich únosu, tito dva muži měli neobyčejně obtížné problémy v jejich osobním životě, když se zabývali mysl drásající záležitostmi, co se s nimi stalo. Vědět příliš mnoho, příliš živě a příliš brzy, může ve skutečnosti zatěžovat zlomový bod struktury, než dříve přijímaný pohled na svět.

Bloky paměti mohou také souviset s rolí uneseného jako „lidského vzorku“, který nevědomky studují mimozemšťané v průběhu let. Pokud jsou lidé vychováváni jako děti, implantované monitorovacím zařízením a jsou unesení podruhé po pubertě, musel by se alespoň první únos skrýt. Pokud je studie opravdu dlouhodobá, museli by se subjekty po mnoho let držet v neznalosti o své úloze a musel by jim být zaveden velmi účinný blok paměti.

Teorie, že ztráta paměti je používána jako způsob, jak zjednodušit a utajit přítomnost UFO, není sama o sobě dána od vládních vyšetřovatelů. Zdá se mi, když vezmeme v úvahu upřímně a otevřeně „předvádění se“ UFO v průběhu desetiletí, nakonec se za tím skrývá znepokojující možnost, že tyto vynucené paměťové bloky mohou být extrémně účinné, a že několik set případů, ve kterých byla amnézie odblokována, může nakonec představovat pouze malé procento skutečného počtu unesených. Věřím, že epidemie UFO může být téměř zcela neviditelná. Co lze udělat?

1) Naše kolektivní lidské ego bude trpět stejným hlubokým rozpolcením, jak to zažilo před staletími, když Koperník zjistil, že nejsme středem vesmíru. Když jsme si zvykli na to, že Země je pouze jednou z několika planet obíhajících jednu hvězdu, brzy se budeme muset přizpůsobit myšlence, že nejsme ani nejpokročilejší bytostí, pobývající v naší atmosféře. Nyní musíme učinit jisté kroky k minimalizaci nevyhnutelných škod na našem kolektivním egu, které nastanou, když přijde ohromující důkaz mimozemských návštěv. Nejprve se domnívám, že se musíme pokusit zviditelnit tu neviditelnou epidemii; musíme se pokusit přijmout opatření proti únosům do UFO. Kolik lidí bylo skutečně „použito“ a pro jaké účely?

Moje nedávná zkušenost poskytuje učebnicový příklad toho, jak musíme být ve střehu ohledně stop, když se snažíme dozvědět se více o rozsahu únosu do UFO. Příležitostný rozhovor při otevření Whitneyho muzea vedl vedl k tomu, že jsem byl - z druhé ruky - informován o nedávném pozorování UFO. Svědkem byl mikrobiolog v nemocnici z New Yorku a jeho pozorování z druhého dubna 1980 bylo spíše rutinním nočním pozorováním oválného objektu se světly. To, co mě upoutalo, byl pocit mého informátora, že svědek - jeho blízký osobní přítel, byl událostí neobvykle rozrušen. Rozdíl mezi silnou emocionální reakcí a její relativně zanedbatelnou příčinou, jako vzdálené noční pozorování, je příznakem, kterým by se měl případ zabývat - skrytá traumatická epizoda může snadno být skrytou pobídkou pro takové reakce.

V době, kdy jsem se o tomto incidentu doslechl, jsem byl velmi blízko ke konci své práce na této knize, takže jsem se zdráhal dále vyšetřovat. Ale protože moje myšlenky byly zaměřeny na problematiku, jak široký vliv může únos mít, rozhodl jsem se po tom všem sledovat tuto záležitost. Zavolał jsem vědci, kterého budu označovat jako Dr. Geise, a zeptal jsem se ho na jeho pozorování. Zdálo se mu, že UFO nikdy nebylo blíže, než možná pět nebo šest set stop, a obezřetné dotazování mě vedlo k přesvědčení, že nebyl přítomen žádný časový rozdíl. Řekl mi, že když zastavil své auto, aby vzhlédl na oblohu, tak viděl, že se také UFO zastavilo, a byl velmi vyděšený. Tak vyděšený, že mi řekl, že se bál, že tam umře. Ptal jsem se ho na jeho následné vzpomínky a pocity.

„Sníl jsem o tom, že se ta věc dostane do mého domu a bude se snažit mě dostat, nebo uchvátí můj dům. První tři týdny jsem ráno vstával dokonce ve dvě nebo tři v noci, díval se z okna a ujistil se, že všechno je OK. Když jsem chodil ven se psem, měl jsem divný pocit, že bych měl hledat úkryt, ... že nechci být viděn ze vzduchu.“

Byl to tak velký pocit strachu, se kterým se mi svěřil, že jsem o několik dní později vyslechl dva z jeho nejbližších spolupracovníků, abych zjistil, zda je obzvláště bojácný, nervózní muž. Samostatně mě ujistili, že je zcela soběstačný člověk pod kontrolou. Strach, který prožíval v tomto jednom incidentu, byl v prvé řadě pro oba muže závažnější. Zavolał jsem manželku doktora Geise a její ležérní postoj k pozorování UFO potvrdil můj pocit, že tam nebylo v dubnové příhodě nic víc, než si vědomě pamatoval. Proto jsem se obrátil na možnost, že se Dr. Geis setkal již dříve s tímto jevem, a že toto dlouho skryté trauma bylo reaktivováno jeho nedávným pozorováním.

„Už jste někdy zažil něco takového?“ Zeptal jsem se a jeho odpověď byla okamžitá. „Ano, když jsem byl dítě. Pravděpodobně to moc neznamená, ačkoli....Byl jsem tehdy teenager a zůstal s příbuznými na chatě poblíž Wurtsboro u New Yorku. Jednou v noci jsem šel sám směrem k jezeru Yankee Lake, abych viděl velkolepou noční oblohu a uviděl jsem zářící objekt, který vypadal, že se vznáší v lese. To je všechno, co si pamatuji. Cítil jsem, že něco přiletí přes stromy ... a chytí mne. Vzpomněl jsem si na ten pocit, když jsem tu věc viděl loni v dubnu.“

Bylo důležité, že si oba případy okamžitě spojil. Naléhal jsem na další podrobnosti. „Nemohl jsem rozeznat více, než to, že to vypadalo jako velké těleso, letělo to nízko a zářilo to, když to klesalo do křoví. Bylo to, jako bys čekal, že někdo vyjde a překvapí tě ... To je ten pocit, který jsem měl, když jsem viděl tu věc ... co to bylo, nevím, ale v tu chvíli mi to utkvělo v mysli. Bylo to světle zelené, jemné barvy, možná trochu nažloutlé.“

Neměl jsem čas to studovat. Nevím, jestli to tam bylo dlouho nebo ne. Schovalo se to za stromy, nemohl jsem to vidět a čekal jsem. Měl jsem pocit, že se něco chystá mě popadnout ... proto to zůstalo se mnou, a já pak měl po nějakou dobu noční můry.“ Jeho věta „a já jsem čekal“ byla zajímavá, ale pak také každý detail, o kterém mluvil, naznačoval scénář únosu. Neměl žádné specifické vzpomínky na problém s časem, ale incident se stal před mnoha lety, když mu bylo teprve šestnáct.

Položil jsem další otázku s pocitem očekávání. Zeptal jsem se, ve kterém roce se narodil. „V roce 1943,“ odpověděl. „Jak to s tím souvisí?“ Řekl jsem mu něco o „různých vzorech,“ a pak vyšel ven s tím: „Vy si nepamätujete jakékoliv neobvyklé příhody z dětství, nějaké zranění, nehodu nebo nevysvětlitelný časový problém nebo...“ Jeho odpověď přerušila moji otázku.

„Jedna věc byla pro mne vždy záhadou. Moje matka mi dokonce nabíla, protože jsem řekl, že nevím, jak jsem si to udělal. Byl to řez na koleno a já nevím, jak jsem si to udělal. Hrál jsem si na dvorku a nepamätuji si, že jsem se tam sekl, ale měl jsem obrovskou ránu na koleno, a mám tam dodnes jizvu. Kůže byla rozříznuta poměrně hluboko. Náš rodinný lékař řekl: „Můj bože, musel sis tvrdě hrát. Na čem jsi se tak pořezal, o nějaký kov?“ „Ne, jen jsem skákal,“ řekl jsem. To byla jediná věc, o které jsem si mohl myslet, že bych si to mohl způsobit. Uvědomil jsem si, že když jsem skočil, mám na koleně trochu krve.“

Zeptal jsem se, jak byl starý, když se to stalo. „Měl jsem asi sedm, řekl bych, protože jsem byl pořád v Brooklynu.“ Když jsem se zeptal na okolí, řekl, že poblíž jeho domu je volná krajina a poblíž jsou malé lesy. „Jizva,“ řekl, „je zvláštní. Je přímo ve středu kolena, přímo nad českou - kolenním kloubem. To je tak zvláštní.“ Dále mi řekl, že má spoustu jizev, ale nevzpomíná si, jak ke každé přišel. „Až na tuhle, a to je právě ta, která mě mate. Chtěl byste vidět mou jizvu? Jste první člověk, kdo ji kdy chtěl vidět! Ale je na zvláštním místě. Je těžké si představit, odkud ji mám.“

Geisova poslední vzpomínka byla obzvláště zajímavá: „Na dvorku byl starý stůl a já jsem z něho skákal, a bylo to skoro tak, jako by se ta rána náhle otevřela. Vlastně si nepamätuji, jak by se otevřela, ale to je to, co mě tehdy v té chvíli napadlo. „Řekl jsem doktorovi, že se to tak stalo.“ Neřízl jsem se o nic, prostě se to roztrhlo. Nikdy jsem se nedostal do kontaktu s nějakým kovem. Normálně bych brečel, ale neměl jsem žádnou bolest. Žádnou. Prostě jsem nic necítil.“

Myslel jsem, že hned na Virginii Hortonovou a Philipa Osborna s jejich popisy, jak vznikly jejich hluboké, ale bezbolestné rány. Philip si vzpomněl, že ho rozřízli „velmi čistě a něco vybrali ven, a pak to zase jen dali zpátky.“ Nepamätuje si krvácení tak hojné, jak by se dalo očekávat, soudě podle hloubky jeho rány. Virginia cítila, že její řez „se prostě uzavřel a přestal krváčet.“ Geis však seskočil ze stolu a možná si všimnul nohy až minuty poté, co byl jeho řez

„právě uzavřen“. Dá se předpokládat, že experimentátoři z UFO měli v roce 1950 léčebnou technologii, která nebyla zcela dostačující pro hyperaktivního sedmiletého chlapce z Brooklynu!

Dr. Geis je čtvrtý člověk, kterého znám, který se narodil v roce 1943 a který utrpěl záhadné zranění, pravděpodobně v létě roku 1950, kdy mu bylo asi sedm let. Rodiče každého byli konzultováni; pamatují si na nehodu svého dítěte, ale ne na jeho příčinu. Otec doktora Geise si pamatuje, jak odnesl svého syna do ordinace lékaře, protože řez byl tak hluboký. Je zajímavé, že rána doktora Geise - ta, která se „roztrhla“ - byla jedinou ze čtyř, která vyžadovala stehy.

Geise jsem potkal koncem září v jeho ordinaci, v newyorské nemocnici. Je to silný, energický, nevýznamný typ člověka, s tituly ing, Ph.D. a důležitý výzkumný pracovník. Vzal jsem židli, kterou mi nabídl a posadil se uprostřed nástrojů jeho vědeckých projektů. Postavil se a vypadalo to, že mi dá přednášku na téma: proč UFO nemohou být mimozemského původu - je nemožné, aby kosmická loď s živými bytostmi překonala tak obrovské vzdálenosti ve vesmíru, že by nikdy nevypadali jako my, atd. To, co viděl v New Jersey, muselo být nějaké americké nebo ruské experimentální plavidlo. Nikdy jsem neviděl svědka tak posedlého popíráním fenoménu UFO, ani jsem nikdy neviděl muže, vystrašeného tím, co jistě nemůže existovat.

Navrhl jsem vědecký experiment. Zahrnoval by jeho souhlas s podstoupením hypnózy, ohledně původu jeho jizvy a pozorování, které učinil jako teenager. Předtím jsem napsal, co jsem si myslel, že vzejde z tohoto procesu. Moje nápady byly zapečetěny a předány jeho spolupracovníkům z výzkumu, aby byly otevřeny po jeho třetím hypnotickém sezení. Pokud jsem tam přesně popsal, co tyto dvě zkušenosti znamenaly, byl by to definitivní důkaz únosu.

Okamžitě mou nabídku odmítl. Nemohl by být nikdy hypnotizován, řekl mi, že nesnáší žádnou možnost, vzdát se kontroly nad sebou samým. Ve skutečnosti jsem viděl, že můj návrh ho hluboce znervóznil. „Co kdybych zjistil něco tak znepokojujícího, že bych mohl zemřít? Co kdyby to způsobilo infarkt?“ Strach je mocným protivníkem! Během oběda, když jsme spolu s jeho přáteli diskutovali o problému hypnózy, se rozhovor obrátil k tématu science fiction. Zeptal jsem se doktora Geise na jeho reakce na některé z nedávných sci-fi filmů.

„Jsem pravděpodobně jediný člověk v New Jersey, který ještě neviděl Hvězdné války,“ odpověděl. „Ve skutečnosti mě i televizní reklamy na jejich pokračování znepokojují. Nemohu se na to dívat. Viděl jsem film ‚Blízká setkání třetího druhu‘ a také to bylo zneklidňující. (To by mohlo místo toho uklidnit čtenáře v jednom detailu - Steven, Philip Osborne, Virginie, Mac McMahan a téměř všichni z unesených neviděli ten film před vyvoláním zkušenosti z únosu. Film, který ve svém ději ukazuje UFO jako šperk, s jeho hlučnými, chaotickými příhodami typu exorcistů a s usmívajícími se humanoidy, milujícími lidstvo, poskytuje určitý druh kontroly nad výpovědmi svědků, ale téměř nic na těchto stránkách se nepodobá jakýmkoli způsobem Hollywoodské verzi fenoménu UFO. Kontrast je skutečně překvapivý.)

Dr. Geis byl vytrvalý v jeho odmítání podstoupit jakoukoliv hypnotickou regresi o svých zkušenostech, i když jsem stále doufal, že jednoho dne si to rozmyslí. Moje přítelkyně psychoterapeutka učinila zajímavou poznámku poté, co jsem jí řekl o mnoha případech, jako je dr. Geis, ve kterých má svědek hluboce zakořeněný strach, pramenící ze setkání s UFO, a stejně intenzivní strach z podstoupení hypnózy, aby byla prozkoumána tato zkušenost:

„Pomysli na všechnu tu energii osoby v takové situaci, kterou ten člověk plýtvá, když se snaží udržet něco neznámého a znepokojujícího dál od svých myšlenek. Bylo by mnohem lepší, abychom prozkoumali zážitek a podstoupili jakoukoliv dočasnou bolest, co může existovat, jen proto, aby nemusel plýtvat veškerou energií na to, že uchová svou paměť nedotčenou.“

Toto svědectví, neochota k prozkoumání podezření na únos, je nepochybně způsobeno druhem utajené hrozby proti „vzpomínkám“, která je zřejmě implantována v myslích tolika unesených. Steven Kilburn pod hypnózou řekl, že si na nic nepamatuje, že je to vážné, že může zemřít. Věděl ovšem, že taková hrozba nebyla doslova pravda, ale znervózňovala ho. Pomyslel jsem na to, když doktor Geis řekl: „Co kdybych zjistil něco tak rozrušujícího, že bych mohl zemřít? Co kdyby to způsobilo infarkt?“ Jeho poznámka mi připomněla pohřbenou hrozbu, napůl zapamatovanou a trápící stovky unesených, jak byly hypnotizovány, ale zdá se, že se zatím nikdo nestal obětí represálií. Ventilace této zkušenosti je myslím terapeuticky užitečná téměř pro každého. Strach z neznáma, je největší strach ze všech.

Nyní je čtenář obeznámen s mnoha vodítky, jak zjevnými, tak skrytými, které ukazují na možnost zapomenutého únosu. Pokud by někdo měl silné podezření na takovou příhodu, konečná kapitola knihy poskytuje informace o tom, jak podat takovou zprávu. Pokusíme se vyšetřit ji co nejúplněji.

Úsilí mnoha jednotlivců a organizací po celém světě, aby vyšetřily a zaznamenaly jev UFO v celé jeho složitosti je obtížné, i přes nejlepší úmysly badatelů. Nyní je potřeba oficiální vládní úsilí, agentura, jejíž zisk by byl čtyřnásobný. Já považuji toto doporučení, navzdory současnému národohospodářskému a politickému klimatu, které podmiňují její vznik a práci, za velmi nepravděpodobné. Nicméně, naléhavost, kterou cítím ohledně těchto opatření vyžaduje, abych je zde uvedl:

Za prvé, vláda má povinnost připravit veřejnost na den, kdy mimozemská přítomnost bude každému zřejmá. Potenciál pro paniku a narušení hospodářství musí být včas rozpoznán a účinně snížen pečlivým naplánováním reakcí předem.

Za druhé, by měla být založena otevřená a oficiální vyšetřovací skupina pro UFO, nejlépe v mezinárodním měřítku, prostřednictvím hlasování v OSN. Takto by každý věděl, kam podat zprávu o UFO, a také by věděl, že vlády světa uznávají jev UFO, jako vážnou realitu. Vysmívání a strach ze zesměšnění musí být odstraněny jednou provždy.

Za třetí, hlavní centrální úložiště materiálů o UFO musí být vytvořeno pro použití vědců z celého světa, máme-li někdy pochopit tajemné záměry UFO. Snahy Dr. Allena Hyneka, Dr. Davida Saunderse, Davida Webba a Teda Bloechera o zřízení databank v různých kategoriích informací o UFO, mohou sloužit jako jádro mezinárodního podniku.

Začtvrté a jako nejobtížnější si lze představit, že je třeba vyvinout úsilí pro komunikaci s posádkami UFO. Nemám ponětí o tom, jak to zvládnout dříve, než v blízké budoucnosti, přesto se domnívám, že by se to mělo zkoušet. Záměry musí být měřitelné.

Realita je jasná. Je velmi pravděpodobné, že většina světových vědců věří, že existence mimozemského života je pravděpodobná. Pokud je to pravda, musí být část tohoto mimozemského života vyspělejší než my, a tak schopná technologických výkonů daleko za hranicí našich možností. My sami jsme prokázali proveditelnost cestování do vesmíru, a tak se eventuální kontakt jeví jako nevyhnutelný. Tento den však většina z nás klade do vágní a vzdálené budoucnosti. Pro mnohé je to doslova nemyslitelné. Obávám se, že odhad této vzdálenosti je jen strkáním hlavy do písku. Naše pouštní oáza není tak izolovaná, jak si myslíme.

Pro mě je závěr nevyhnutelný: Jsou již tady! Ačkoli tomu nechci věřit a necítím se tím rozhodně ohrožený, věřím, že je to pravda - mimozemšťané nás pozorují po mnoho let, a my nemáme ani ponětí o jejich záměrech.

Začal jsem psát tuto knihu, ne s myšlenkou na zodpovězení otázek, ale s jednodušším cílem - kultivovat názory. Důkazy, které jsem předložil, dokládají existenci jasného, tvrdého a znepokojujícího jevu, který je mnohem všudypřítomnější, než si kdokoli z nás může představit. Na těchto několika posledních stránkách jsem se pokusil co nejpřesněji teoretizovat, co to všechno může znamenat, ale mé teorie zůstávají pouze odbornými odhady. Čtenář musí čelit realitě samotného únosu, nikoli spekulacím o jeho významu.

V roce 1964, moji zvědavost poprvé vzbudil matný aluminiově vypadající disk, jaký jsem viděl v oblacích nad Cape Cod. Nikdy jsem nemohl tušit, kam to povede. Od té doby jsem se zamotal do životů mnoha svědků, jejichž setkání byla, na rozdíl ode mne, opravdu znepokojující. Strávil jsem desítky hodin sledování v bezmocném mlčení, jako tito muži a ženy znovu oživilí za pomoci hypnózy často otřesné zkušenosti z únosů z dřívější doby. Jejich odpor a klid, strach a statečnost byly občas téměř fyzicky hmatatelné, a někdy jsem byl sám dojat k slzám. Pro každého z těchto lidí se v určitém okamžiku jejich života něco stalo, co pro nás ostatní bylo téměř nepředstavitelné.

Snažil jsem se, co se týká těchto setkání, aby se tyto události staly uvěřitelné, s co nejmenšími výhradami, jak je to možné, protože chci, aby čtenář pochopil jejich zkušenosti, stejně jako já. Neznám řešení otevřených problémů, které vyvstávají, a to především závažného problému jejich důsledků pro lidstvo. Nevěřím, že fenomén UFO je zhoubný nebo zlověstně zamýšlený. Místo toho se obávám, že je nám pouze lhostejný, i když zoufale doufám, že se mýlím.

Poznámky k hypnóze svědků UFO

Článek v New York Times, ze soboty 3. listopadu 1979 popisuje situaci, která srovnává použití hypnózy při získávání informací v traumatických případech únosů do UFO. Začíná takto: Syrakusy, 2. listopadu 1979: Porota v procesu s obviněným, zde v hrabství Onondaga shledala obžalovaného vinným, částečně na základě svědectví, získaného od svědka pod hypnózou. . . .

Oběť, vdaná žena měla třidvacet let a řekla, že byla traumatizována útokem násilníka na jaře roku 1978, když po dobu tří měsíců si nemohla vzpomenout na okolnosti znásilnění ani na totožnost útočnicka. V hypnotickém stavu však útočnicka identifikovala jako Kirka Hughese, jednadvacetiletého souseda a bývalého pečovatele.

V článku dále noviny citují Williama Fitzpatricka, zástupce okresního prokurátora, který případ stíhal, protože řekl, že hypnóza získává platnost, jako forenzní nástroj. „Nenapadá mě lepší příklad než tenhle,“ říká. „Byla s ním dost dlouho na to, aby ho identifikovala, ale nebyla schopna tak učinit kvůli svému zděšení.“

V New York Times, na stránce věda, ze dne 14. října 1980, vyšel článek od Jane E. Brody, ve kterém se diskutovalo o hypnóze, jako zbrani proti trestné činnosti. I když varovala o oblastech možného zneužívání, citovala úspěchy hypnózy k pomoci vyřešit některé známé kriminální případy, jako byla záchrana dvaceti šesti školáků, unesených se zbraní, ze školního autobusu v Chowchille v Kalifornii v roce 1976, která byla objasněna pomocí hypnózy řidiče autobusu, který si pak vzpomněl na číslo dodávky pachatele, což umožnilo policii najít odstavenou dodávku.

Loni v létě léto, viděla jedna baletka muže s mladou violoncelistkou z Metropolitní opery, krátce před její brutální vraždou. Byla schopna pod hypnózou popsat tohoto muže natolik dobře, že policejní identikit vedl k zatčení podezřelého.

Ve stejném článku Brody citovala zajímavou statistiku: V Los Angeles na policejním oddělení, jedenáct policejních důstojníků použilo tuto techniku asi na šest set případů, s devadesáti procentní úspěšností hypnotického vyšetřování, které přineslo informace, vedoucí k zatčení podezřelého. . . .

Hypnóza je tedy přijímána jako platný nástroj jak soudy, tak policejními složkami. Používána správně, může tato technika vést k pravdě, zejména tehdy, když jsou traumatické události pohřbeny jen jako specifické detaily, mimo oblast okamžitých vzpomínek.

Následuje popis metody od psychoterapeutky Dr. Aphrodite Clamarové, o jejích zkušenostech s používáním hypnózy při vyšetřování případů únosů do UFO, diskutovaných v této knize.

Doslov

Autorka: Aphrodite Clamar, Ph.D.

Nebylo to ani úmyslné, ani z jakéhokoli zájmu o téma UFO, že jsem se zapojila s Buddem Hopkinsem do výslechu svědků, se snahou o zjištění, co by mohlo ležet za jejich neúplnými vzpomínkami. Kolega. Dr. Robert Naiman, který věděl, že u některých svých pacientů používám hypnózu, se mě zeptal, zda bych byla ochotna hypnotizovat svědkyni UFO, která požádala o odborníka na tuto věc. Souhlasila jsem.

Nikdy jsem nečetla nic o únosech do UFO a nikdy jsem neměla pacienta, který by ohlásil takovou zkušenost, ve skutečnosti jsem tomuto tématu nevěnovala nic víc, než tu nejprchavější myšlenku. Teprve o něco později, poté, co jsem se zapletla se světem UFO, jsem si uvědomila, že množství dostupných informací o používání hypnózy se svědky UFO, je přinejlepším omezené. Vzhledem k tomu, že jsem s tím měla jen málo vlastních zkušeností, byla jsem nucena rozvíjet své vlastní metody. Doposud mě Budd Hopkins přivedl více než tucet mužů a žen z různých částí země, z nichž pět je předmětem této knihy.

Někteří z nich pod hypnózou vyprávěli o událostech, které nikdy předtím nehlásili. U ostatních vedl hypnotický stav k přijetí dalších podrobností z dřívějších vzpomínek. Pro všechny z nich, přinesly zkušenosti v hypnóze pozitivní výsledky, poskytující pocit uvolnění a úlevu lidem, kteří jako oni podstoupili děsivé zážitky, pro ně matoucí a znepokojivé. Stejně jako v psychoterapii obecně, akt opakování příběhů je připravil o některé z jejich hrůzných aspektů. Zde, pod hypnózou, zkušenosti reálně prožité nebo jen představované, které byly pohřbené v nevědomí, byly vyneseny na povrch a uvolněny. Záhada časových odstupů - chybějící hodiny, kdy údajně došlo k únosu - byla tím pro některé vyřešena. Těmto subjektům to pomohlo, aby žili v míru se sebou samými i se zkušenostmi, které ohlásili.

Začala jsem tím, že jsem použila techniky, které jsem používala s pacienty ve své praxi jako klinický psycholog a psychoterapeut, všechny změny, které jsem shledala užitečné, jsem vytvořila po větších zkušenostech se svědky UFO. Za předpokladu, že opětovné uvolnění vzpomínek na únos do UFO (pokud tomu tak skutečně bylo) by mohlo být traumatické, jsem se snažila co nejvíce usnadnit - dokonce s pohodlím – jejich hypnotický zážitek a zároveň dát subjektům možnost kontroly nad tím, co se s nimi děje.

S ohledem na tyto úvahy, jsem začala každou devadesáti minutovou relaci shromažďováním informací k rozhovoru, dotazem na krátkou životní historii a další relevantní pozadí. Pak jsem nabídla příležitost zažít hypnózu pro své vlastní dobro, nesouvisející se střetnutím s UFO. Tento zkušební průběh jsem navrhla, aby se subjekt seznámil s hypnózou, a v budoucích relacích při

procesu hypnózy, již byl s ní obeznámen, spíše než by mu to připadalo podivné. Tímto způsobem subjekty mohly volně soustředit svou energii na zážitky, které prožívaly.

Chtěla jsem také rozptýlit představu, že hypnóza odstraní negativní zážitky u těch, kteří ji podstoupí, jako stav nevědomí. Zdůraznila jsem, že si budou stále vědomi věcí, které se kolem nich dějí, že budou moci nejen slyšet můj hlas, ale také se mnou mluvit, v případě potřeby mohou otevřít oči, pohybovat se a dokonce i psát po celou dobu, kdy budou stále pod hypnózou. Pro náš účel jsem jim vysvětlila, že hypnóza by byla užitečným nástrojem - i když ne nutně přesným, který by nám umožnil prozkoumat, znovu prožít a možná porozumět tajemným událostem, které dříve ohlásili. Nakonec jsem řekla, že neexistuje žádný způsob, jak předem předpovědět to, co by se někdy mohlo objevit.

Pak jsem požádala subjekt, aby si lehl na měkký pohodlný, bledě hnědý kožený gauč, v zatemněné, útulné, knihami lemované místnosti, která je mojí ordinací. Posadila jsem se na dřevěnou židli s vysokým opěradlem u přední části pohovky. Když se subjekt pohodlně položil, začala jsem, jak mi to přišlo na mysl, vytvářet jeho vlastní představy, s použitím standardní progresivní relaxace a prohlubovat techniku k vyvolání hypnózy.

V hypnotickém stavu byly subjekty požádány, aby si vizualizovaly nadýchaný, příjemný mrak jakéhokoli tvaru, vzhledu nebo barvy, jaký by si přáli a dostatečně pevný, aby udržel jejich váhu, a byl vybaven všemi předměty nebo přístroji, které by mohli potřebovat, když se mrak stane vozítkem pro návrat k jejich minulým zážitkům, které bychom společně prozkoumali. Když byl tento obraz v centru jeho pozornosti, byl požádán, aby si představil, jak vstoupí do oblaku, prozkoumá ho, ujistí se, že je vše v pořádku, a pak bude ležet, odpočívat a vydá se na krátkou projížďku. Mrak se tak stává jeho soukromým vozítkem, které vyhovuje jeho specifickým potřebám a je přátelským objektem, který může ovládat a řídit, a osobním vzorem různých možností.

Kromě Davida Oldhama nikdo z lidí, jejichž historie únosů se v této knize objevuje, nebyl nikdy předtím hypnotizován. Všichni přijali imaginární obraz mraku, s výjimkou jednoho - Stevena Kilburna, který si představil robustní dům, podle jeho vlastního návrhu, tři čtvrtiny ho bylo v podzemí, zbytek byl zakryt silnými stromy. Jeho strach z prožívání jeho zážitku z UFO byl natolik silný, že pro svůj návrat vzpomínek vyžadoval dobře opevněné prostředí.

Po prvním seznamovacím sezení se subjekty vrátili do mé ordinace na dvě nebo někdy tři navazující sezení, každé z nich trvalo 1,5 – 2 hodiny. Jako většina osob pod hypnózou tyto subjekty měly zkreslený smysl pro čas. Jejich řeč byla pomalá a často namáhavá, když tápali vzpomínkami na minulost. Byly tam i dlouhé pauzy. Na konci devadesátiminutové relace se vynořili z hypnózy a byli ohromeni, když zjistili, kolik uplynulo času. „Připadalo mi to jako dvacet minut“ byla standardní reakce.

Dva z pěti subjektů, jejichž setkání s UFO jsou popsána v této knize, a nejméně polovina ostatních, které jsem zkoumala pod hypnózou, si stěžovali, že jim je zima, když se vraceli ke svým zážitkům, takže deka byla stále připravena, když unesení do UFO přišli do mé ordinace. Asi polovina z nich mě také požádala, abych zhasla všechna světla, v již tak slabě osvětlené místnosti. Kromě těchto dvou neobvyklých požadavků nemohu říci, že tyto jedinci vykazovali typické odpovědi od pacientů, které jsem ve své pravidelné terapeutické praxi podrobovala hypnóze. Jejich emoční potřeby se zdály být různé, stejně jako potřeby jiných klientů, které jsem znala.

Mezi subjekty, které Budd Hopkins přivedl, jsem nenašla žádné uživatele drog ani žádné alkoholiky, ani osoby s podivnými návyky či exotickými zvrácenostmi. Osoby, které tvrdili, že měli zkušenost s UFO, o nich nyní vím, že se vyskytují ve všech velikostech, tvarech, věku a pohlaví. Někteří jsou blízcí ke svým rodinám, ostatní nejsou. Jsou pohlední nebo obyčejně vypadající, elegantní nebo nedbale oblečení. Většina z nich je spokojena se svou volbou zaměstnání a je relativně úspěšná.

Pět osob, jejichž zkušenosti jsou uvedeny v této knize, jsou všichni absolventi vysokých škol, ale není nutné mít bakalářský titul, aby bylo možné nahlásit zážitek s UFO. Lidé, které jsem viděla, kteří tvrdili, že se setkali s jakýmkoli podivným kontaktem, jsou běžní lidé, žádní psychotici ani psychopati, jsou lidé jako vy a já. Nemohla jsem najít žádnou společnou nit, která by je spojovala dohromady - kromě jejich zkušenosti s UFO, a žádnou společnou patologickou vlastnost. Ve skutečnosti na nich nebylo vůbec nic patologického.

Jejich fantazie se liší od „obyčejných“ lidí - ale pouze pokud předpokládáte, že zkušenosti, které uvádějí, jsou jejich fantazie. Společnou paletu fantazie si většina z nás dopřává v té či oné době, kdy vytváří zvláštní a příjemné situace, ve kterých se nám daří, stejně jako pět stop šest palců vysokému hráči, který fantazíruje, že by sám zvládl Boston Celtics dovést až k titulu národního basketbalového šampiona. Ale zkušenost s UFO není vůbec příjemná, je hrozná, tajemná a hluboce znepokojující.

Pokud existuje něco, co spojuje tyto lidi k sobě, je to, že všichni z nich jsou hluboce zmateni a trápí je jejich zkušenosti. Nejčastěji jsou znepokojeni časovým odstupem nebo amnézií, které zažili a otázkou: „Proč právě já?“ Protože žijeme ve společnosti, která stejně jako většina společností, nemá odlišné jedince ve velké úctě, svědci UFO, jaké jsem viděla, mají sklon cítit se jako označení nebo stigmatizovaní, v některých případech se stydí a uvádějí do rozpaků tím, čemu věří, že se jim stalo. Váhají to sdílet s ostatními a chlubit se tím, což je obvykle nejdále od jejich povahy. Možná to způsobuje nedostatek vědomé paměti na detaily jejich zkušeností, které hlásí. Cítí, že se stalo něco divného, ale dokud se nedostanou pod hypnózu, jejich paměť je neklame - ve skutečnosti je chrání před bolestnými vzpomínkami, dokud na ně nezačnou dostatečně silně působit, aby je zvládly nebo integrovaly.

Mají pocit, že zkušenost s UFO je tabu, kterou lze připomenout nebo jen neochotně sdělit hypnoterapeutovi, když s těmito subjekty pracuje. Jedním z důvodů této neochoty může být to, že vzpomínka na únos do UFO byla potlačena kvůli své traumatické povaze. Mysl má způsob, jak chránit sama sebe tím, že potlačuje bolestivé nebo děsivé zkušenosti. V extrémních případech tohoto druhu, nazýváme potlačení amnézií. V případě pěti unesených do UFO, popsanych v této knize byla amnézie dočasná. Pod hypnózou se dostala do popředí fakta a události, o nichž předtím nic neřekli. Podle mého názoru, pokud by se měli podrobit dalším hypnotickým sezením, dostaly by se na povrch další podrobnosti.

Přetrvává otázka: Je zkušenost s UFO skutečná, nebo jsou ti, kteří tvrdí, že byli uneseni oběťmi hysterie nebo jejich vlastního klamu? Ani poté, co jsem strávila více než padesát hodin s tuctem objektů pod hypnózou, nemohu na tuto otázku odpovědět. „Cizinci“ z vesmíru jsou záležitostí sci-fi. Fotografie a další fyzické důkazy, připouštějí tyto zkušenosti jako něco více než fantazie a zůstává to znepokojivě neuchopitelné. A přesto, události líčené řadou lidí z různých vzdálených míst jsou nápadně podobné, což naznačuje, že by mohly znamenat více, než že je to jen pouhá náhoda.

V různých letech, všichni různí lidé z různých částí země hlásí téměř identické zkušenosti. Všichni tito lidé se v psychologickém smyslu zdají být docela obyčejní, ačkoli nebyli podrobeni nějakému psychologickému testování, které by mohlo poskytnout hlubší pochopení jejich

osobností. Přesto vykazují podrobnosti o zkušenostech, které jsou ve své podobnosti překvapivé. Obsah těchto příhod se výrazně liší od většiny fantazií, uváděných v psychologické literatuře. Jsou daleko od příjemných, rozmarných fantazií splňujících přání, které většina z nás má, neboť přinášejí strach a hrůzu.

Jsou to tedy halucinace? Jsou to falešné vjemy, které mají „nutkavý smysl pro realitu objektů i když chybí relevantní a přiměřené podněty pro takové vnímání?“ Anglický lexikon psychologických a psychoanalytických pojmů, popisuje halucinace jako „abnormální jevy, které občas zažívají i normální osoby.“ Pět subjektů, jejichž osobní zkušenosti jsou v této knize popsány, lze označit jako „normální“. To by nevyklučovalo jejich halucinace. Je zde zajímavá podobnost jejich zkušeností, která dává otázku. Odpověď na ni však dosud nebyla navržena, klíč k odemknutí tajemství zatím nebyl nalezen. Budd Hopkins doufal, že navozením hypnózy mezi pěti unesenými do UFO, bych mohla najít konečnou odpověď. To, co bylo odhaleno pod hypnózou, však tajemství jen prohloubilo - byly přidány nové podrobnosti, popsány nové zkušenosti a dány nové otázky.

Za dva roky, kdy jsem pracovala s těmi, které Budd Hopkins přivedl ke mně, jsem použila různé hypnotické techniky, které jim pomohly vrátit se k jejich příhodám, prožít znovu svou oznámenou zkušenost a pokusit se dát jí smysl. Nemohu říci, zda jejich zkušenost byla skutečná nebo ne. Já to jistě nevím, ani to podle hypnotického sezení nemohu určit, zda zkušenosti s UFO se skutečně staly. Jsem však přesvědčena, že všechny subjekty skutečně věří, že k příhodě došlo, že se stalo něco divného a neznámého. Stalo se to pro ně, stalo se to jim. Kdo z nás může říci, že se to nestalo? Vzhledem k tomu, že je obtížné poskytnout konzistentní vysvětlení těchto podobných případů, skutečným problémem to zůstává, problémem vyžadujícím další zkoumání.

Jak nahlásit podezření na zkušenost s UFO

Pokud se domníváte, že jste UFO viděli poměrně zřetelně, můžete to nahlásit místnímu policejnímu oddělení a požádat je, aby váš případ předali „Centru pro studium UFO“, prostřednictvím jejich 24hodinové horké linky. Všechna policejní oddělení mají toto soukromé telefonní číslo v evidenci a požaduje se, aby je používaly k předávání takových zpráv.

Pokud se domníváte, že jste se mohli setkat s podobnými zkušenostmi, jako jsou popsány v této knize, možná budete chtít své vzpomínky podrobně napsat na adresu:

Budd Hopkins c/o Richard Marek Publishers, Inc., 200 Madison Avenue, New York, New York 10016. Jak to jeho čas dovolí, vyšetřovatel bude s vámi v kontaktu. Všechna sdělení budou přísně důvěrná.

Poznámka překladatele: V České republice taková oficiální instituce neexistuje. Hlásit něco Policii rozhodně nelze doporučit. Napište své zážitky autorům stránek, které se těmito otázkami zabývají. Odkazy najdete běžně na internetu.

Vybraná bibliografie:

KNIHY:

- Bloecher, Ted. *Report on the UFO Wave of 1947*. Washington, D.C.: By the Author, 1967. (Available from the Center for UFO Studies, 1609 Sherman Ave., Evanston, Ill. 60201.)
- Blum, Ralph, with Blum, Judy. *Beyond Earth: Man's Contact with UFOs*. New York: Bantam Books, 1974.
- Bowen, Charles, ed. *Encounter Cases from Flying Saucer Review*. New York: Signet, 1977.
- Condon, Edward U., project director. *Scientific Study of Unidentified Flying Objects*. New York: Bantam Books, 1969.
- Davis, Isabel, and Bloecher, Ted. *Close Encounters at Kelly and Others of 1955*. Evanston, Ill: Center for UFO Studies, 1978.
- Druffel, Ann, and Rogo, D. Scott. *The Tujunga Canyon Contacts*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1980.
- Emenegger, Robert. *UFOs Past, Present and Future*. New York: Ballantine Books, 1974.
- Fowler, Raymond E. *The Andreasson Affair*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1979. Bantam, 1980.
- Fuller, Curtis G., ed. *Proceedings of the First International UFO Congress*. New York: Warner Books, 1980.
- Fuller, John. *The Interrupted Journey*. New York: Dial Press, 1966. Berkley, 1974.
- Haisell, David. *The Missing Seven Hours*. Markham, Ontario, Canada: Paperjacks, 1978. *The missing Seven Hours Revealed*. Markham, Ontario: by the author. (Available from Paperjacks, Ltd., 330 Steelcase Rd., Markham, Ontario, Canada, L3R 2M1.)
- Hynek, J. Allen. *The Hynek UFO Report*. New York: Dell, 1977.
- The UFO Experience: A Scientific Inquiry*. Chicago: Henry Regnery, 1972. Ballantine, 1974.
- Jacobs, David Michael. *The UFO Controversy in America*. Indiana University Press, 1975. New York: New American Library, 1976.
- Jung, Carl G. *Flying Saucers: A Modern Myth of Things Seen in the Sky*. New York: Harcourt Brace, 1959; Signet, 1969.
- Lorenzen, Coral with Lorenzen, Jim. *Abducted!*. New York; Berkley, 1977. *Encounters with UFO Occupants*. New York: Berkley, 1976.
- Ruppelt, Edward J. *The Report on Unidentified Flying Objects*. Garden City, New York: Doubleday, 1956. Ace Books, 1956.
- Sachs, Margaret. *The UFO Encyclopedia*. New York: G.P. Putnam's Sons, 1980.
- Sagan, Carl, and Page, Thornton, eds. *UFOs: A Scientific Debate*. Ithaca, New York: Cornell University Press, 1973. New York: Norton, 1974.
- Saunders, David R., and Harkins, R. Roger. *UFOs? Yes.: Where the Condon Committee Went Wrong*. New York: World, 1969. Signet, 1968.
- Story, Ronald D., ed. *The Encyclopedia of UFOs*. Garden City, New York: Doubleday, 1980.
- Vallee, Jacques. *Anatomy of a Phenomenon*. Chicago: Henry Regnery, 1965.
- Walton, Travis. *The Walton Experience*. New York: Berkley, 1978.
- Webb, David. 1973, *Year of the Humanoids*. Evanston, Illinois: Center for UFO Studies, 1974.

ČLÁNKY A PERIODIKA:

- The *A.P.R.O. Bulletin*. Edited by Coral Lorenzen. Tuscon, Ari2.: Aerial Phenomena Research Organization.
- Bloecher, Ted. "The Stonehenge Incidents of January, 1975." *FSR (Flying Saucer Review)*. Edited by Charles Bowen. Maidstone, Kent, England. Part I-Vol 22. No. 3, Part II-Vol 22. No.4.

Gray, Francine du Plessix. "The *Heavenly Deception*." *New York Review of Books*. Vol. XXVI, No. 16. Oct. 25, 1979.

"The *Goodland, Kansas, Abduction*. *International UFO Reporter*; Vol. 2, No. 10., pp. 4-7. Edited by Dr. J. Allen Hynek. Evanston, 111.

Laporte, Wayne. "The Charleston Close Encounters." *UFO Report*, December, 1979. New York.

The *MUFON UFO* journal. Edited by Richard Hall. Seguin, Texas: The Mutual UFO Network.

Slate, B. Ann. "Against Her Will The Kendall Abduction." *UFO Report*, December 1979. New York